

Hoàng Đế Của Hoàng Đế

Contents

Hoàng Đế Của Hoàng Đế	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	32
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	40
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	44
30. Chương 30	45
31. Chương 31	48
32. Chương 32	49
33. Chương 33	54
34. Chương 34	57
35. Chương 35	58
36. Chương 36	63
37. Chương 37	66
38. Chương 38	72

Hoàng Đế Của Hoàng Đế

Giới thiệu

“A...” Huyền Ngôn Nặc cúi đầu biết chếp miệng. “Hoàng thượng giá lâm!!” Hoàng thượng —— Dật T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-cua-hoang-de>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Thối đời này hôm nay, cái gì cũng phải thể thân.

Tỷ như lần này vào cung.

Huyền Ngôn Nặc vô hạn phiền muộn nhìn phụ mẫu trước mắt vì y mà chuẩn bị giá y (đồ cưới), chính y đều nhanh điên mất rồi. A a a! ! Không phải là thay thế tỷ tỷ vào cung sao, có cần phải cái dạng này không? Ôi, tỷ tỷ y lúc nào không sinh bệnh, hiện tại cũng không nên mặc danh kì diệu (không rõ vì sao) mà “ngẫu nhiên phong hàn” đi, thật đúng lúc a! Đặc biệt hơn nữa chính là, sau khi giúp tỷ tỷ xem bệnh, đại phu còn đem Huyền Ngôn Nặc kéo tới bên giường, dặn y phải nhìn hình dạng hoàng đế, nếu như lớn lên tuần tú, một năm sau, Huyền Ngôn Nặc tự nhiên sẽ được tỷ tỷ đón ra cung, đổi lại Huyền Ngôn Nhược —— cũng chính là tỷ tỷ Huyền Ngôn Nặc vào cung; nếu như lớn lên tầm thường, cũng sẽ tìm một biện pháp đem Huyền Ngôn Nặc đưa ra cung. Sau đó lão kín đáo đưa cho Huyền Ngôn Nặc một túi hương, dặn y lúc nào cũng khắc khắc mang ở trên người. Huyền Ngôn Nặc đang muốn cự tuyệt, Trịnh công công – người đón tiếp đã tới. Huyền Ngôn Nặc rất bất đắc dĩ mà đáp ứng. Sau đó thì chính là phụ mẫu liều mạng vì chính mình mà chuẩn bị này nọ.

Trước khi đi, phụ mẫu nắm tay y cũng không có buông ra.

Thẳng đến khi Trịnh công công bắt đầu thúc dục.

Tuy rằng nhà y là thủ phủ ở Dương Châu, thế nhưng dù sao Huyền Ngôn Nặc chỉ có 16 tuổi, phụ mẫu cũng không để y đi ra ngoài, vì thế y cái gì cũng đều không hiểu. Mới vừa vào cung liền ngay trong cung khắp nơi chạy loạn, Trịnh công công nhìn y tướng mạo thanh tú khả ái, cũng không nhẫn tâm giáo huấn y, chỉ là khiến y an phận một chút, nếu như khiến hoàng thượng thấy sẽ không được. Huyền Ngôn Nặc rất nghe lời, còn gật đầu, sẽ không có chạy loạn nữa. Đương nhiên rồi, người trẻ tuổi thường không giữ lời, vào lúc ban đêm Huyền Ngôn Nặc sẽ chạy khỏi tấm cung của mình, chơi tới sáng sớm mới trở về. Thế nhưng ngày tuyển tú lại là buổi buổi sáng.

Huyền Ngôn Nặc vội vội vàng vàng chạy đi, chưa kịp thay quần áo. Trên mặt bồn bồn, y phục cũng rất bồn. Thế nhưng cũng quần không được nhiều như vậy, vạn nhất hoàng thượng phát hiện thiếu một người, đừng nói chính mình không dễ chịu, cũng sẽ liên lụy đến Trịnh công công. Để không hại tới người khác, chỉ có thể như vậy mà đi. May mà không có quên nhớ đem túi hương mang ở trên người.

Không cần nói, tình cảnh hoàng thượng tuyển tú thật đúng là hoành tráng.

Dù sao người ta cũng là hoàng thượng.

Vài trăm người xếp thành một loạt hàng, chờ đợi hoàng thượng tự mình lựa. Huyền Ngôn Nặc tùy tiện tìm một vị trí, ngoan ngoãn mà đứng. Trịnh công công rất tức giận vỗ vỗ gáy Huyền Ngôn Nặc, về mặt kinh ngạc nhìn y phục trên người bẩn bẩn của Huyền Ngôn Nặc, thanh âm eo éo tức giận hỏi hần: “Tiểu Nặc... Chuyện gì xảy ra a?!”

Huyền Ngôn Nặc thè lưỡi: “Đêm qua đi ra ngoài chơi... Sau đó liền...” Nói xong chỉ chỉ y phục trên người. Trịnh công công vừa định giơ lên cánh tay “nghiêm phạt nghiêm phạt” y thì thấy hoàng thượng tới, chỉ có thể buông tay, cảnh cáo Huyền Ngôn Nặc: “Tiểu Nặc!! Người a, sau hôm nay người ngoan ngoãn ở trong cung ngoan ngoãn ba ngày cho ta, không được ra ngoài chơi.”

“A...” Huyền Ngôn Nặc cúi đầu biết chép miệng.

“Hoàng thượng giá lâm!!”

Hoàng thượng —— Dật Thanh Thích một thân hoàng bào chậm rì rì ngồi trên long ỷ, nhìn lướt qua mấy tú nữ phía dưới.

“Bắt đầu đi.”

“Tuân mệnh. Tuyển tú bắt đầu!!!!”

Dật Thanh Thích đứng lên, theo Trịnh công công cầm trong tay một cái khay, mặt trên có mười thẻ bài ngọc như ý. Dật Thanh Thích từ thẻ bài thứ nhất đi đến thẻ bài thứ hai, từ thẻ bài thứ hai tới thẻ bài thứ ba, liên tục lắc đầu. Huyền Ngôn Nặc cúi đầu chờ tới thẻ bài thứ sáu, may mắn chính mình đêm qua đi ra ngoài đem chính mình làm cho bẩn hề hề, hần là sẽ không bị lựa. Đang âm thầm may mắn, y thấy một đôi giày màu vàng dừng lại ở trước mặt, Huyền Ngôn Nặc trừng mắt nhìn đã bị một tay nâng mặt lên.

Dật Thanh Thích cau mày từ trong lòng lấy ra một tấm lụa, lau đi nước bùn trên mặt Huyền Ngôn Nặc. Trịnh công công một bên trừng mắt nhìn Huyền Ngôn Nặc, Huyền Ngôn Nặc muốn tránh, nhưng bởi vì bị một tay cố định tránh không được, chỉ có thể tùy ý bài bố. Đến khi nước bùn trên đã mặt lau khô, Dật Thanh Thích cười gật đầu, từ trên khay bên người lấy ra một khối ngọc như ý, đưa Huyền Ngôn Nặc cầm lấy.

“Liễu Châu, Huyền Ngôn Nhược, một khối ngọc như ý!”

2. Chương 2

Chương 2

“Liễu Châu, Huyền Ngôn Nhược, một khối ngọc Như Ý!”

Huyền Ngôn Nặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dật Thanh Thích đang định đi lướt qua người hần, trực tiếp kéo lại tay áo y, hỏi: “Cái này... Để làm gì?”

Một bên, Trịnh công công một ngụm khí lạnh, hung hăng đá một phát vào người Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc cố gắng ép nước mắt không cho rơi xuống, con mắt xinh đẹp trừng trừng nhìn Trịnh công công.

Dật Thanh Thích nhìn tay áo bị Huyền Ngôn Nặc nắm lấy rồi nhìn mặt Huyền Ngôn Nặc, cười khê nói: “Còn có thể dùng để làm gì? Người là thật không biết hay giả vờ không biết?”

Huyền Ngôn Nặc lắc đầu.

Hần cái gì cũng đều không hiểu, cái này là cái gì cũng không biết.

Dật Thanh Thích hung hăng đá Trịnh công công một đá, hướng Huyền Ngôn Nặc nói: “Dù sao người có cầm hay không thì cứ bảo quản cho trẫm là được rồi, sau đó trẫm nếu như triệu kiến người, người liền đem khối ngọc Như Ý này mang theo.”

“A ~” Huyền Ngôn Nặc gật đầu, sau khi Dật Thanh Thích đi qua, hần không ngừng thưởng thức khối ngọc Như Ý trong tay.

Đợi sau khi hoàng thượng rời đi, trong đám người phát ra một tiếng than sợ hãi.

Ai cũng nghĩ không ra, hoàng thượng thế nhưng lại chọn cái tiểu tử toàn thân bẩn hề hề này. Cho dù khuôn mặt tiểu quý này không tệ, thế nhưng... Ấn tượng đầu tiên luôn luôn không thay đổi, thật là không rõ hoàng đế nghĩ cái gì.

Huyền Ngôn Nặc không để ý gì, như cũ hỉ hả, trong lòng vui thích, như trước trải qua một ngày. Hắn thích trèo cây, nhàn rỗi buồn chán thì chạy ra ngoài chơi, trèo lên một cái cây ngồi chơi, ngọc Như Ý cũng là thường thường ở bên người hắn. Thế nhưng, trèo cây rất nguy hiểm, kết quả, một ngày nào đó, ngọc Như Ý từ trên người Huyền Ngôn Nặc rớt xuống đất, quăng ngã một cái nát bầy.

Huyền Ngôn Nặc vội vội vàng vàng từ trên cây trèo xuống, ngồi xổm, một đôi mắt to gắt gao nhìn chăm chăm ngọc Như Ý. Một hồi sau, hắn rất yêu thương mà đem từng mảnh nhỏ của ngọc Như Ý từ trên mặt đất nhặt lên, dự định trở về sẽ đem chúng nó dán lại. Thế nhưng, dù sao đó là một khối ngọc a, dán thế nào cũng không dán được trở về hình dạng vốn có của nó.

Không may thay, lúc này thánh chỉ truyền xuống: hoàng thượng muốn Huyền Ngôn Nhược được tuyển trong ngày chọn tú tới thị tẩm.

Huyền Ngôn Nặc ngay từ đầu còn không có phát hiện chính mình đang là Huyền Ngôn Nhược chứ không phải Huyền Ngôn Nặc, cũng không để ý đến vị công công kia, hết sức chuyên chú mà dán dán ngọc Như Ý của mình, chẳng đến công công bắt đầu giục hắn tốc độ nhanh lên một chút, hắn mới có phản ứng.

Huyền Ngôn Nặc nhanh chóng thay quần áo, mà vị công công kia chờ không được nói: “Nè, Huyền Ngôn Nhược, người đợi lát nữa tự mình vào tẩm cung của hoàng thượng. Ngay phía trước, chính là cái phòng ở lớn nhất đó, đã biết chưa?”

Huyền Ngôn Nặc gật đầu.

Thay xong quần áo, Huyền Ngôn Nặc hồi tưởng lại, bỗng nhiên nhớ lại hoàng thượng từng nói qua nếu lúc y triệu kiến hắn nhớ mang theo ngọc Như Ý. Vì vậy hắn nhanh tay ngọc Như Ý bị vỡ nát cho vào túi, vội vội vàng vàng chạy đi.

Vừa tới cửa tẩm cung của hoàng đế, Huyền Ngôn Nặc điều hòa hơi thở, vừa định tiến vào lại bị thị vệ ngoài cửa ngăn cản.

Huyền Ngôn Nặc bị chặn lại ở ngoài cửa, vẻ mặt nghi hoặc, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “A ~ ta là Huyền Ngôn Nhược. Là hoàng thượng kêu ta tới.”

“Huyền Ngôn Nhược?” Một người thị vệ mở miệng, “Xin lấy ngọc Như Ý ra.”

“Ngọc Như Ý? A! Ta có!” Huyền Ngôn Nặc từ trong túi lấy ra mảnh nhỏ ngọc Như Ý đặt ở trên mặt đất, “Thế nhưng không nghĩ qua là quá nát...”

“Hừ, ai biết khối ngọc này của ngươi có phải giả hay không! Nhanh lên đi nhanh lên đi!” Người thị vệ đang định cản Huyền Ngôn Nhược, vừa lúc thấy hoàng thượng đã trở về, nhanh nhẹn quỳ xuống. Huyền Ngôn Nặc ngơ ngác nhìn hoàng thượng hướng mình đi tới, ôm chầm lấy vai mình hỏi thị vệ: “Làm sao vậy? Vì sao không cho hắn đi vào?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, hắn nói hắn là Huyền Ngôn Nhược, thuộc hạ mời hắn lấy ra ngọc Như Ý, hắn nhưng chỉ lấy đi ra một đồng mảnh nhỏ, thuộc hạ không biết đây có phải là ngọc Như Ý thật hay không, bởi vậy, không có cho hắn đi vào.”

“Vỡ?” Con mắt Dật Thanh Thích liếc về phía mảnh nhỏ trên mặt đất, dùng cước gạt chúng nó vào cùng một nơi, quay đầu hỏi Huyền Ngôn Nặc, “Sao lại vỡ nát như thế? Trẫm không phải kêu ngươi cất giữ cẩn thận hay sao?”

“A... Cái kia... Ngươi đừng tức giận...” Huyền Ngôn Nặc gõ gõ đầu, hướng Dật Thanh Thích nói, “Ta vẫn cất ngọc Như Ý ở bên người a... Thế nhưng... Híc... Lúc ta trèo cây, nó không cẩn thận rơi ra khỏi túi của ta... Cho nên... vỡ...”

Dật Thanh Thích rất kinh ngạc: “Ngươi trèo cây?”

“Đúng vậy.”

“Sau này không được trèo nữa.”

“Vì sao... ?”

“Không vì sao!” Dật Thanh Thích bá đạo hạ xuống quy định đối Huyền Ngôn Nặc, sau đó hướng Trịnh công công bên cạnh nói, “Đi lấy một khối ngọc Như Ý khác lại đây.”

“Tuân lệnh.” Trịnh công công lên tiếng, liền đi lấy ngọc Như Ý.

Dật Thanh Thích ôm Huyền Ngôn Nặc đi vào tắm cung chính mình.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Dật Thanh Thích ôm Huyền Ngôn Nặc đi vào tắm cung chính mình.

Dật Thanh Thích ra lệnh cho những người trong tắm cung tất cả đều lui ra, thuận tiện để cho bọn họ đóng cửa lại. Dật Thanh Thích ngồi xuống bên giường, lôi kéo tay Huyền Ngôn Nặc, để Huyền Ngôn Nặc ngồi lên đùi mình, hỏi hân: “Người là Huyền Ngôn Nhược đúng không?”

“Không...” Huyền Ngôn Nặc vừa định sửa lại cho đúng, bỗng nhiên nghĩ đến mình là thay thế tỷ tỷ tiền cung lập tức nhắm mắt, gật đầu.

“Không? Không cái gì?” Dật Thanh Thích đem tóc của Huyền Ngôn Nặc quấn lại, từ trong lòng lấy ra một cái trâm bằng ngọc, cắm vào trong tóc, cố định lại, “Nói không, không cái gì?”

Tay Huyền Ngôn Nặc sờ sờ cây trâm, lắc đầu.

Dật Thanh Thích trợn mi: “Vì sao không nói lời nào?”

Huyền Ngôn Nặc cúi đầu.

Dật Thanh Thích ép buộc Huyền Ngôn Nặc ngẩng đầu lên: “Trẫm muốn người nói chuyện.”

Huyền Ngôn Nặc mở to mắt to nhìn y, một câu cũng không nói.

Dật Thanh Thích thở dài: “Người cũng không phải bị câm điếc. Ngày đó ở nơi tuyển tú người không phải có nói chuyện sao? Rất dễ nghe. Vì sao hiện tại không nói lời nào?”

Huyền Ngôn Nặc mắt đẹp mở to chớp chớp: “Rất êm tai sao?”

Dật Thanh Thích gật đầu.

Huyền Ngôn Nặc cúi đầu, cắn cắn ngón tay, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi y: “Cái kia... Người có ghét nam nhân không?”

“Ghét nam nhân?” Dật Thanh Thích vẽ mặt nghi hoặc, “Ta cũng là nam nhân, ta ghét nam nhân làm cái gì?”

“Không phải a, ý ta là, người có ghét một người nam nhân ngồi ở trên đùi của người không?”

“Này còn phải xem là dạng nào đã.”

“Nếu như ta là nam nhân thì sao?”

“Người không phải là một nữ nhân sao?”

“Ta nói chính là nếu như a! !”

“Sẽ không a.”

“A! Đây thật quá tốt!” Huyền Ngôn Nặc vỗ vỗ tay, rồi hướng Dật Thanh Thích làm một động tác, ý bảo Dật Thanh Thích cúi đầu. Dật Thanh Thích mang theo nghi hoặc cúi đầu, Huyền Ngôn Nặc ở bên tai Dật Thanh Thích nói, “Ta nói cho người một bí mật, thế nhưng người không được tức giận đó.” Dật Thanh Thích gật đầu. Huyền Ngôn Nặc rất hài lòng cười cười, tiếp tục nói: “Tỷ tỷ của ta không muốn tiến cung, nàng giả bộ bị sinh bệnh, để ta thay thế nàng tiến cung. Mà ta là đệ đệ của nàng, ta là Huyền Ngôn Nặc, cha cùng nương thường gọi Tiểu Nặc. Tỷ tỷ còn nói, muốn ta tỉ mỉ quan sát quan sát người, nếu như người lớn lên rất anh tuấn thì nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ đưa ta ra cung, còn nàng sẽ tiến cung; nếu như người lớn lên không được tốt lắm, cũng sẽ nghĩ biện pháp đem ta ra cung.”

Dật Thanh Thích hiểu rõ ngọn nguồn mọi chuyện, đứng dậy, rất nghiêm túc hỏi Huyền Ngôn Nặc: “Người biết người phạm vào tội gì không?”

“Ta... Phạm tội sao?” Huyền Ngôn Nặc khó tin tưởng lấy tay chỉ chỉ chỉ chính, mở to hai mắt nhìn Dật Thanh Thích, tưởng xác nhận có phải là nói hấn hay không.

Dật Thanh Thích lấy tay điểm điểm mũi Huyền Ngôn Nặc, nói: “Người phạm vào khi quân, phải chém đầu.” Nói xong bắt tay đặt ở trên cổ Huyền Ngôn Nặc làm động tác cắt cổ, Huyền Ngôn Nặc sợ đến nỗi rụt lại cổ.

“Người... Người nói người không tức giận a... Hừ... Sớm biết vậy không thèm nói người nghe nữa...”

Dật Thanh Thích cười cười, ở trên mặt Huyền Ngôn Nặc hôn một cái, nắm tay hấn nói: “Trẫm nói đùa thôi.”

Huyền Ngôn Nặc “A” liễu một tiếng, lớn tiếng hô: “Người gạt ta!!!!!!”

Dật Thanh Thích lại hôn lên tay Huyền Ngôn Nặc: “Trẫm làm sao nỡ lòng a.”

Huyền Ngôn Nặc dẩu dẩu môi. Bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó liền hỏi Dật Thanh Thích: “Cái kia... Hoàng thượng a ~ tuyển tú ngày đó ta khiến cho bản thân bản bản, người vì sao lại...”

“Ta là bị hương vị trên người người hấp dẫn.”

Hương vị?

Huyền Ngôn Nặc gơ lên tay ngửi ngửi “Không có mùi gì a.”

Dật Thanh Thích đem đầu chôn vào cổ Huyền Ngôn Nặc đích ngửi ngửi: “Đúng vậy... Ngày hôm nay thể nào không có cổ hương vị kia? Tuy nhiên lại có một loại mùi thơm ngát... Ừm... Rất dễ chịu...”

Huyền Ngôn Nặc bị nhiệt khí Dật Thanh Thích thổi ra khiến cho ngứa ngáy, rụt lui cái cổ.

Dật Thanh Thích đã nhận ra, hôn lên cái cổ Huyền Ngôn Nặc, ngẩng đầu lên. Huyền Ngôn Nặc sờ sờ bụng mình: “Cái kia... Hoàng thượng ~ ta đói bụng... Có cái gì có thể ăn hay không?”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Có cái gì có thể ăn hay không a?”

“Đói bụng?” Dật Thanh Thích nhú mày, “Người đâu.”

Một gã thị vệ từ bên ngoài tiến đến, chắp tay: “Hoàng thượng.”

Dật Thanh Thích nhẹ tay vuốt ve mặt Huyền Ngôn Nặc, phân phó: “Đi kêu ngự thiện phòng chuẩn bị một vài thứ.”

“A!!! Ta muốn ăn bánh hoa quế!!!” Huyền Ngôn Nặc sau khi Dật Thanh Thích nói xong lập tức thốt lên.

Dật Thanh Thích nhú mày.

“Đi chuẩn bị.”

“Tuân lệnh.”

Đội thị vệ lui ra, Dật Thanh Thích cười khê điểm điểm mũi nhỏ của Huyền Ngôn Nặc: “Lá gan ngươi thật lớn a, dám ở trước mặt trăm cư nhiên phân phó người của trăm làm việc.”

“Ta là muốn ăn a...” Huyền Ngôn Nặc dẩu dẩu môi, cúi đầu chơi ngón tay chính mình.

Dật Thanh Thích thật sâu hít một hơi, lấy tay nâng mặt Huyền Ngôn Nặc lên, cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc chớp chớp mắt, ở trong lòng Dật Thanh Thích cọ cọ vài cái. Dật Thanh Thích ôm chặt Huyền Ngôn Nặc, đầu càng cúi thấp hơn, linh hoạt đầu lưỡi mở ra môi Huyền Ngôn Nặc, cùng đầu lưỡi Huyền Ngôn Nặc triển miên. Lượng lớn nước bọt theo đầu lưỡi Huyền Ngôn Nặc chảy vào trong miệng, hẳn chỉ có thể nuốt hết vào. Một lượng nhỏ dọc theo khóe miệng Huyền Ngôn Nặc chảy xuống. Khuôn mặt Huyền Ngôn Nặc đỏ bừng, có một cảm giác kỳ quái ở trên người lan tràn, thậm chí nghĩ khát cầu (khao khát + cầu mong) càng nhiều, liền bắt đầu đáp lại. Dật Thanh Thích cảm giác được sự đáp lại của Huyền Ngôn Nặc, tự nhiên là mười phần hài lòng, một tay kéo đầu Huyền Ngôn Nặc, tay kia đã không an phận với vào trong quần áo Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc dần dần cảm giác được hô hấp không thông thuận, bắt đầu tại ở trong lòng Dật Thanh Thích giãy dụa. Dật Thanh Thích nhíu nhíu mày, ôm chặt lấy Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc liên tục đánh lên vai Dật Thanh Thích, thậm chí chạy trốn.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! ! Ngọc Như Ý đã được mang tới! ! Hoàng...”

Lúc này, Trịnh công công giờ một khối ngọc Như Ý lơ lửng xông vào, thấy một màn như vậy tự nhiên là rất xấu hổ, trong tay giờ ngọc Như Ý nửa ngày cũng không nói được gì. Dật Thanh Thích bị Trịnh công công quấy rối, tự nhiên là thập phần tức giận, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Trịnh công công. Huyền Ngôn Nặc từ trong lòng Dật Thanh Thích đứng lên, chỉ vào ngọc Như Ý nói: “Hoàng thượng! Ngọc Như Ý trong tay Trịnh công công có phải cho ta không?”

Dật Thanh Thích hung hăng trừng Trịnh công công, cúi đầu vươn tay lau đi nước bọt chảy xuống khóe miệng Huyền Ngôn Nặc, trả lời: “Ừ. Trịnh công công, mang ngọc Như Ý đến đây.”

Trịnh công công nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy đi về phía trước vài bước, vươn tay run run tác đem ngọc Như Ý mang tới trong tay Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích tiếp nhận ngọc Như Ý, lệnh Trịnh công công lui ra. Trịnh công công lúc này mới như trút được gánh nặng lui ra ngoài. Dật Thanh Thích để Huyền Ngôn Nặc ở trong lòng mình ngồi xong, đem ngọc Như Ý bỏ vào trong lòng Huyền Ngôn Nặc, vỗ vỗ hẳn: “Nghe, ngươi đem ngọc Như Ý bảo quản tốt cho ta, không được làm vỡ nữa.”

Huyền Ngôn Nặc lại lấy ngọc Như Ý móc ra, cầm trong tay thưởng thức, rất ngoan ngoãn gật đầu.

“Có muốn tiếp tục không?” Dật Thanh Thích đoạt lại ngọc Như Ý, cất đi, lại hỏi hẳn.

“Cái gì tiếp tục?” Huyền Ngôn Nặc vẻ mặt nghi hoặc.

“Vừa rồi a. Nếu không bởi vì gã quấy rối, hừ.” Dật Thanh Thích hừ lạnh một tiếng, trong ngực từ lâu đã đem Trịnh công công chém trăm nghìn vạn biến.

Huyền Ngôn Nặc thoáng cái mặt đỏ lên, liều mạng lắc đầu.

“Thật không? Vì sao không? Ngươi vừa rồi còn đáp lại a, hình như rất thoải mái.” Dật Thanh Thích trêu chọc hỏi.

“Ta không có!” Mặt Huyền Ngôn Nặc càng lúc càng hồng, “Cái kia... Rất khó chịu...”

“Khó chịu còn đáp lại?”

“Không có đáp lại a...” Huyền Ngôn Nặc cúi đầu, liều mạng cầm lấy tóc mình.

“Được được, là không có.” Dật Thanh Thích nắm lấy tay Huyền Ngôn Nặc, giúp hẳn chỉnh lại tóc.

“Thật đối...” Huyền Ngôn Nặc liên tục vuốt bụng mình, bắt đầu oán giận, “Còn không có gì ăn...”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Còn không có gì ăn sao? ...”

“Nhanh thôi, đợi một chút nữa.” Dật Thanh Thích nhéo nhéo mũi Huyền Ngôn Nặc, một bên giúp y chỉnh chỉnh y phục, một bên lại giúp y chỉnh chỉnh tóc, vẫn không có ngừng tay.

“Hoàng thượng, điểm tâm đã mang tới.” Chẳng bao lâu sau, cung nữ ngoài cung gõ gõ cửa cung, “Xin hỏi có cần mang vào ngay không ạ?”

Huyền Ngôn Nặc liếm liếm đầu lưỡi.

Dật Thanh Thích thấy bộ dáng của Huyền Ngôn Nặc, liền phân phó nói: “Mang vào đi.”

Cửa cung bị mở, ba cung nữ trên tay cầm khay, mặt trên đặt rất nhiều điểm tâm. Chờ bọn đem điểm tâm toàn bộ đặt xuống, toàn bộ lui ra hết, Huyền Ngôn Nặc lập tức từ trong lòng Dật Thanh Thích giãy ra, đi tới bàn, cầm lấy điểm tâm đưa lên miệng. Dật Thanh Thích đứng lên, ngồi xuống bàn, ôm lấy Huyền Ngôn Nặc vào trong lòng. Huyền Ngôn Nặc chỉ lo ăn, chẳng đến khi trong miệng bị nhồi đầy mới bằng lòng dừng lại.

Đợi được điểm tâm trong miệng toàn bộ nuốt xuống rồi, con mắt Huyền Ngôn Nặc nhìn quét trên bàn một vòng, dẩu lên cái miệng nhỏ nhắn rất thất vọng nói: “Thế nào lại không có bánh hoa quế...”

Không có bánh hoa quế?

Dật Thanh Thích nhú nhú mày, cũng nhìn điểm tâm trên bàn chung quanh một vòng, xác nhận xác thực không có bánh hoa quế, nhìn vẻ mặt thất vọng của Huyền Ngôn Nặc liền gọi cung nữ ngoài cung tiến vào, hỏi: “Bánh hoa quế đâu?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, ngự trù phòng (phòng bếp) đang làm ạ.”

“Ừ, vậy người đi thúc dục bọn họ nhanh một chút.”

“Dạ.”

Chờ cung nữ rời đi rồi, Dật Thanh Thích nói: “Có nghe hay không, bánh hoa quế đang được làm, người trước ăn chút mấy cái này đi. Tỷ như... bánh ngọt này, ăn cũng rất ngon. Ném thử xem.”

Nói đoạn hắn cầm lấy một khối bánh ngọt hương miệng Huyền Ngôn Nặc dứt tới. Huyền Ngôn Nặc liếc mắt ngửa đầu ra sau: “Không ăn không ăn, nếu như ăn no rồi đợi lát nữa sẽ không ăn vào bánh hoa quế!”

“Không đói bụng sao?” Thấy Huyền Ngôn Nặc thiếu chút nữa sẽ ngã xuống, Dật Thanh Thích lập tức đem bánh ngọt hương miệng cắn, hai tay đem Huyền Ngôn Nặc nhắc lên đặt xuống trên đùi mình, “Người vừa rồi không phải còn ồn ào đòi ăn sao?”

“Thế nhưng ta rất thích ăn bánh hoa quế a... Hiện tại lại không có... Ta đợi... Chờ bánh hoa quế mang tới đây ta lại ăn tiếp! Ta nhất định phải ăn thật no!” Huyền Ngôn Nặc ngồi ở trên đùi Dật Thanh Thích khoa tay múa chân, lớn tiếng ồn ào.

Dật Thanh Thích cười lấy tay nắm lấy tay Huyền Ngôn Nặc, nói: “Được, đợi lát nữa sẽ để người ăn thỏa thích. Thế nhưng, nếu đói nhất định phải ăn, dù sao trước cũng phải ăn chút gì đó chứ? Được không?”

“Ừm... Được rồi.”

“Ta uy (bón, dứt) người.”

Huyền Ngôn Nặc gật đầu đáp ứng, Dật Thanh Thích cầm lấy một khối bánh ngọt đưa đến bên miệng Huyền Ngôn Nặc, để y ném thử. Huyền Ngôn Nặc vươn cái lưỡi liếm liếm môi, một ngụm cắn miếng bánh ngọt. Ăn xong rồi còn không quên lộ nụ cười mê người, biểu thị rất thỏa mãn. Rất nhiều lần, Dật Thanh Thích lại

nhìn không được muốn hôn y, nếu không phải Huyền Ngôn Nặc tránh nhanh, cũng không biết chính mình đã bị Dật Thanh Thích hôn bao nhiêu lần.

“Hoàng thượng, bánh hoa quế đã làm xong.” Ngoài điện, cung nữ gõ cửa thông báo.

“Mang vào đi.”

Cung nữ mở cửa, đem bánh hoa quế đặt lên trên bàn rồi lui ra ngoài.

Dật Thanh Thích nhìn ra Huyền Ngôn Nặc từ lâu đối bánh hoa quế trên bàn thềm nhỏ dài ba thước, hỏi y: “Muốn ăn không?”

Huyền Ngôn Nặc diên cuồng gật đầu.

“Tốt, hôn ta một cái, ta cho ngươi ăn một miếng.” Dật Thanh Thích cố ý cầm lấy một khối bánh hoa quế, ở trước mặt Huyền Ngôn Nặc dạo qua một vòng, thấy ánh mắt Huyền Ngôn Nặc theo hoa quế cao cũng dạo qua một vòng, lúc này hắn mới chậm rì rì bỏ vào trong miệng. Nước bọt Huyền Ngôn Nặc thiếu chút nữa chảy tới trên mặt đất, chỉ vào bánh hoa quế liều mạng nói:

“Ta muốn cật!”

“Tốt, ngươi hôn ta một cái, ta liền cho ngươi ăn một miếng.”

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Tốt, ngươi hôn ta một cái, ta liền cho ngươi ăn một miếng.”

Dật Thanh Thích dựa sát vào gần mặt Huyền Ngôn Nặc, trêu tức nói.

Con mắt to của Huyền Ngôn Nặc chớp chớp hai cái, lại cúi đầu một hồi lâu, lắc đầu, gạt đi tóc vướng vào cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Không được, không công bằng. Ta vừa rồi đã bị ngươi hôn. Lẽ nào nụ hôn của ta chỉ có giá trị bằng một miếng bánh hoa quế sao... ? A... Ta đói... Ta muốn ăn... Thực sự rất đói mà ~~ “

Nói xong liền ngẩng đầu thương cảm hề hề nhìn Dật Thanh Thích, hắn còn cầm lấy cánh tay y bắt đầu làm nũng.

Tuy nói Dật Thanh Thích là một đời quân vương, thế nhưng đối với sự làm nũng của thiên hạ xinh đẹp này cũng sẽ chịu không nổi, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

“Hai.” Dật Thanh Thích cười khổ một chút. Quả nhiên a, chính mình đối sự làm nũng này là chịu không nổi, chỉ có thể rất bất đắc dĩ cầm lấy bánh hoa quế đưa vào trong miệng Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc ngẩng đầu thưởng một cái hôn cho Dật Thanh Thích.

Dật Thanh Thích sờ sờ nơi vừa được hôn trên mặt, hỏi: “Ngươi không phải nói không hôn sao?”

Huyền Ngôn Nặc nhai bánh hoa quế, mồm miệng không rõ trả lời: “Không a, cái này không phải hôn nhẹ, đây là thưởng cho.”

“Này chính là hôn a.”

“Nhưng đó được tính là thưởng cho!”

“Được được, là thưởng cho. Có muốn ăn nữa không?”

“Muốn!!!!”

“Còn có thưởng cho không?”

“Không cho nữa!!!!!!”

Ăn xong bánh hoa quế, Huyền Ngôn Nặc cũng đã ăn no, ở trong lòng Dật Thanh Thích cọ cọ hai cái rồi định ngủ. Dật Thanh Thích kêu người vào dọn dẹp bàn, vỗ vỗ mặt Huyền Ngôn Nặc: “Nè nè, trước đừng ngủ a!!”

Huyền Ngôn Nặc ở trong lòng Dật Thanh Thích cọ cọ hai cái.

Dật Thanh Thích liều mạng bẹo mặt hấn, muốn Huyền Ngôn Nặc tỉnh táo lại. Tay Huyền Ngôn Nặc ôm lấy thắt lưng Dật Thanh Thích, mặt vùi vào trong ngực Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích lấy tay kẹp lấy mũi Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc cảm giác thở không nổi, vỗ một cái lên tay Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích ấn ấn huyết thái dương: đứa trẻ này, sao có thể ngủ như thế? Cũng thật không sợ ta làm ra chuyện gì với hấn sao. Dật Thanh Thích cúi đầu tới gần mặt Huyền Ngôn Nặc, lưu luyến đôi môi hấn.

Huyền Ngôn Nặc chỉ là cảm giác khó chịu, bắt đầu đẩy đẩy mặt Dật Thanh Thích, đẩy không được liền cào. Dật Thanh Thích bị cào phát đau, chỉ có thể rời đi. Xoa xoa khuôn mặt bị cào đau, trong lòng nghĩ còn chưa có đánh lén lúc đang ngủ, chỉ có thể tạm thời hoãn lại vậy. Vì vậy y ôm Huyền Ngôn Nặc lên, đặt lên giường của mình, giúp hấn đắp chăn ổn thỏa mới đi phê tấu chương. Huyền Ngôn Nặc vừa đụng tới cái giường chiếu ấm áp, buông tay ôm thắt lưng Dật Thanh Thích Thích ra, trở mình nặng nề ngủ.

Trong lúc Dật Thanh Thích ngồi phê tấu chương, y luôn luôn liếc nhìn Huyền Ngôn Nặc vài lần, xem hấn có tỉnh lại không.

“Trịnh công công.” Dật Thanh Thích Thích gõ bàn, Trịnh công công hạ thấp thắt lưng đi vào.

Dật Thanh Thích Thích xoa bóp cái trán: “Các người không dạy hấn lễ nghi sao? Tại sao ăn xong liền thục!”

“Hồi bẩm hoàng thượng, chúng thần chưa dạy. Thế nhưng hấn con của là thủ phủ Dương Châu Huyền Nghi, vì thế chúng thần đều cho rằng hấn đã hiểu, cho nên... cho nên không có dạy.”

A? Là con của Huyền Nghi?

“Ta đã biết. Lui xuống đi.”

“Dạ.” Trịnh công công chấp tay, lui xuống.

Dương Châu Huyền Nghi tổng cộng chỉ có hai người con, một nam một nữ, nữ là chị, nam là em, Huyền Nghi yêu thương nhất chính là người con trai. Thường thường không cho hấn đi ra ngoài, cũng không định dạy hấn lễ nghi, đọc sách sợ hấn khổ, thảo nào dám ở trước mặt hoàng thượng phân phó người của y làm việc, cũng dám sau khi ăn xong điểm tâm không đợi hoàng thượng đồng ý liền lập tức ngủ say.

Dật Thanh Thích cũng không có quản nhiều như vậy, chỉ là để tùy hấn ngủ say hết buổi chiều.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.

Dật Thanh Thích cũng không có quản nhiều như vậy, chỉ là mặc cho y ngủ say một buổi chiều.

Ngủ cả buổi chiều, Huyền Ngôn Nặc cũng ngủ đủ, mơ mơ màng màng mở mắt ra, dụi dụi con mắt, nhìn về phía Dật Thanh Thích đang ngồi ở bàn học viết chữ. Huyền Ngôn Nặc hiếu kỳ tới gần Dật Thanh Thích, hỏi hấn đang làm gì. Dật Thanh Thích thấy tiểu oa nhi (trẻ con còn nhỏ. Ở đây có thể coi là cách nói yêu thương dành cho một người), liền ôm y ngồi lên đùi mình, cố định vào trong lòng rồi tiếp tục viết chữ.

Huyền Ngôn Nặc nghiêng đầu nhìn sáu chữ viết trên giấy:

Dật Thanh Thích Huyền Nghiêm Nặc

Huyền Ngôn Nặc kéo tay áo Dật Thanh Thích, chỉ vào ba chữ “Huyền Nghiêm Nặc” hỏi: “Là tên của ta sao?”

“Ừ.” Dật Thanh Thích gật đầu.

“Viết sai rồi viết sai rồi! Không phải là ‘Nghiêm’ này !”

“Không phải ‘Nghiêm’ này sao? Vậy là ‘Nghiêm’ nào?” Dật Thanh Thích buông bút lông, nhìn Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc cầm bút lên, viết chữ “Ngôn” cong vẹo lên chỗ trống chỗ cạnh chữ ‘Nghiêm’ lên trên giấy. Sau đó chỉ vào chữ “Ngôn” nói: “Đây mới là tên của ta, ‘Ngôn’ đó.”

(giải thích một chút: ở đây anh Dật nhầm tên em Nặc là phiên âm là yán mà tên em Nặc lại là cũng phiên âm là yán =)))) vì phiên âm mà nghe nhầm. Vấn đề này rất hay có nên không có gì là lạ =)))))))))

Dật Thanh Thích cau mày nhìn chữ này một hồi lâu mới miễn cưỡng nhận ra cái chữ này thực sự là chữ “Ngôn”. Hắn cười chế nhạo: “Tiểu Nặc, đây là chữ của người sao? Sao lại xấu như vậy?”

“Xấu sao? Đẹp lắm mà! Ta toàn viết chữ như vậy, cũng không có người nói ta viết xấu nha...” Huyền Ngôn Nặc nghiêng đầu chăm chú nhìn chữ mình viết một lần nữa, “Ngày hôm nay viết đặc biệt đẹp nha ~ “

Dật Thanh Thích nhin hơn nửa ngày, thiếu chút nữa nghẹn đến nội thương.

“Hoàng thượng ơi ~ người này là ai vậy?” Huyền Ngôn Nặc lại chỉ vào ba chữ “Dật Thanh Thích” hỏi.

“Cái này à, cái người này đương nhiên là trẫm rồi!” Dật Thanh Thích cười trả lời.

“Hoàng thượng tên Dật Thanh Thích ô...” Huyền Ngôn Nặc cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi ngẩng đầu hỏi Dật Thanh Thích, “Ta gọi người là ‘Dật’ có được hay không?”

Dật Thanh Thích sững sốt một hồi lâu, hắn không nghĩ tới tiểu oa nhi này sẽ đưa ra yêu cầu này. Có điều, Dật Thanh Thích lại thấy vẻ mặt chân thành của Huyền Ngôn Nặc thì không khỏi gật đầu.

“Tuyệt quá đi!” Hai con mắt của Huyền Ngôn Nặc vì cười mà cong lại thành hình ánh trăng, sáng trông suốt, hai má lúm đồng tiền càng đáng yêu động lòng người. Dật Thanh Thích cũng nở nụ cười theo. Có thể nói hắn từ khi sinh ra đến bây giờ, ngày hôm nay là một ngày mà hắn hài lòng nhất. Bởi vì sự đơn thuần, đáng yêu của Huyền Ngôn Nặc làm hắn phải động lòng.

“Tiểu Nặc... Vĩnh viễn ở lại bên người trẫm có được không?”

Khi Dật Thanh Thích đưa ra vấn đề này, đến cả chính hắn cũng thấy không thể tin nổi.

Huyền Ngôn Nặc mở to hai mắt nhìn Dật Thanh Thích: “Làm sao vậy? Ta sẽ nha, chỉ cần Dật thấy không vui thì có thể tìm ta! Ta sẽ giúp người! !”

“Vậy một năm sau người có thể không ra cung hay không?”

Huyền Ngôn Nặc cào tóc: “Này... Ta đã đồng ý với tỷ tỷ.”

“Vậy nghĩa là không thể? Hừ, còn nói khi trẫm không vui sẽ giúp trẫm.” Ánh sáng trong mắt Dật Thanh Thích trở nên tối sẫm, vẻ mặt không bằng lòng.

“Đương nhiên là có thể mà! Bất cứ khi nào người buồn chán đều có thể đi tìm ta nha!” Huyền Ngôn Nặc sờ mặt Dật Thanh Thích, bộ dạng rất thương tâm.

“Tiểu Nặc, hoàng đế không thể tùy tiện ra cung. Một năm nhiều nhất là hai ba lần. Huống chi người ở tận Dương Châu. Nếu như người ở kinh thành, trẫm còn có thể tìm người tiến cung, ” Dật Thanh Thích cầm tiểu móng vuốt (tức bàn tay của Nặc. Để móng vuốt cho đến thương :x) Huyền Ngôn Nặc đang tàn sát bừa bãi trên mặt hắn, đôi lên miệng hôn, “Không rồi đi có được không?”

“Thế nhưng... Ta đã ước định với tỷ tỷ...”

“Vì sao người để ý tỷ tỷ người như vậy! Ước định rồi thì thế nào, chuyện gì cũng đề có thể thay đổi mà!” Ánh mắt Dật Thanh Thích rõ ràng lạnh xuống.

“Thế nhưng...”

Huyền Ngôn Nặc vừa định giải thích đã bị Dật Thanh Thích đẩy ra: “Quên đi, người đi đi.”

Huyền Ngôn Nặc đứng tại chỗ không biết làm sao, nghe Dật Thanh Thích nói xong cũng không có ý định rời đi, y dè dặt kéo kéo áo Dật Thanh Thích, nói: “Dật... Xin lỗi mà...”

“Quên đi quên đi, người đi đi, ” Dật Thanh Thích rút lại áo mình, “Này, để lại ngọc như ý và cây trâm.”

“A? ! Không muốn!” Huyền Ngôn Nặc sờ cây trâm trên đầu, ôm chặt ngọc như ý trong lòng, “Là Dật nói cho ta! Hiện tại làm sao có thể đòi lại chứ?!”

Dật Thanh Thích không nhịn được nói: “Trẫm không phải nói rồi sao, chuyện gì cũng có thể thay đổi, để ngọc như ý và cây trâm lại!”

Huyền Ngôn Nặc bị ngữ khí cùng sắc mặt của Dật Thanh Thích dọa, hơi sợ hãi đầu gỡ cây trâm trên đầu xuống, lấy ngọc như ý trong lòng ra, trả lại cho Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích cầm lại đồ, nói: “Người có thể đi rồi.”

Huyền Ngôn Nặc lắc đầu.

“Nghe không hiểu lời nói của ta sao? Đi ra ngoài!” Kiên nhẫn của Dật Thanh Thích bị mất hết, phần nộ quát Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc bị kinh sợ, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống nhưng vẫn cố nhịn, nói một câu “Xin lỗi” liền lui đi ra ngoài.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8.

Huyền Ngôn Nặc bị kinh sợ, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống nhưng vẫn cố nhịn, nói một câu “Xin lỗi” liền lui đi ra ngoài.

Huyền Ngôn Nặc cảm thấy rất không vui. Y cũng không làm sai gì, nói sai gì, chẳng qua chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, sao Dật lại tức giận lớn vậy chứ?

Nhiều ngày sau đó, Huyền Ngôn Nặc thường thường thấy tú nữ được tuyển chọn ra vào tắm cung của Dật, lúc đi vào thì vô cùng hài lòng, lúc đi ra mặt thì ửng hồng, càng hài lòng hơn, duy chỉ có người thứ nhất Huyền Ngôn Nặc bị triệu vào không được gọi lần nữa. Huyền Ngôn Nặc oán giận, tại sao Dật vẫn không tìm y? Không phải y cùng Dật ở chung rất được hay sao? Huyền Ngôn Nặc không hiểu gì cả.

Rất cực, vào một buổi chiều nào đó, y quyết định đi tìm Dật.

Vừa đến trước cửa tắm cung của Dật Thanh Thích y lại bị hai thị vệ canh cửa ngăn cản.

“Ai nha! Các người làm gì vậy! Ta muốn gặp Dật.”

“... Dật?”

“... A... Chính là hoàng thượng.”

“À, hoàng thượng hiện tại không ở đây.”

“Không ở đây? Vậy các người có biết hắn đi đâu rồi hay không?”

“Này... Chuyện của hoàng thượng chúng ta làm sao dám hỏi chứ?”

“À...”

Không thể thám thính được tin tức của Dật từ chỗ thị vệ, Huyền Ngôn Nặc chỉ có thể tự thân đi tìm. Kết quả, tìm hơn nửa ngày, ngay cả cái bóng của Dật hắn cũng không có thấy. Huyền Ngôn Nặc thương tâm cực kỳ, một mình buồn chán đi đến hồ nước trong cung. Kết quả trong đình đối diện hồ nước phát hiện Dật Thanh Thích đang ngồi xem sách. Huyền Ngôn Nặc tất nhiên là vô cùng vui sướng, hận không thể lập tức chạy đến, nhưng bởi bị hồ nước ngăn cản, Huyền Ngôn Nặc chỉ có thể ở cạnh hồ nước một bên phất tay một bên hô: “Dật!!!”

Bị thanh âm bất thành linh làm cho giật mình, Dật Thanh Thích ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra thanh âm liền thấy Huyền Ngôn Nặc đang cực kỳ sung sướng ở đối diện hồ nước. Dật Thanh Thích trong lòng thì rất vui mừng, thế nhưng bởi chuyện ngày đó mà Dật Thanh Thích không có ý định để ý đến y.

Huyền Ngôn Nặc thấy Dật Thanh Thích chỉ là nhìn y một cái, lòng không khỏi có chút chán nản. Y dứt khoát đi qua hồ nước trực tiếp chạy đến ngồi xuống cạnh Dật, lắc cánh tay Dật Thanh Thích làm nũng nói: “Dật ~ vì sao người gần đây không tìm ta chơi?”

Vẫn đi theo bên người Dật Thanh Thích, Trịnh công công lúc này thật rất muốn đá một cước.

Dật Thanh Thích mặt không đổi sắc rút tay về từ trong lòng Huyền Ngôn Nặc, lật sách bình tĩnh trả lời: “Trẫm có muốn tìm người hay không là chuyện của trẫm.”

“Thế nhưng... Ta gần đây rất buồn chán a...”

“Vậy người tìm người khác đi chơi đi.”

“Thế nhưng... ở cùng Dật thoải mái hơn.” Huyền Ngôn Nặc rất tủi thân cúi đầu.

Dật Thanh Thích nghe thấy câu này trong lòng mừng như điên không ngớt, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn thường thường nhàn nhạt: “Ồ? Vậy sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Huyền Ngôn Nặc ra sức gật đầu.

Hắc, nói như vậy oa nhi này khẳng định là thích trẫm rồi.

Dật Thanh Thích liếc nhìn Huyền Ngôn Nặc. Vừa lúc đụng tới Huyền Ngôn Nặc nghiêng đầu nhìn hắn, thiếu chút nữa hắn liền không khống chế được, chỉ có thể nói: “Trẫm còn có việc, đi trước.” Dứt lời hắn liền đứng dậy rời đi.

Huyền Ngôn Nặc thấy Dật Thanh Thích phải rời đi lập tức đứng dậy nắm cánh tay Dật Thanh Thích nói: “Ta muốn cùng một chỗ với Dật.”

Dật Thanh Thích bị những lời này dọa hoảng sợ, không thể tin nổi nhìn Huyền Ngôn Nặc, lắp bắp hỏi: “Cái... Cái... Cái gì? Người vừa nói cái gì?”

“Ta nói muốn cùng một chỗ với người.” Huyền Ngôn Nặc nhắc lại thật rõ ràng.

Khuôn mặt Dật Thanh Thích đột nhiên đỏ, tim đập cũng nhanh hơn.

Loại biểu lộ trần trụi này hắn có thể không hiểu sao?

“Ý ta là ta ở bên cạnh người ta thấy rất vui.” Huyền Ngôn Nặc sợ Dật Thanh Thích lý giải lệch lạc, lại giải thích một lần nữa.

Tim Dật Thanh Thích đập bình tĩnh lại. Hừ, thì ra là như vậy.

“Ừ, ” Dật Thanh Thích gạt cánh tay Huyền Ngôn Nặc ra, thấy Huyền Ngôn Nặc muốn đi cùng liền nói với y, “Người không cần đi cùng.”

“Vì sao...”

“Không vì sao cả! Người rất phiền.” Dật Thanh Thích rất không kiên nhẫn đáp lại rồi vội vã rời đi.

Lòng Huyền Ngôn Nặc khó chịu cực kỳ.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9.

Lòng Huyền Ngôn Nặc khó chịu cực kỳ.

Y rất phiền sao? Chẳng qua chỉ là thích cảm giác cùng một chỗ với Dật mà thôi, chỉ là muốn ở bên cạnh Dật thôi, vì sao lại nói ta như vậy...

Huyền Ngôn Nặc càng nghĩ càng đau lòng.

Trở lại phòng mình, Huyền Ngôn Nặc rốt cục nhìn không được dựa vào bàn khóc lên.

Đi ngang qua gian phòng của Huyền Ngôn Nặc, một tú nữ cảm thấy kỳ quái liền gõ cửa phòng Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc nghe được tiếng đập cửa, chỉnh trang lại bản thân một chút, lau đi nước mắt trên mặt rồi đi ra mở cửa. Tú nữ đứng ở bên ngoài thấy Huyền Ngôn Nặc, liền hỏi: “Muội muội, vừa nãy là người khó sao?”

Muội muội?

Huyền Ngôn Nặc quay đầu nhìn trong phòng, xác định chỉ có mình y, không thể tin nổi lấy tay chỉ chính mình: “Là nói ta sao?”

“Đương nhiên rồi, lẽ nào trong phòng còn có người khác sao?” Tú nữ đứng ở cửa đỡ khóc đỡ cười, “Muội muội, ta có thể đi vào không?”

“A? Có thể!” Huyền Ngôn Nặc tránh sang một bên, tú nữ liền đi vào, sợ hãi than một tiếng: “Muội muội, những đồ trang sức trong phòng này đều là người làm ra sao?”

“Đúng vậy, bởi vì mấy ngày nay rất buồn chán cho nên ở trong phòng làm mấy thứ này.”

“Thật là đẹp nha!” Tú nữ cầm lấy cái kết Trung Hoa đặt ở trên bàn, “Ta không biết làm. Có thể tặng ta không?”

“Được!” Huyền Ngôn Nặc rất sáng khoái đồng ý.

“Thực sao? Cảm ơn muội muội.” Tú nữ rất vui mừng bỏ cái kết Trung Hoa vào trong tay áo, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nằng lại hỏi: “Muội muội, vì sao vừa rồi người khóc?”

“A?! Không có! Ta đâu có khóc a!” Huyền Ngôn Nặc sững sốt một chút, lập tức lắc đầu phủ nhận.

“Thật không? Thế nhưng ta nghe thấy mà.” Tú nữ lại hỏi ngay.

“Không có... Ta thực sự không khóc...”

“Ai...” Tú nữ thở dài một hơi, “Có chuyện gì không thể nói cùng tỷ tỷ sao?”

“Ta...”

“Là bởi vì hoàng thượng sao?” Tú nữ dè dặt hỏi.

“A? ! Người... Sao lại biết? !” Huyền Ngôn Nặc lại càng hoảng sợ.

Trên mặt tú nữ hiện một tia tiếc hận: “Chúng ta đều là như nhau. Tú nữ nào tiến cung mà không hy vọng sự sủng hạnh của hoàng thượng chứ? Thế nhưng có mấy người hoàng thượng chân chính nguyện ý sủng hạnh đây? Từ xưa đến nay, bao nhiêu nữ nhân ở trong cung tàn sát lẫn nhau, nhưng lại có bao nhiêu nữ nhân được hoàng thượng chân chính yêu thương? À, không, từ xưa đế vương chỉ có sủng, nào có yêu? Hậu cung ba nghìn người đẹp cũng đủ cho hoàng thượng sủng cả đời. Ai.”

“Đúng vậy...” Dật có khi nào cũng là cái dạng này hay không...

“Lại nói tiếp, muội muội người rốt cuộc tên là gì?”

“A! Ta là Huyền Ngôn Nặc, có thể gọi là tiểu Nặc.” Huyền Ngôn Nặc không thèm nghĩ ngợi nói ra tên thật của mình.

“Huyền Ngôn Nặc? Có phải là tú nữ đầu tiên được hoàng thượng chọn hôm tuyển tú hay không? A, không đúng, người kia hình như là tên là Huyền Ngôn Nhược chứ đâu phải Huyền Ngôn Nặc ...”

“Ta tên là Huyền Ngôn Nặc. Chỉ là do Trịnh công công già rồi hồ đồ, nhớ nhầm tên của ta.” Huyền Ngôn Nặc sợ lộ chuyện, tùy tiện tìm một lý do che giấu.

“Ồ... Ta là Chu Tư.”

“Ồ...”

“Được rồi, tiểu Nặc, hoàng thượng không triệu kiến người tới sao?”

“Triệu kiến rồi... Nhưng mà hình như hần rất tức giận, còn thu hồi ngọc như ý nữa.”

“A...”

“Làm sao vậy?”

“Tiểu Nặc, người biết không, khi hoàng thượng thu hồi ngọc như ý đã ban cho tú nữ nói lên hoàng thượng thực sự rất tức giận người kia. Nói không chừng... Sau đó sẽ không còn được gặp lại hoàng thượng nữa! Tiểu Nặc bộ dạng đẹp như vậy đáng yêu khả ái, như vậy thực sự là đáng tiếc.”

Huyền Ngôn Nặc không biết phải nói gì, cũng quên bản thân tiến Chu Tư đi như thế nào.

Tâm Huyền Ngôn Nặc như rơi xuống đáy cốc.

Dật, hần... ghét ta như vậy sao...

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.

Dật, hần... ghét ta như vậy sao...

Huyền Ngôn Nặc cảm thấy ngực rất đau rất đau.

Vì sao...

Ta làm sai chỗ nào sao? Vì sao lại ghét ta?

Vài ngày rồi, Dật Thanh Thích vẫn như ngày thường không đi tìm Huyền Ngôn Nặc, Huyền Ngôn Nặc cũng không đi tìm hần. Dật Thanh Thích mỗi ngày ở trong tẩm cung mong chờ Huyền Ngôn Nặc đến, một ngày lại một ngày, Dật Thanh Thích cũng không mong chờ vào Huyền Ngôn Nặc, rồi lại không bỏ xuống được cái giá của hoàng đế mà đi tìm Huyền Ngôn Nặc.

Vì vậy, Dật Thanh Thích tùy tiện tìm một lý do kêu toàn bộ phi tử cùng tú nữ trong cung tụ tập tại đại điện dự tiệc, còn dặn Trịnh công công nhất định phải đưa Huyền Ngôn Nặc cùng đến. Nếu như Huyền Ngôn Nặc không tới, nói làm bầm. Khi Trịnh công công đi gọi Huyền Ngôn Nặc, vốn Huyền Ngôn Nặc không muốn đi, thế nhưng dưới sự cưỡng bức cùng dụ dỗ của Trịnh công công y bị ép phải đáp ứng.

Buổi tối ngày đó, Dật Thanh Thích rất hài lòng nhìn thấy Huyền Ngôn Nặc đến, còn sắp xếp cho y một vị trí rất gần mình để lúc nào cũng có thể nhìn thấy Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc rất không vui, y thật không muốn đến. Y cũng không hiểu, Dật không phải Thanh Thích ghét y lắm sao, tại sao cứ phải để y ngồi gần như vậy chứ?

Toàn bộ buổi tối, Dật Thanh Thích đều là vui tươi hơn hờn nhìn Huyền Ngôn Nặc, mà Huyền Ngôn Nặc thì vẫn cúi đầu. Dật Thanh Thích cũng phát hiện có điều không thích hợp, không khỏi nhíu mày.

“Trịnh công công, ” Dật Thanh Thích nhẹ giọng kêu Trịnh công công, lấy ra ngọc như ý cùng cây trầm ngày đó thu hồi từ trên người để vào trong tay Trịnh công công, “Qua đây, đưa mấy thứ này cho tiểu Nặc. Phải làm y nhận nó. Còn có, nói với y, sau này có thể trực tiếp tới tìm trẫm, không cần chờ trẫm hạ chỉ.”

“Rõ.” Trịnh công công tiếp nhận ngọc như ý cùng cây trầm, bước nhanh tới cạnh Huyền Ngôn Nặc, dùng khuỷu tay huých Huyền Ngôn Nặc, nói với y, “Nè. Hoàng thượng kêu ta đưa cho người.”

Sau đó gã cầm ngọc như ý và cây trầm đưa qua.

Huyền Ngôn Nặc nhìn thoáng qua, cúi đầu nói: “Hắn không phải đã thu hồi rồi sao?”

“Hoàng thượng lại muốn cho ngươi, nè nè nè, cầm cầm. Còn có, hoàng thượng nói ngươi sau này có thể trực tiếp đi tìm ngài, không cần đợi được ngài hạ chỉ.” Nói rồi gã nhét đồ vật vào trong tay Huyền Ngôn Nặc. Còn chưa chờ Huyền Ngôn Nặc tiếp nhận liền nhanh chóng rời đi.

Dật Thanh Thích thấy Huyền Ngôn Nặc tiếp nhận đồ vật liền nở nụ cười.

Huyền Ngôn Nặc liếc nhìn Dật Thanh Thích, vừa mới định tới nụ cười của Dật Thanh Thích hướng về mình, mặt y bỗng cái đỏ bừng, lập tức cúi đầu. Dật Thanh Thích nhìn thấy dáng vẻ e thẹn của Huyền Ngôn Nặc, ngực không biết có bao nhiêu vui sướng.

Huyền Ngôn Nặc ném đồ vật lên bàn, dự định sau khi kết thúc sẽ trả lại đồ vật cho Dật Thanh Thích.

Thật vất vả đợi đến khi kết thúc, mọi người đứng lên cung tiến hoàng thượng. Khi Dật Thanh Thích đi qua trước mặt Huyền Ngôn Nặc còn cố ý nhìn y một cái.

Đợi đến khi Dật Thanh Thích rời đi rồi, Huyền Ngôn Nặc về phòng trước thay đổi một bộ y phục khác, cầm đồ vật đi tới tấm cung của Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích vẫn chưa ngủ, Huyền Ngôn Nặc lôi ngọc như ý ra cho thị vệ nhìn rồi đi vào tấm cung của Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích thấy Huyền Ngôn Nặc chủ động đến tìm hắn, ngực một trận mừng như điên, nói: “Tiểu Nặc, ngươi tới rồi! À... Trẫm vừa cho người chuẩn bị bánh hoa quế, lập tức sẽ được đưa đến...”

Huyền Ngôn Nặc yếu ớt lắc đầu: “Cái kia... Bánh hoa quế người tự mình ăn đi, ta là đến trả lại đồ.”

“Trả lại đồ? Đồ gì vậy?” Dật Thanh Thích đứng dậy, đi tới trước mặt Huyền Ngôn Nặc, định kéo Huyền Ngôn Nặc đi vào trong, nhưng Huyền Ngôn Nặc vẫn không chịu động. Dật Thanh Thích quay đầu lại, rất nghi hoặc nhìn y.

Huyền Ngôn Nặc có ý mang đồ vật trong tay trả lại xong sẽ rời đi, lại bị Dật Thanh Thích giữ lại. Dật Thanh Thích cầm ngọc như ý cùng cây trầm hỏi: “Tiểu Nặc, ngươi... không thích sao?”

11. Chương 11

CHƯƠNG 11.

“Tiểu Nặc, ngươi... Không muốn sao?”

Huyền Ngôn Nặc bĩu môi: “Muốn thì làm được cái gì? Ngươi không phải đã thu hồi lại rồi sao? Huống chi mấy thứ này cũng không có tác dụng gì với ta cả.”

“Cây trầm thì không có gì tác dụng...” Dật Thanh Thích lẩm bẩm nói, “Ngọc như ý này thì luôn luôn dùng đi?”

“Có ích lợi gì nha?”

“Lúc trẫm tìm ngươi hoặc ngươi tìm trẫm có thể trực tiếp cầm ngọc như ý đến nha!”

“Ta cũng không muốn tìm ngươi.”

“Tiểu Nặc, ngươi không phải đã tiếp nhận rồi sao?”

“Mới không có, là Trịnh công công nhét vào trong tay ta.”

“Tiểu Nặc...”

“Đã khuya rồi, ta đi ngủ, ngươi đi ngủ sớm một chút.” Huyền Ngôn Nặc ứng phó qua loa một chút liền lập tức rời đi, còn lại một mình Dật Thanh Thích tay cầm đồ vật đứng tại chỗ hồi hận không ngớt.

Sau khi trở về, Huyền Ngôn Nặc một mình ngồi trên ghế đu ở hoa viên cô đơn ngơ ngác nhìn ánh trăng.

Chu Tư từ trong phòng đi ra nhìn thấy chính là tình cảnh như vậy.

Chu Tư thở dài một hơi, chậm rãi đi đến, vỗ vai Huyền Ngôn Nặc, Huyền Ngôn Nặc lúc này mới phản ứng, nở nụ cười, kêu lên: “Tư tỷ tỷ.”

Chu Tư nói: “Làm sao vậy? Sao khuya rồi còn không ngủ?”

“Ta ngủ không được.” Huyền Ngôn Nặc cúi đầu.

“Nghe nói người vừa đi tìm hoàng thượng, hoàng thượng thấy người xong rồi sao? Người đi tìm hoàng thượng làm gì thế?” Chu Tư hiếu kỳ hỏi thăm.

Huyền Ngôn Nặc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu Tư: “Ta đi trả đồ.”

“Đồ? Là đồ gì mà Trịnh công công đưa cho người vừa nãy tại đại điện sao?”

“Người làm sao mà biết nha...”

“Ta cũng ở đó mà, “Chu Tư ngồi xuống ghế đu, “Tất cả mọi việc tỷ tỷ đều nhìn thấy trong mắt nha. Lại nói tiếp, người làm gì mà lại trả lại chứ.”

Huyền Ngôn Nặc dùng chân chống lên mặt đất, nói: “Mấy thứ này với ta mà nói không có tác dụng.”

“Người khác tha thiết ước mơ thế mà người lại không muốn! Người điên rồi mà!” Chu Tư đảo cặp mắt trắng dã, “Người... Tiểu Nặc, ta đối với hành động của người thật là...”

“Ta không muốn giữ lại đồ vật mà không dùng đến.”

“... Thế nhưng mà...”

“Tư tỷ tỷ, ta đi ngủ.” Huyền Ngôn Nặc không muốn nói thêm cái gì nữa, lấy tay dụi con mắt biểu thị chính mình rất buồn ngủ rồi đi vào phòng mình. Chu Tư liên tục trợn trắng mắt ở một bên.

Huyền Ngôn Nặc lảo đảo trong phòng nhưng vẫn ngủ không được, Dật Thanh Thích cũng thế, vì vậy hai người trừng trừng nhìn trần nhà một đêm, thiếu chút nữa trừng thành một cái động sâu.

Ngày thứ hai, Dật Thanh Thích cho Trịnh công công đi kêu Huyền Ngôn Nặc đến, Huyền Ngôn Nặc ngay ngắn trong phòng của mình hơn nửa ngày mới đi ra, Dật Thanh Thích chờ đến nóng lòng, liên tục đi đi lại lại trước cửa tẩm cung, thật vất vả mới nhìn thấy Huyền Ngôn Nặc xuất hiện tại trong phạm vi đường nhìn của bản thân, hẩn nhanh chóng kéo y vào giữa tẩm cung chính mình, đuổi đi hết đám cung nữ. Huyền Ngôn Nặc quay lưng về phía Dật Thanh Thích, không chịu nhìn hẩn. Dật Thanh Thích kéo thân thể Huyền Ngôn Nặc quay lại, thấy được vẻ mặt không tình nguyện của Huyền Ngôn Nặc. Dật Thanh Thích thở dài một hơi, hỏi: “Tiểu Nặc, làm sao vậy?”

“Người tìm ta làm gì chứ.” Huyền Ngôn Nặc cúi đầu rầu rĩ hỏi.

“A... Không có việc gì.”

“Ta đây đi.” Huyền Ngôn Nặc vừa nghe thấy Dật Thanh Thích trả lời tìm mình không có việc gì, chân trước vừa bước lại bị Dật Thanh Thích ngăn lại, bất đắc dĩ chỉ có thể trừng mắt căm giận nhìn Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích nhéo mặt Huyền Ngôn Nặc:

“Tiểu Nặc... Còn đang tức giận sao?”

Huyền Ngôn Nặc hỏi ngược lại: “Người không phải ghét ta hay sao?”

Dật Thanh Thích sững sờ một chút: “... Không có nha!”

“Vậy mà người lại thu hồi ngọc như ý về!”

“Ai kêu người nói phải đi về chứ.”

“Ta đây ăn ngay nói thật có gì sai sao?” Viên mắt Huyền Ngôn Nặc hồng lên, “Ta là theo ước định với tỷ tỷ của ta nha! Cha khi còn bé liền dạy chúng ta phải ăn ngay nói thật! Ta có gì sai sao?”

“... Không có... Thế nhưng... Trầm là thật lòng hy vọng người không đi.” Dật Thanh Thích yêu thương nâng mặt Huyền Ngôn Nặc lên, hôn lại hôn. Huyền Ngôn Nặc nghĩ đến chuyện đang xảy ra, mũi liền tính toán, nước mắt tuôn rơi chảy xuống, Dật Thanh Thích thấy thì yêu thương không ngớt, ôm Huyền Ngôn Nặc vào trong ngực liên tục dỗ dành.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12.

Huyền Ngôn Nặc nghĩ đến chuyện đang xảy ra, mũi liền tính toán, nước mắt tuôn rơi chảy xuống, Dật Thanh Thích thấy thì yêu thương không ngớt, ôm Huyền Ngôn Nặc vào trong ngực liên tục dỗ dành.

“Được rồi... Ngoan... Đừng khóc có được hay không? Là trầm sai rồi, trầm không nên nói người như vậy, ngoan nào, đừng khóc nữa được chứ?”

Huyền Ngôn Nặc không để ý đến hắn, tiếp tục khóc.

Dật Thanh Thích cúi đầu, hôn lên môi Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc bị hành động đột nhiên của Dật Thanh Thích làm cho hoảng sợ, lập tức đẩy hắn ra: “Người... Làm cái gì chứ!”

“Ta thấy người khóc ta khó chịu...”

Rất khó chịu, ngay cả trầm cũng không nói.

Trong lòng Huyền Ngôn Nặc dường như đột nhiên bị đụng phải: “Người thì có khó chịu gì chứ...”

“Người khóc...” Dật Thanh Thích tới gần Huyền Ngôn Nặc, ôm Huyền Ngôn Nặc vào trong lòng, nâng mặt y lên, tinh tế hôn dòng nước mắt trên mặt Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc mặt đỏ hồng tựa vào lòng Dật Thanh Thích, nhìn khuôn mặt Dật Thanh Thích, không biết đến tột cùng là vì sao, tim y đột nhiên đập nhanh hơn rất nhiều.

Dật Thanh Thích buông Huyền Ngôn Nặc ra, cười nhìn bộ dạng mặt đỏ hồng của y.

Huyền Ngôn Nặc cúi đầu, một hồi sợ hãi ngẩng đầu lại thấy Dật Thanh Thích đang nhìn y liền lập tức cúi đầu thấp xuống. Dật Thanh Thích cười nâng mặt Huyền Ngôn Nặc lên, tiếp tục những nụ hôn vụn vặt trên trán y, hỏi: “Còn tức giận sao?”

Huyền Ngôn Nặc không trả lời.

“Tiểu Nặc... ?”

Thấy Huyền Ngôn Nặc rốt cục lắc đầu, tâm Dật Thanh Thích rốt cục thoải mái hơn.

“A... Tiểu Nặc nha... Vào lần đầu trăm triệu kiến người... Chỉ là hôn môi?”

“Đúng vậy... Thế nào?”

“Không lý do, bình thường dưới tình huống trăm triệu kiến một người —— nhất là tú nữ tần phi đang chờ khẳng định sẽ làm một việc... Đương nhiên không ngừng hôn môi đơn giản như vậy...”

“... Chuyện gì nha?”

Dật Thanh Thích vẽ mặt hắc tuyến.

Đồ ngốc này.

“Người là thật không biết hay giả vờ không biết vậy?”

Huyền Ngôn Nặc rất ngoan ngoãn mà lắc đầu.

Hai.

Dật Thanh Thích thở dài một hơi, cúi thấp người ôm lấy Huyền Ngôn Nặc, đi về phía tháp (giường nằm thời xưa). Huyền Ngôn Nặc đang tựa trong lòng Dật Thanh Thích căn bản còn đang hưng phấn không ngớt vì được bế lên cao như đang bay mà không nghĩ tới dã tâm của Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích đặt Huyền Ngôn Nặc ở trên giường, động tay bắt đầu cởi y phục của Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc thể nhưng không có phản ứng gì, trái lại còn ngồi ở một bên mặc hần cởi. Đợi cho đến khi Dật Thanh Thích cởi sạch toàn bộ y phục của Huyền Ngôn Nặc xong, chỉ còn lại có một cái tiết khổ (quần lót sơ hở

), sau đó hần ném quần áo và đồ dùng hàng đã cởi xuống dưới giường, cuối cùng lúc quay đầu thì thấy hai tay Huyền Ngôn Nặc ôm ngực lui bả trong góc hời Dật Thanh Thích: “Người cởi y phục của ta để làm gì?”

Dật Thanh Thích thiếu chút nữa là tắt thở.

Cái này... Đứa bé này... Tức chết ta rồi...

Dật Thanh Thích không có trả lời, hần cởi bỏ y phục của bản thân, chỉ còn lại một cái tiết khổ, cũng ném xuống dưới giường.

Về mặt Dật Thanh Thích cười gian tới gần Huyền Ngôn Nặc, cười hề hề như kẻ trộm nói: “Cởi y phục của người còn có khả năng làm gì chứ ~ người không đến mức ngốc như vậy đi? Hì hì... Tiểu Nặc ~ đến đây ~ ôm cái nào ~ cho ta hôn một cái ~ “

Huyền Ngôn Nặc thấy Dật Thanh Thích chu môi tới gần mình, linh hồn nhỏ bé đều bị dọa bay mất một nửa, còn kém không ngất đi thôi. May mắn đầu óc y còn rõ ràng, lập tức nhảy xuống giường chạy ra ngoài. Chân còn không bước ra được nửa bước đã bị Dật Thanh Thích ôm cổ, ném về lại trên giường. Lưng Huyền Ngôn Nặc đụng vào giường sinh đau, nước mắt vừa mới thu hồi lại chảy xuống. Dật Thanh Thích sưng sốt một chút, lập tức tiến lên ôm lấy Huyền Ngôn Nặc tựa vào trong ngực lỏng lẻo của hần, vuốt ve lưng y, nhân cơ hội ăn đậu hũ của y. Ở đây sờ sờ, ở kia sờ sờ, ở trên mông Huyền Ngôn Nặc vân vê loạn. Huyền Ngôn Nặc khóc lại càng dữ hơn.

Dật Thanh Thích bị dọa chết khiếp, thoáng cái không biết nên nói cái gì cho tốt. Vì vậy hần chỉ có thể ngừng tay, nâng lên khuôn mặt Huyền Ngôn Nặc trực tiếp ngăn chặn cái miệng của y. Nước mắt của Huyền Ngôn Nặc lập tức ngừng rơi.

Về sau liền dùng chiêu này khiến hần không khổ đi...

“Hoàng... Hoàng thượng!” Trịnh công công đột nhiên xông vào liền thấy được cảnh tượng như vậy, hồn bị bay mất hai phần ba. Dật Thanh Thích ngẩng đầu thấy là Trịnh công công, sắc mặt lập tức lạnh xuống, nghĩ hôm nào phải kéo tên thái giám chết bầm này ra ngoài thiên đao vạn quả (nghìn đao vạn xé), lẳng trờ xử tử...

Trịnh công công gắng sức nuốt nước bọt, ngực liên tục nghĩ mấy câu như thế này: làm sao mà mỗi lần hoàng thượng làm chuyện tốt ta lại nhất định sẽ tiến đến, ta đây là phạm vào tội gì nha, tạo cái nghiệt gì rồi nha! Lần này không khiến hoàng thượng ban cho cái chết dần vặt đó chính là kì tích trời sụp sau khi người không chết... (?)

Huyền Ngôn Nặc bị hôn đến mức không rõ người tới là ai, mở to hai mắt nhìn Trịnh công công, càng làm Trịnh công công sợ chết khiếp.

Mẹ ơi mẹ ơi ~ làm sao mà đầu năm nay ngay cả cừu nhỏ cũng đều hung hãn như vậy nha...

Huyền Ngôn Nặc lấy tay dụi con mắt, thật vui sướng kêu lên: “Trịnh công công ~ “

Trịnh công công rùng mình một cái.

Thanh âm này thế nào mà lại giống như diêm vương vọng lại như thế...

“Trịnh công công, có chuyện gì sao?” Dật Thanh Thích từ lâu đã dùng chân lớn phủ lên thân thể lỏng lẻo của Huyền Ngôn Nặc, còn nhặt lên y phục của hần trên mặt đất chậm rì rì mặc vào, ôm lấy Huyền Ngôn Nặc chậm rì rì hời.

“Cái kia... Cái kia...” Trịnh công công nuốt ngụm nước bọt, “Có một người dân thường ở Dương Châu đến tìm ngài...”

“Thường dân tìm trẫm làm gì?”

“Nói là muốn gặp tiểu Nặc...”

“Người gọi tiểu Nặc là gì?” Dật Thanh Thích nhướn mi nhìn Trịnh công công.

Trịnh công công lần thứ ba nuốt nước bọt: “Tiểu Tiểu... Tiểu Nặc...”

“Tiểu Nặc là để người gọi sao?”

“... Hoàng thượng... Lão nô biết sai rồi...”

“Hừ, sau đó người nếu còn xảy ra loại sự việc này... Hừ...” Dật Thanh Thích lấy hừ lạnh cảnh cáo Trịnh công công.

“Hiểu rõ... Hiểu...hiểu rõ rồi...”

“Được rồi, người có hỏi người kia tên không?”

“Hỏi rồi ạ... Người nọ nói tên Huyền Nghị...”

“Huyền Nghị? Rất quen nha...” Dật Thanh Thích cắn móng tay cúi đầu hồi tưởng.

“Lão nô cũng hiểu được...”

“Dật...”

“Câm miệng!” Dật Thanh Thích hung hãn trừng mắt nhìn Trịnh công công, Trịnh công công lập tức ngậm chặt miệng. Huyền Ngôn Nặc cũng bị sợ ngậm chặt miệng. Nhưng ý chính là muốn nói, vì vậy ý rất sợ hãi mà lôi kéo tay áo Dật Thanh Thích, nói: “Dật... Để ta nói một câu được chứ...”

“Ừ?” Dật Thanh Thích quay đầu nhìn Huyền Ngôn Nặc, nhéo nhéo mũi Huyền Ngôn Nặc, cười trả lời, “Trẫm không có kêu người câm miệng, nói đi.”

Lòng Trịnh công công kêu rên: đây là hoàng thượng đối với hạ nhân và người được sủng ái khác nhau nha!

Huyền Ngôn Nặc nhẹ nhàng nói: “Huyền Nghị là cha ta...”

13. Chương 13

CHƯƠNG 13.

Huyền Ngôn Nặc nhẹ nhàng nói: “Huyền Nghị là cha ta...”

Lúc này Dật Thanh Thích mới bình tĩnh đại ngộ (bất chợt hiểu ra): trách không được quen thuộc như vậy! Ai nha, nếu là nhạc phụ tương lai đích thân đến thì nhất định phải đi gặp mặt rồi. Vì vậy hắn phân phó Trịnh công công: “Trẫm lập tức liền đi.” Lại cúi đầu hôn lên cái trán của Huyền Ngôn Nặc, hắn nói: “Tiểu Nặc, trẫm đi gặp phụ thân của người, người ngoan ngoãn ở chỗ này, trẫm lập tức sẽ trở lại.”

Dật Thanh Thích vừa đứng dậy định rời đi, Huyền Ngôn Nặc liền kéo tay hắn, tội nghiệp nói: “Dật... Tiểu Nặc đã thật lâu không có gặp phụ thân rồi... Có thể cho tiểu Nặc đi cùng hay không?”

Dật Thanh Thích tỉ mỉ quan sát Huyền Ngôn Nặc, nói: “Có thể, nhưng mà phải thay quần áo.”

“Được được!” Huyền Ngôn Nặc không hề nghĩ ngợi chạy trở về. Không phải là thay quần áo sao? Có gì nghiêm trọng đâu!

Lúc sau ý liền hối hận.

Huyền Ngôn Nặc quyết miệng đi theo phía sau Dật Thanh Thích, tay cũng bị Dật Thanh Thích nắm chặt trong tay.

Hừ, ta còn tưởng mặc nam trang (trang phục nam), thế nào mà lại cho ta mặc loại y phục này nha.

Bên trong quần áo của Huyền Ngôn Nặc là một cái váy màu lục chỉ vền vện bọc lưng, ngoại trừ bộ ngực cùng bộ phận dưới ngực toàn bộ đều lộ ra; bên ngoài là chiếc váy xinh đẹp màu lục được chế tạo từ tơ tằm, cứ như thể khoác trên người Huyền Ngôn Nặc. Nói cách khác, toàn bộ thân thể nơi Huyền Ngôn Nặc được che phủ không có bao nhiêu.

Huyền Ngôn Nặc thiếu chút nữa khóc lên.

Dật Thanh Thích nhưng thật ra rất hài lòng, ngẩng cao đầu, nắm tay Huyền Ngôn Nặc đi trên đường, vẻ mặt hưng phấn. Rốt cục, lập tức sẽ được gặp nhạc phụ đại nhân.

Đi tới đại điện, Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích liền nhìn thấy Huyền Nghị ngồi ở ghế trên dờ ra. Huyền Ngôn Nặc tới gần Huyền Nghị, thử kêu một tiếng: “Phụ thân?”

“A?” Huyền Nghị bị một tiếng này làm cho giật mình tỉnh giấc, giơ lên mí mắt nhìn con trai nhiều ngày không gặp của mình, xông lên ôm cổ, nghiêng qua nghiêng lại Huyền Ngôn Nặc xem thử, sau đó còn nói, “Con trai a ~ phụ thân nhớ con chết mất ~”

“Phụ thân ~ tiểu Nặc cũng rất nhớ người nha ~ “

Nói rồi hai người liền ôm lấy nhau.

Dật Thanh Thích ở một bên rất không hài lòng. Chính mình đường đường là một hoàng đế vậy mà lại bị ngó lơ là sao? Điều này sao được? Huống chi tiểu Nặc của mình vẫn còn bị Huyền Nghị ôm vào trong ngực, đương nhiên không vui rồi. Dật Thanh Thích ho khan vài tiếng, nói: “Huyền Nghị, là phụ thân của tiểu Nặc đúng không?”

Huyền Nghị lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn có một người, vì vậy hắn liền đẩy tiểu Nặc ra, nói: “Đúng vậy.”

Dật Thanh Thích đã hiểu vì sao tiểu Nặc rất đẹp. Toàn bộ là vì có một người phụ thân đẹp như thế.

“Vậy... Trẫm nên gọi người là nhạc phụ?”

“A?! Nhạc phụ?!”

“Đúng vậy.”

“Hoàng thượng... Ngài... ?”

“Trẫm yêu tiểu Nặc, ” Dật Thanh Thích cười yếu ớt ôm chầm lấy vai Huyền Ngôn Nặc, cúi người hôn một cái lên trán tiểu Nặc rồi ngẩng đầu nói với Huyền Nghị, ” Lần này người để tiểu Nặc vào đây là đúng rồi. Trẫm muốn làm một hôn lễ cưới tiểu Nặc làm vợ. Không biết nhạc phụ đại nhân...”

Huyền Nghị bị hành động cùng lời nói của Dật Thanh Thích làm cho hoảng sợ, qua thật lâu sau mới phản ứng, khó khăn nói: “Này... Tiểu Nặc là bởi vì thay thế tiểu nữ đột nhiên bị cảm phong hàn, bởi vậy mới để tiểu Nặc tiến cung, này... Hoàn toàn là hiểu lầm a! Thảo dân lần này tới ở đây chính là vì hướng Hoàng thượng thỉnh tội.” Nói rồi hắn hướng Dật Thanh Thích quỳ xuống.

Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích đều bị làm cho hoảng sợ, Huyền Ngôn Nặc vừa định khom lưng nâng Huyền Nghị dậy, Dật Thanh Thích đã đi trước một bước nâng Huyền Nghị dậy, nói: “Tiểu Nặc đều đã nói qua với trẫm rồi. Trẫm không ngại, người yên tâm đi.”

“Thế nhưng... Tiểu Nặc là nam.”

Huyền Ngôn Nặc nghe thế, lôi kéo tay áo Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích cầm tay Huyền Ngôn Nặc đặt ở bên mép hôn một cái, lại nói: “Trẫm cùng tiểu Nặc cũng không chú ý, đúng không?”

Huyền Ngôn Nặc đỏ mặt gật đầu.

“A, còn có, tiểu Nặc đã từng định ra ước định với tỷ tỷ của nó, nói là một năm sau để tiểu Nặc trở lại báo cáo tướng mạo của trẫm, nếu như đủ anh tuấn liền đưa tiểu Nặc trở lại, nghĩ biện pháp làm cho bản thân tiến vào; nếu mà ta lớn lên thiếu tuấn lãng, sẽ để tiểu Nặc trở lại. Người đi nói với con gái của người một chút, cảm tạ nàng đột nhiên bị cảm phong hàn, trẫm mới có thể gặp gỡ tiểu Nặc, thuận tiện thay y xóa bỏ cái ước định này.” Dật Thanh Thích căn dặn.

Huyền Nghị gật đầu: “Được. Vậy... Chuyện thành thân... ?”

“Trẫm dự định không lâu nữa sẽ xuất cung đến Dương Châu, thăm quê hương của tiểu Nặc.”

14. Chương 14

CHƯƠNG 14.

“Trẫm dự định không lâu nữa sẽ xuất cung đến Dương Châu, thăm quê hương của tiểu Nặc.”

Huyền Ngôn Nặc nghe được những lời này, ngẩng đầu về mặt kinh ngạc nhìn Dật Thanh Thích, một hồi liền chuyển hóa thành hưng phấn, ôm lấy Dật Thanh Thích hôn mạnh một cái trên mặt hán, cười nói: “Quá tốt rồi ~ tiểu Nặc dẫn Dật đi ăn đồ ăn vặt của Dương Châu và rất nhiều rất nhiều đồ chơi thú vị ở đó nữa!!”

“Được.” Dật Thanh Thích xoa môi Huyền Ngôn Nặc, lại hôn một cái.

Huyền Nghị vừa nghe thấy Dật Thanh Thích nói muốn đến Dương Châu cũng đã bị chấn động mạnh rồi, vậy mà lại thấy hai người ở trước mặt mình thân mật qua lại, khanh khanh ta ta, y tại chỗ ngất đi.

Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích đều bị dọa cho hoảng sợ, nhanh chóng đưa Huyền Nghị vào tấm cung của Dật Thanh Thích.

Khi Huyền Nghị mở mắt thì liền thấy hai khuôn mặt được phóng đại N lần ở trước mặt, lần thứ hai bị dọa ngất.

Chính là như vậy, Huyền Nghị trong vòng hai ngày té xỉu hai lần.

Huyền Ngôn Nặc bị Huyền Nghị dọa mất đi nửa cái mạng, không nghĩ nhiều lại bắt đầu khóc. Dật Thanh Thích rất ôn nhu kéo y, nhẹ nhàng vỗ về lưng y. Huyền Ngôn Nặc nức nở hỏi: “Dật... Phụ thân không sao chứ?”

Dật Thanh Thích nâng mặt Huyền Ngôn Nặc lên, môi dán lên môi Huyền Ngôn Nặc đáp: “Đương nhiên sẽ không. Yên tâm đi.” Nói xong Dật Thanh Thích lại bắt đầu căn cứ môi Huyền Ngôn Nặc.

Sau khi Huyền Nghị thanh tỉnh lại, thấy hai người bọn họ đang ôm nhau hôn nhẹ, nhất là y phục của Huyền Ngôn Nặc còn bị kéo xuống rất nhiều, biểu tình lại rất hướng thụ... Huyền Nghị thiếu chút nữa lại ngất xỉu đi. May mắn là kiềm chế lại được. Vì vậy hắn ho khan giúp hai người còn đang chìm đắm trong thế giới của bọn họ mà điên cuồng hôn môi lấy lại tinh thần. Huyền Ngôn Nặc kêu thảm một tiếng, nhào vào trong lòng Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích cười giúp Huyền Ngôn Nặc chỉnh sửa lại y phục rồi ôm chặt lấy y, quay đầu đi về mặt vân đạm phong khinh (như không có gì) nói với Huyền Nghị: “Nhạc phụ đối với loại tình huống này có chút không chịu nổi sao?”

Huyền Nghị nuốt nước bọt: “Có chút.”

Dật Thanh Thích cười trả lời: “Sau này sẽ quen thôi.”

“Cái gì?!!!!!!!!!!!!!!”

“Phu thê mà, lâu lâu hôn môi là rất bình thường. Đúng không, tiểu Nặc?” Dật Thanh Thích cúi đầu cười hỏi Huyền Ngôn Nặc vẫn cúi đầu chôn ở trong ngực hắn không chịu nói gì. Huyền Ngôn Nặc im lặng trong lòng Dật Thanh Thích, gật đầu. Dật Thanh Thích sủng nịch sờ đầu Huyền Ngôn Nặc, hoàn toàn không nhìn Huyền Nghị đã sắp hóa đá ở một bên.

Qua thật lâu, Huyền Nghị rốt cục phản ứng, lớn tiếng phản kháng: “Không được! Điều này sao có thể!! Hai người là nam nhân ở phủ của ta lâu lâu ôm ôm còn chưa tính, còn hôn môi?! Không được không được không được!”

Dật Thanh Thích quay đầu nhướn mi, hỏi: “Vì sao không được?”

“Nói đúng mà... Phu thê mà ~” Huyền Ngôn Nặc rốt cục từ trong lòng Dật Thanh Thích ngẩng đầu, phụ họa nói.

“Ta nói không được hay không được! Ta là nhạc phụ ngươi!” Huyền Nghị lẽ thẳng khí hùng (có lý chẳng sợ, hùng hồn) mà phản bác.

“Trẫm là thiên tử trẫm định đoạt!” Dật Thanh Thích trực tiếp lòi ra “đòn sát thủ”, đồng thời kéo Huyền Ngôn Nặc ra thơm mạnh lên cái miệng của y, “Lẽ nào ngươi muốn kháng chỉ sao?”

Huyền Nghị ở trong lòng kêu rên: ngươi nào có hạ chỉ nhaaaaaaa!!

“Ai nha, phụ thân, ” Huyền Ngôn Nặc đi tới gần cầm lấy tay Huyền Nghị, “Tiểu Nặc cùng Dật là... phu thê ~ phu thê lâu lâu hôn môi, loại chuyện này lẽ nào không có sao? Như vậy thì phụ thân ~ người cùng mẫu thân làm thế nào sinh ra tiểu Nặc đồng thời duy trì được tình cảm đến bây giờ chứ? Lẽ nào hai người thực sự không có hôn môi qua sao ~ “

“Này đương nhiên là có...” Huyền Nghị cúi đầu bắt đầu cắn ngón tay, “Thế nhưng hai người các ngươi là nam nhân nha ~!”

“Nam nhân tại sao lại không thể chứ ~ tiểu Nặc chính là thích Dật ~! Hừ ~ tiểu Nặc ghét phụ thân ~!” Huyền Ngôn Nặc bỏ tay Huyền Nghị ra, đi trở về bên người Dật Thanh Thích, ôm lấy tay hắn, bấu cái môi nhỏ nhắn úp mặt vào cánh tay rắn chắc của hắn.

Dật Thanh Thích sờ đầu Huyền Ngôn Nặc, hỏi Huyền Nghị: “Nhạc phụ đại nhân... Ngươi vẫn là rất sủng tiểu Nặc đúng không? Cũng sẽ không ngay cả loại yêu cầu này của y cũng không đáp ứng chứ?”

“Nhưng mà...” Huyền Ngôn Nặc ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Huyền Nghị.

Huyền Nghị đối với một chiêu này của con trai tuyệt tới không chịu nổi, mơ mơ màng màng trả lời: “Được... Ta đáp ứng...”

“Tốt quá rồi ~!” Biểu tình vừa rồi của Huyền Ngôn Nặc lập tức biến mất, thủ nhi đại chi (trở thành, giành lấy) mừng rỡ như điên, nhào tới trong lòng Huyền Nghị làm nũng, “Tiểu Nặc chỉ biết phụ thân là tuyệt nhất ~ “

Sắc mặt Dật Thanh Thích xấu xí cực kỳ. Hắn một phát kéo Huyền Ngôn Nặc qua ôm chặt trong lòng mình, nói: “Cảm tạ nhạc phụ.”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15.

Dật Thanh Thích một phát kéo Huyền Ngôn Nặc qua ôm chặt trong lòng mình, nói: “Cảm tạ nhạc phụ.”

Huyền Ngôn Nặc ở trong lòng Dật Thanh Thích nhéo nhéo xoay xoay biểu thị kháng nghị.

Huyền Nghị thở dài một hơi nói: “Đứa nhỏ Tiểu Nặc này từ nhỏ đã bị chúng ta cưng chiều, có đôi khi sẽ tương đối tùy hứng, mong hoàng thượng tha thứ. Còn có chính là... Nếu như hoàng thượng là thật lòng thích tiểu Nặc, mong hoàng thượng đối xử thật tốt với tiểu Nặc.”

Dật Thanh Thích cúi đầu điểm nhẹ lên cái mũi Huyền Ngôn Nặc, không ngoài ý muốn liền thấy Huyền Ngôn Nặc sờ lên cái mũi sau đó gờ lên vẻ mặt ai oán mà nhìn hắn, nói: “Yên tâm đi. Trẫm... Tự nhiên sẽ đối tốt với tiểu Nặc.”

“Vậy là tốt rồi.” Huyền Nghị rất yêu thương mà nhìn Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc hỏi Huyền Nghị: “Phụ thân ơi ~ mẫu thân thể nào rồi?”

“A?” Huyền Nghị hơi chút sững sốt một chút, lập tức chuyển biến thành một bộ thương cảm hề hề, “Mẫu thân con muốn hưu (li dị) ta... Phụ thân đã tại nghiệp chướng gì chứ ~ “

“Mẫu thân muốn hưu người?! Chuyện gì đã xảy ra?”

“Có một nam nhân biến thái cứ quẩn quít lấy ta... Tiểu Vân liền hiểu lắm...”

“Tiểu Nặc, tiểu Vân là... ?”

“Là tên thân mật mà phụ thân ta gọi mẫu thân ~ giống như Dật vẫn gọi tiểu Nặc đó ~” Huyền Ngôn Nặc nghe thấy vấn đề Dật Thanh Thích hỏi, y lập tức bỏ qua Huyền Nghị, ngược lại ôm lấy Dật Thanh Thích. Huyền Nghị tội nghiệp đến gần, ôm lấy cánh tay Huyền Ngôn Nặc nói: “Tiểu Nặc ~ ngày hôm nay phụ thân liều chết tới tìm con chính là vì chuyện này đó ~ tiểu Nặc mau cùng phụ thân trở về khuyên mẫu thân con đi ~ bằng không phụ thân con sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại đó nha ~ “

“Dật... Bằng không ngày hôm nay chúng ta trở về đi ~” Huyền Ngôn Nặc nghe Huyền Nghị khóc lóc kể lể xong, quay sang về mặt không đành lòng. Dật Thanh Thích thở dài nói: “Được, ngày hôm nay chúng ta trở về.”

Tiện đà hần quay đầu kêu lên: “Trịnh công công! Trịnh công công!”

Sau đó liền thấy Trịnh công công vội vàng vàng chạy tiến đến: “Hoàng... Hoàng thượng...”

“Trẫm lát nữa muốn đi Dương Châu, người sai người lập tức đi chuẩn bị cho tốt một chiếc xe ngựa, còn có, để Nguyên Vương gia giúp trẫm quản lý mọi việc trong cung cho tốt. Nếu như Nguyên Vương gia không có nhà, để đại tướng quân xử lý đi, cứ như vậy, nhanh đi đi.”

“A... Hoàng thượng... Đây... Đây...”

“Đây cái gì mà này! Còn không mau đi! Trẫm là hoàng thượng trẫm định đoạt! Lập tức! Lập tức! Coi như là người lấy công chuộc tội!”

“A... Rõ...” Trịnh công công nghe được bốn chữ “lấy công chuộc tội”, lập tức chạy như điên.

“Phụ thân người yên tâm đi ~” Thấy Dật Thanh Thích phân phó xong, Huyền Ngôn Nặc lập tức quay đầu bắt đầu xoa dịu Huyền Nghị, “Tiểu Nặc nhất định sẽ làm mẫu thân hiểu rõ mà thay đổi việc này! Lại nói tiếp... Phụ thân ~ người nói có một tên nam nhân biến thái vẫn quẩn quít lấy người, người kia là ai? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra a?”

Huyền Nghị nhìn Huyền Ngôn Nặc nửa ngày, vẫn không chịu nói.

Dật Thanh Thích cũng nóng nảy: “Nhạc phụ đại nhân, người dù sao cũng phải nói đi, bằng không tiểu Nặc làm thế nào giúp người a.”

Huyền Nghị nặng nề thở dài, lúc này mới ậm ờ mở miệng nói: “Sự tình là như thế này...”

“Hoàng thượng! Hoàng thượng ~! Xe ngựa đã chuẩn bị xong ~! Nguyên Vương gia không có nhà, chúng ta để đại tướng quân thế chỗ...” Trịnh công công rất không đúng lúc mà xông vào, gấp bạch nhãn của ba người. May mắn lần này không quan hệ Huyền Ngôn Nặc, bằng không... Nói lắm bầm...

Dật Thanh Thích nói: “Đã biết, người xuống phía dưới đi. Nhạc phụ đại nhân, mời, chúng ta lên xe ngựa rồi nói tiếp.”

Huyền Nghị gật đầu.

Huyền Ngôn Nặc nắm tay Huyền Nghị đi ra ngoài cửa, ngồi lên xe ngựa. Vì vậy Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc lại bắt đầu thúc giục Huyền Nghị giải thích chuyện đã xảy ra. Huyền Nghị làm thanh giọng, lần thứ hai mở miệng:

“Là thế này. Có một lần, phụ thân rất buồn chán nên đi dạo trên đường, sau đó ta thấy một cửa hàng bán đồ trang sức sinh ra thích thú liền đi vào nhìn một chút. Ta nhìn trúng một đôi vòng tay, đã nghĩ mua nó.

Kết quả lại có một người chạy tới nói y cũng muốn đôi vòng tay này, ta đương nhiên không chịu, bắt đầu bỏ tiền, kết quả... Ta không tiền. Sau đó y mua xong liền lấy một cái nhét vào trong tay ta, cái kia thì y cầm, còn nói: ‘Vòng tay này chúng ta một người một cái, coi như người... lấy thân báo đáp đi.’ ta nghĩ y điên rồi liền trả lại vòng tay cho y, giận dữ bỏ đi. Kết quả... Không biết là chuyện gì xảy ra, y thế nhưng trực tiếp tìm được nhà của ta, còn trước lúc ta vào phòng cứ muốn đưa vòng tay cho ta. Ta không muốn, bắt đầu từ chối, sau đó ta không lay chuyển được y đành nhận lấy vòng tay. Kết quả... Y càng ngày càng quá phận... Biến thành cường hôn... còn đưa tay vào trong quần áo ta sờ...”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Huyền Nghị càng ngày càng thấp, đầu cũng càng ngày càng thấp, may là không gian không lớn, bằng không Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích thật đúng là không nghe rõ Huyền Nghị đang nói cái gì.

Hai người mắt trừng miệng mở ngây ngốc.

Chính Dật Thanh Thích là người phản ứng trước tiên: “Này... Này... Chính là bởi vì ... là việc khiến cho nhạc mẫu hiểu lầm? Này... tên kia phải tự mình chịu trách nhiệm! Hơn nữa... Nhạc phụ a ~ người vốn có tự tương đối đẹp... Cho nên... Sẽ có nam nhân thích người là rất bình thường a...”

“Không được không được!!!” Huyền Ngôn Nặc rốt cục có phản ứng, la to trong xe, “Điều này sao được chứ!! Phụ thân ta đã có vợ rồi! Vì sao còn muốn bắt người... Cái kia...”

“... Dù sao nhạc mẫu không có tín nhiệm nhạc phụ nha...”

“Này cũng không được a!!! Phụ thân ta là nam nhân!”

“Người cũng là nam mà. Trẫm vẫn thích người.”

“... Này...” Huyền Ngôn Nặc bị một câu nói đánh ngược lại, quần bách nửa ngày nói không ra lời.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16.

“... Này...” Huyền Ngôn Nặc bị một câu nói đánh ngược lại, quần bách nửa ngày nói không ra lời.

Dật Thanh Thích đắc ý dào dạt đáp lại: “Thế nào ~ đáp không được rồi sao...”

Huyền Ngôn Nặc cúi đầu không nói lời nào.

“Hoàng thượng... Này... Thế nhưng... Ta không thích nam nhân a!!”

“... Không sao hết ~ lại nói tiếp, người kia hiện tại ở nơi nào?”

“Còn đang ở nhà của ta.”

“Tiểu Nặc đuổi y đi!!” Huyền Ngôn Nặc lập tức ngẩng đầu, nổi giận đùng đùng rống lên một câu.

Dật Thanh Thích ôm Huyền Ngôn Nặc vào trong ngực: “Điều này sao được ~ nếu như người kia là thật lòng thích phụ thân người thì sao? Làm vậy không phải tổn thương lòng tốt của y hay sao?”

“Thế nhưng... Mẫu thân làm sao bây giờ?”

“Mẫu thân người nếu không tín nhiệm phụ thân người, ” Dật Thanh Thích nhún vai, “Quên đi.”

Huyền Ngôn Nặc lắc đầu: “Không được không được, tiểu Nặc và mẫu thân tương đối thân thiết... Tiểu Nặc không thể tiếp nhận một nam nhân làm mẫu thân của mình... Hơn nữa... Người có thể tiếp thu việc có hai người nhạc phụ sao?”

“Được.” Dật Thanh Thích gật đầu.

Huyền Ngôn Nặc vẻ mặt hắc tuyến: “Thế nhưng ta không thể tiếp thu việc có hai người nhạc phụ.”

“Tiểu Nặc ~ tiểu Nặc ~” Huyền Nghị thương cảm hề hề lại gần, “Tiểu Nặc nhất định phải giúp phụ thân đánh đuổi cái tên nam nhân biến thái kia nha ~ bằng không người thực sự chỉ có thể có hai người phụ thân đó...”

“Phụ thân người yên tâm! Tiểu Nặc nhất định đánh đuổi y!” Huyền Ngôn Nặc vỗ vỗ ngực, rất tự tin nói. Dật Thanh Thích bất đắc dĩ vỗ vai Huyền Ngôn Nặc, hỏi:

“Tiểu Nặc thích đẹp trai không?”

“Vì sao hỏi cái này?”

“Người cứ nói người có thích hay không.”

“Cái này... Ai không thích đẹp trai chứ?”

“À, vậy như vậy đi. Tiểu Nặc, chúng ta nha, đi trước nhìn người kia bộ dạng thế nào, sau đó mới quyết định có được hay không?” Dật Thanh Thích hỏi Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc suy nghĩ một hồi, lại nhìn thoáng qua Huyền Nghị: “Được rồi.”

Huyền Nghị ở trong lòng kêu rên: Dật Thanh Thích người sớm muộn hại chết ta!

Qua vài ngày, bọn họ rốt cục tới Dương Châu, Huyền Ngôn Nặc cùng Huyền Nghị rốt cục cũng về tới nhà rồi. Vừa sải bước tiến vào cửa thì có hai người không giống nhau vọt đến, một người ôm lấy Huyền Ngôn Nặc, một người ôm lấy Huyền Nghị. Ôm lấy Huyền Ngôn Nặc chính là tỷ tỷ của y Huyền Ngôn Nhược. Dật Thanh Thích đương nhiên là rất không hài lòng, kéo Huyền Ngôn Nặc ôm vào lòng, về mặt cảnh giác nhìn Huyền Ngôn Nhược. Huyền Ngôn Nhược thấy đệ đệ mà mình đang âu yếm bị cướp đi, cũng trừng mắt nhìn lại Dật Thanh Thích.

Huyền Ngôn Nặc ở trong lòng Dật Thanh Thích cọ vài cái, nhìn về phía Huyền Nghị cùng tên nam nhân biến thái bên cạnh cũng đang ôm nhau: “Phụ thân... Đang ôm người chính là cái tên... nam nhân biến thái kia sao?”

Nam nhân biến thái nghe vậy lập tức ngẩng đầu, hỏi: “Người nói ai là nam nhân biến thái?” Nhưng không nghĩ tới lại thấy được Dật Thanh Thích, rất kinh ngạc kêu lên một câu: “Hoàng huynh?! Sao huynh lại ở đây?”

Dật Thanh Thích nghe được nam nhân biến thái gọi hắn, cũng nhìn y một cái, lập tức sững sốt, lại kêu lên một câu: “Tứ hoàng đệ?! Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Dật, người biết y sao? Y là ai vậy? Tên gọi là gì?” Huyền Ngôn Nặc lấy khuỷu tay huých Dật Thanh Thích, hỏi. Dật Thanh Thích cúi đầu nói với Huyền Ngôn Nặc: “Ừ, y là tứ hoàng đệ của ta, ta đương nhiên biết y. Tên của y là... Dật Thanh Trí. Cũng chính là...”

“Trí Vương gia đương thời! !” Huyền Nghị kêu lên đầu tiên.

Dật Thanh Thích cười gật đầu với Huyền Nghị.

Huyền Nghị rất khó tin quay đầu nhìn Dật Thanh Trí một chút. Dật Thanh Trí cúi đầu hôn lên mặt Huyền Nghị, hỏi: “Nghị nhi, thế nào?”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17.

Dật Thanh Trí cúi đầu hôn lên mặt Huyền Nghị, hỏi: “Nghị nhi, thế nào?”

Huyền Nghị hưng hăng trừng Dật Thanh Trí lại xoa mặt mình: “Không thể nào cả! Người là Vương gia, nên ngây ngốc làm Vương gia trong phủ! Còn có, ai cho phép người gọi ta là ‘Nghị nhi’! Quá thân thiết đấy! Thật khó nghe! Ta với người còn không có quá thân thiết hiểu chưa!!! Ai cho phép người hôn bậy ta!”

Dật Thanh Trí đặc biệt vô sỉ trừng mắt nhìn: “Không thì sao? Gọi ‘Nghị’ ? Vừa rồi ta nghe được tiểu Nặc cũng gọi hoàng huynh như thế? Sẽ bị loạn nha. Cũng không thể gọi người là ‘Huyền’ đi? Còn có, gần đây ta rất buồn chán, sẽ đi ra ngoài dạo chơi, phủ Vương gia cũng chỉ là một nơi ở tạm mà thôi. Nghị nhi, hôn người là biểu hiện yêu người nha ~ “

“Người...” Huyền Nghị trừng Dật Thanh Trí cả buổi cũng không nói gì ra được một câu.

“Người làm sao mà biết ta là tiểu Nặc?” Huyền Ngôn Nặc nghĩ rất kỳ quái liền hỏi y.

“Ồ ~ Nghị nhi vẫn nhắc tới người. Hắn nói hắn thực sự rất nhớ người.”

“Ồ ~” Huyền Ngôn Nặc cười cong cong đôi mắt, chuyển sang nói với Dật Thanh Thích, “Dật, chúng ta giúp y theo đuổi phụ thân đi?”

Về mặt Dật Thanh Thích không tình nguyện, khí thể vừa rồi toàn bộ không còn, phản bác nói: “Không được. Ta sao có thể gọi đệ đệ là nhạc phụ. Không được không được. Huống chi y còn rất xấu.”

“Không có mà ~” Huyền Ngôn Nặc từ đầu đến chân quan sát Dật Thanh Trí, cọt trong lòng Dật Thanh Thích làm nũng, “Rất tuần tú nha ~ ta muốn y làm nhị phụ thân của ta~ có được hay không ~ tiểu Nặc biết Dật là tốt nhất ~ “

Dật Thanh Thích bị làm nũng khiến cho đầu khớp xương đều mềm ra: “Được được ~ ta đáp ứng, thế nhưng...” Dật Thanh Thích hưng hân trừng Dật Thanh Trí: “Ta tuyệt đối không gọi y là ‘Nhạc phụ’ !”

“Ta không sao nha ~” Dật Thanh Trí đặc biệt vô sỉ ôm Huyền Nghị đang lộ vẻ mặt hắc tuyến trả lời.

“Ừ ~ nhị phụ thân người sẽ đối tốt với đại phụ thân nha ~” Huyền Ngôn Nặc cười nói với Dật Thanh Trí. Dật Thanh Trí đặc biệt tiếc hận nhìn Huyền Ngôn Nặc thật lâu thật lâu: “Ai ~ kỳ thực tiểu Nặc cũng rất đẹp... Ta cũng muốn...”

“Người dám!” Dật Thanh Thích đứng ra hét lớn một tiếng.

Dật Thanh Trí da mặt đặc biệt dày trừng mắt nhìn hắn: “Hoàng huynh huynh làm cái gì... Tiểu nặc cũng không phải của huynh...”

“Tiểu Nặc chính là của ta!”

“Gi? Hóa ra hoàng thượng người cũng có long dương sao? Sao đệ lại không biết?”

“... Người đừng quan tâm.”

“Được ~ đệ mặc kệ ~ thế nhưng, ” Dật Thanh Trí ôm chặt Huyền Nghị trong lòng, con mắt cũng đột nhiên trở nên sắc bén, hỏi, “Hoàng huynh huynh tới ở đây để làm gì? Đã có tiểu Nặc huynh còn không biết đủ, còn muốn cả Nghị nhi nữa sao? Hừ, sáng sớm ngày hôm ấy Nghị nhi nói với đệ muốn đi gặp một người rất quan trọng, thì ra chính là huynh ~ “

Huyền Ngôn Nặc nghe xong những lời này, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích thiếu chút nữa chán nản, trả lời: “Người nói bậy bạ gì đó! Tiểu Nặc không biết có bao nhiêu tốt! Ta việc gì phải có cảm giác đó với nhạc phụ của ta chứ!”

“Vậy huynh đến để làm gì?”

“Ta đến thăm quê nhà của tiểu Nặc, thuận tiện đi thăm thú thư giãn.” Dật Thanh Thích cúi đầu định hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Ngôn Nặc, Huyền Ngôn Nặc cũng không cảm kích, lập tức tránh đầu ra xa. Dật Thanh Thích thấy thế, hưng hân trừng mắt nhìn cái tên nào đó đang cười đến vô cùng vô sỉ kia. Tên nào đó còn không biết chính mình làm sai chuyện gì, chỉ là một mặt cười cười.

“Được rồi được rồi ~” Huyền Nghị giãy khỏi cái ôm của Dật Thanh Trí, vỗ tay, “Việc này ~ một đường xóc nảy cũng mệt mỏi rồi, chúng ta đi vào ngồi nghỉ trước đã?”

Huyền Ngôn Nặc hừ một tiếng, bỏ qua Dật Thanh Thích, liền trực tiếp đi về phòng mình. Trong lòng Dật Thanh Thích hoảng hốt, lập tức theo đi, một đường đi tới phòng của Huyền Ngôn Nặc.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18.

Trong lòng Dật Thanh Thích hoảng hốt, lập tức theo đi, một đường đi tới phòng của Huyền Ngôn Nặc.

Một chân hần còn chưa kịp bước vào Huyền Ngôn Nặc đã đóng cửa lại. Dật Thanh Thích liều mạng đập cửa phòng Huyền Ngôn Nặc: “Tiểu Nặc!! Tiểu Nặc!! Người làm sao vậy a! Vô duyên vô cớ lại tức giận như thế!”

Trong phòng truyền ra thanh âm nức nở: “Ta hỏi người! Người có phải thích phụ thân không!”

Dật Thanh Thích phiền muộn cực kỳ, nghĩ thầm quả nhiên tiểu Nặc là vì lời nói của Tứ hoàng đệ, hần lập tức giải thích: “Không phải! Người đừng nghe Tứ hoàng đệ của ta bậy! Hần là thích nhạc phụ mà! Đúng rồi đúng rồi, hần là nhạc phụ của ta! Con rể làm sao có thể thích nhạc phụ chứ!”

Sau đó cánh cửa mở ra, vành mắt Huyền Ngôn Nặc hồng hồng, y hỏi: “Có thực không?”

Dật Thanh Thích nghiêm túc gật đầu.

Huyền Ngôn Nặc khê hé miệng, gật đầu, lại muốn đóng cửa lại. Dật Thanh Thích sợ đến lập tức lấy tay chống đỡ trụ môn, hỏi: “Tiểu Nặc, người không phải... không phải không tức giận nữa rồi sao? Không cho ta vào sao?”

“Người vào để làm gì! Ta muốn thay quần áo!!!!!! Đi ra ngoài đi ~!” Huyền Ngôn Nặc đỏ mặt đẩy Dật Thanh Thích ra bên ngoài, đóng cửa phòng lại.

Dật Thanh Thích vỗ vỗ ngực: làm ta sợ muốn chết.

“Này ~” có người vỗ vai Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích lập tức quay đầu lại, thấy Huyền Ngôn Nhược đang cười hì hì với mình, hần rất phiền muộn hỏi: “Làm sao?”

“Không có gì, phụ thân kêu người qua.”

“...” Dật Thanh Thích nhìn Huyền Ngôn Nhược thật lâu, rốt cục ghen ra một câu, “Người là Huyền Ngôn Nhược?”

Huyền Ngôn Nhược đảo tròn mắt, cười nói: “Đúng vậy. Người biết ta?”

“Ừm.”

“Người là hoàng thượng?”

Dật Thanh Thích gật đầu.

“Hehe, không nghĩ tới hoàng thượng lớn lên đẹp trai như vậy.” Huyền Ngôn Nhược cười lấy tay chọc chọc lên mặt Dật Thanh Thích, rất kinh ngạc nói rằng, “Oa ~ chúng quy cũng là hoàng thượng ~ da thật tốt nha ~ “

Dật Thanh Thích thầm nghĩ mau chóng rời khỏi cái con người này.

Có thể là Huyền Ngôn Nhược bắt Huyền Ngôn Nặc làm ta những chuyện như vậy cho nên hần đối với Huyền Ngôn Nhược chỉ có một loại cảm giác chán ghét.

Dật Thanh Thích tóm lấy cổ tay mảnh khảnh của Huyền Ngôn Nhược, khuôn mặt cũng để sát gần Huyền Ngôn Nhược. Huyền Ngôn Nhược mở to hai mắt, mặt thoáng cái đỏ bừng, lắp bắp nói: “Này... Người người người... Người làm gì...”

Dật Thanh Thích cười lạnh quát lớn nói: “Ai cho phép người chạm vào ta!”

Nước mắt Huyền Ngôn Nhược sắp rơi xuống: “Chỉ là sờ mặt mà thôi, cần gì phải tức giận thế chứ...”

“Dật ~ dật ~” Huyền Ngôn Nặc thay xong y phục, từ trong phòng đi ra thì nhìn thấy Dật Thanh Thích đang cúi sát gần tỷ tỷ, mà hắn cầm đang cầm cổ tay nàng, rất mờ ám. Bị cảnh tượng này làm càng hoảng sợ, Huyền Ngôn Nặc vẫn đứng ở tại chỗ không hề động. Dật Thanh Thích nghe thấy Huyền Ngôn Nặc gọi hắn, lập tức buông cổ tay Huyền Ngôn Nhược ra, đi qua ôm lấy Huyền Ngôn Nặc, vừa cười vừa nói: “Thay y phục nhanh như vậy sao?”

Huyền Ngôn Nặc rầu rĩ hỏi: “Người muốn tat hay bao lâu chứ?”

“A?”

“Người vừa rồi nắm cổ tay tỷ tỷ của ta, dựa gần vào nàng như vậy muốn làm gì?”

“A?”

“Ta nói, người dựa gần vào tỷ tỷ của ta như vậy làm cái gì?!”

“... Ếc ~ tỷ tỷ người cứ chọc chọc mặt ta, ta chỉ là giữ lại tay nàng mà thôi.”

“Giữ lại cũng cần dựa sát như vậy sao...”

“... A... Tiểu Nặc ta nghĩ người hiểu lầm rồi...”

“Mới không có!” Huyền Ngôn Nặc hét lớn một tiếng liền bỏ lại một mình Dật Thanh Thích, bản thân đi về đại đường (chắc là phòng khách thời xưa chẳng?).

19. Chương 19

CHƯƠNG 19.

“Mới không có!” Huyền Ngôn Nặc hét lớn một tiếng liền bỏ lại một mình Dật Thanh Thích, bản thân đi về đại đường.

“Tiểu Nặc ~!” Dật Thanh Thích lập tức đi theo, quấy nhiễu bên người Huyền Ngôn Nặc nói này nói nọ, thế nhưng Huyền Ngôn Nặc căn bản không thèm nghe, ngoảnh mặt làm ngơ một đường đi đến đại đường. Dật Thanh Thích muốn giải thích chân tướng sự việc vừa rồi lại bị Huyền Ngôn Nặc trừng mắt, chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tại đại đường, người hầu Huyền gia chuẩn bị tốt cơm nước từ lâu, vì bọn họ đón gió tẩy trần.

Huyền Ngôn Nặc ngồi xuống bên trái Huyền Nghị, Dật Thanh Thích cũng theo đó ngồi xuống bên cạnh Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc định ngồi sang bên phải Huyền Nghị, tiếc rằng bên phải Huyền Nghị lại có cái tên da mặt dày Dật Thanh Trí đang ngồi, hại y không cách nào đổi vị trí. Huyền Ngôn Nhược cũng đi đến, ngồi xuống bên cạnh Dật Thanh Thích, nàng trừng mắt nhìn Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích chán ghét đường nhìn của Huyền Ngôn Nhược, hắn quay đầu đi. Mà cảnh tượng này vào trong mắt Huyền Ngôn Nặc lại thành hai người mắt đi mày lại, nhìn trộm, mà Dật Thanh Thích vì không muốn cho Huyền Ngôn Nặc biết, liền giả ra bộ dạng như vậy để Huyền Ngôn Nặc không nghi ngờ.

Ừm, khẳng định là dạng đấy.

Huyền Ngôn Nặc nghĩ.

Dật Thanh Trí nhìn ra giữa hai người không thích hợp, ở bàn dưới đá chân Dật Thanh Thích. Đợi đến khi Dật Thanh Thích ngẩng đầu nhìn hắn, Dật Thanh Trí vừa nhìn Huyền Ngôn Nặc, vừa dùng khẩu hình hỏi hắn: “Chuyện gì xảy ra?”

Dật Thanh Thích cũng dùng khẩu hình trở lại: “Cơm nước xong sẽ nói cho người.”

Trong bữa cơm, Dật Thanh Trí tự nhiên là liều mạng gấp cho Huyền Nghị thức ăn, Dật Thanh Thích cũng gấp cho Huyền Ngôn Nặc thức ăn, thế nhưng Huyền Ngôn Nặc không cảm kích, đem toàn bộ thức ăn mà Dật Thanh Thích gấp sang trả lại, nói: “Ta tự có tay, người gấp cho tỷ ty ta ấy!”

Tâm Dật Thanh Trí đã hiểu rõ được ba bốn phần.

Huyền Ngôn Nhược đã ngằm vui mừng một ngày, liều mạng gấp thức ăn cho Dật Thanh Thích.

Thật vất vả ăn cơm xong, Dật Thanh Trí kéo Dật Thanh Thích ra ngoài: “Này, tiểu Nặc ghen tị?”

“Đúng vậy, cũng bởi vì huynh.” Dật Thanh Thích nhướng mắt, tức giận trả lời.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta đâu?”

“Có nhớ đoạn người nói ta đến Dương Châu là để đưa Huyền Nghị nhập cung hay không?”

“... Không thể nào, tiểu Nặc lại vì vậy mà tức giận sao? Không giống nha, ta vừa nghe được tiểu Nặc nói, rõ ràng là không phải nhằm vào những gì ta đã nói mà, hình như là nhằm vào Huyền Ngôn Nhược. Ai, lại nói tiếp, Huyền Ngôn Nhược cũng là một mỹ nhân, đáng tiếc không đẹp bằng Nghị nhi của đệ.”

“Đừng có Nghị nhi của người nữa, rất buồn nôn. Ai, tiểu Nặc là bởi vì những lời của người nói mà tức giận, nhưng mà ta cũng đã nói rõ ràng với y rồi. Sau đó y đi thay quần áo, ta ngay bên ngoài chờ. Sau đó thì Huyền Ngôn Nhược đi đến, sờ mặt ta. Ta rất tức giận, bắt lấy tay nàng, cố ý tới gần mặt nàng. Ai biết một màn này vừa lúc bị tiểu Nặc nhìn thấy... Ta oan chết mất.”

“... Éc... Như vậy nói rõ tiểu Nặc quan tâm huynh nha.”

“... Nói lời vô ích.” Dật Thanh Thích nhướng mắt, “Coi ta là đồ ngốc sao.”

“Ai ~ huynh phải biết rằng, trong tình yêu con người rất mẫn cảm nha. Đệ kiến nghị sau này huynh ít tiếp xúc với Huyền Ngôn Nhược đi. Trong thời gian đệ ở Huyền gia, cũng có tiếp xúc qua với Huyền Ngôn Nhược, nàng tâm cơ rất nặng, rất... dễ chọc người khác bực, cho nên... Sau này huynh tận lực không tiếp xúc cùng người kia nữa là tốt.”

“... Ai ~ phải giải thích thế nào với tiểu Nặc đây?”

“Nói ra toàn bộ sự tình từ đầu chí cuối không phải được rồi sao?”

“Vạn nhất tiểu Nặc không tin thì sao?”

“A... Đệ cũng không biết... Cùng lắm thì bắt Huyền Ngôn Nhược đến giải thích.”

“... Người nghĩ Huyền Ngôn Nhược sẽ nói thật sao?”

“... A... Sẽ không...”

“Vậy chính là không được ư... Yêu đương thật phiền phức mà...”

20. Chương 20

CHƯƠNG 20.

“Vậy chính là không được ư... Yêu đương thật phiền phức mà...”

“Yêu đương vốn dĩ rất phiền phức mà.” Dật Thanh Trí phe phẩy đầu trả lời.

“Quên đi, không nói nữa, ta đi tìm tiểu Nặc để giải thích đây. Bằng không thật không biết sẽ thành cục diện ra sao nữa. Đi đây.” Dật Thanh Thích cáo biệt với Dật Thanh Trí xong liền ngay lập tức đi đến phòng Huyền Ngôn Nặc. May là dọc theo đường đi không có gặp phải Huyền Ngôn Nhược, bằng không chắc lại phát sinh chuyện gì đó.

Huyền Ngôn Nặc còn ngồi ở trong phòng hờn dỗi.

Tức chết rồi... Nếu như Dật nói thật, có thể ta chỉ khóc một hồi làm loạn một hồi thì xong việc, thế nhưng hấn lại dám gạt ta... Nói là bản thân không có tình cảm với tỷ tỷ. Hừ, ai tin chứ. Biểu hiện ở trên bàn cơm chính là chứng minh! Tỷ tỷ giúp hấn gấp thức ăn ăn cần như vậy, còn chưa từng thấy qua bộ dạng này của nàng...

Huyền Ngôn Nặc thực sự là càng nghĩ càng giận.

Dật Thanh Thích bồi hồi đi qqua đi lại rất lâu trước cửa phòng Huyền Ngôn Nặc, rốt cục cố lấy dũng khí gõ cửa: “Tiểu Nặc, tiểu Nặc, người có ở trong không? Ta nghĩ chúng ta trong lúc đó thực sự có hiểu lầm. Tỷ tỷ người nàng...”

“Câm miệng!!!” Huyền Ngôn Nặc còn đang tức giận, lại nghe thấy thanh âm của cái tên đầu sỏ gây nên cơn tức này, lửa giận trong lòng lại bay lên, y hướng về phía cửa hét lớn một tiếng làm cho Dật Thanh Thích hoảng sợ.

Dật Thanh Thích ngáp ngừng nói: “Tiểu Nặc, người hãy nghe ta nói đã... Ta và người tỷ tỷ thực sự không có gì... Người đi ra một chút có được hay không? Ta sẽ giải thích tất cả với người.”

“Người lừa ai chứ!”

“Ai.” Dật Thanh Thích thở dài một hơi, “Ta đứng đây nói cũng được. Tiểu Nặc, không phải trước bữa cơm người đi thay quần áo sao, ta bị người đẩy ra ngoài liền đụng phải Huyền Ngôn Nhược. Ta là nói thực, ta vừa nhìn thấy nàng ta liền khó chịu. Quá phận hơn chính là nàng ta còn lấy tay chọc mặt ta, loại chuyện này người chưa từng làm qua đúng không? Thế nào có thể để nàng ta giành trước? Cho nên ta đã bắt lấy tay nàng ta tránh ra.”

“Vậy... Vậy người dán sát vào nàng như vậy làm gì?”

“... Chỉ là vì muốn hù dọa nàng ta chút mà thôi.”

Dật Thanh Thích nói xong câu cuối, trong phòng liền không còn âm thanh.

Dật Thanh Thích nóng nảy, lại chạy tới liều mạng gõ cửa phòng Huyền Ngôn Nặc, trong phòng truyền ra tiếng nước nổ. Dật Thanh Thích càng gấp, một bên liều mạng gõ cửa, một bên kêu: “Tiểu Nặc, tiểu Nặc, người đi ra đi. Người mà không ra... Ta trực tiếp xông vào đây? Tiểu Nặc? Ta vào đây.”

Dật Thanh Thích nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, rón ra rón rén đi vào liền thấy Huyền Ngôn Nặc úp mặt vào bàn khóc, lòng không khỏi một trận thương xót. Dật Thanh Thích tới gần Huyền Ngôn Nặc, nhẹ nhàng lay bả vai Huyền Ngôn Nặc, kêu lên: “Tiểu Nặc...”

Huyền Ngôn Nặc đột nhiên ngẩng đầu dựa vào trong lòng Dật Thanh Thích.

Dật Thanh Thích mừng rỡ, ôm Huyền Ngôn Nặc liên tục vuốt ve lưng y. Huyền Ngôn Nặc úp mặt vào trong lòng Dật Thanh Thích nhỏ giọng khóc, khóc thút thít định ra quy định cho hấn: “Người hãy nghe cho kỹ, ta quy định cho người. Thứ nhất, người không đóc sự đồng ý của ta thì không được cùng một chỗ với đám nữ nhân; thứ hai, coi như là cùng một chỗ với nữ nhân, nữ nhân này không được đẹp hơn ta; thứ ba, dù được sự cho phép của ta cũng không được quá mức thân mật với nữ nhân...”

“Quá mức thân mật... Cho một mức hạn đi?”

“... Tuyệt đối không được xảy ra chuyện như ngày hôm nay lần nữa!”

“Được ~ còn có không?” Dật Thanh Thích sờ đầu Huyền Ngôn Nặc hỏi.

“Ừm... Tạm thời không có. Sau đó nghĩ ra sẽ bổ sung.”

“Được... Người nói ta nhất định nghe!” Dật Thanh Thích cười cười hôn Huyền Ngôn Nặc.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21.

“Được... Người nói đi ta nhất định nghe!” Dật Thanh Thích cười cười hôn Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc đỏ mặt đẩy Dật Thanh Thích ra: “Ai cho phép người hôn lung tung...”

Dật Thanh Thích cười, hân ôn lấy Huyền Ngôn Nặc từ phía sau, hai tay quấn quít lấy cái eo nhỏ của Huyền Ngôn Nặc, đầu chôn thật sâu vào cổ Huyền Ngôn Nặc, nói: “Người là nương tử của ta nha ~ sao có thể không hôn...”

“... Còn chưa có có thành thân.”

“Này cũng nhanh thôi.” Dật Thanh Thích hôn cái cổ Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc rút lui cổ, nói: “Chính là còn chưa có nha, dù sao đi nữa trước khi thành thân, người, không được phép tùy tiện hôn loạn, cũng không có thể tùy tiện ôm loạn!”

“Vậy tùy tiện trên giường cùng tiểu Nặc thì có thể đi?”

“A? Cái gì... ? A ~!” Một câu nói của Dật Thanh Thích còn chưa làm cho Huyền Ngôn Nặc có thêm phản ứng gì đã bị Dật Thanh Thích ôm lấy đi đến bên giường. Hai chân Huyền Ngôn Nặc đó loạn trong không trung: “Dật! Người muốn làm cái gì a!”

“Còn có thể để làm chi a ~” Dật Thanh Thích đặt Huyền Ngôn Nặc lên trên giường, động tay bắt đầu cởi y phục y, “Lần trước là bởi vì Trịnh công công quấy rối khiến chúng ta không thành công, vậy lần này không ai quấy rối, cho nên nói ~” Dật Thanh Thích hôn môi Huyền Ngôn Nặc, “Chúng ta hoàn thành nốt sự việc lần trước đi.”

“Đợi, đợi đã!” Huyền Ngôn Nặc liều mạng chống lại, đưa tay chỉ về phía cửa, “Cửa! Cửa chưa đóng!!!”

“Cửa?” Dật Thanh Thích quay đầu thấy cửa vẫn mở rộng, thở dài, đi qua đóng cửa cho kỹ, khóa chặt chẽ lại, quay đầu lại đi được vài bước liền chú ý tới y phục trên người Huyền Ngôn Nặc đã sớm bị cởi. Huyền Ngôn Nặc dùng vẻ mặt tội nghiệp nhìn Dật Thanh Thích nói: “Dật... Loại chuyện này rõ ràng chính là phải làm vào lúc động phòng, vì sao lại... ưm... làm loại chuyện này a...”

“Phụ thân người còn chưa đáp ứng! Đây là muốn ta không thể ăn mà! Ta ngay từ đầu mang ngọc như ý cho người chính là vì cái lý này do a, ta là hoàng thượng mà.” Dật Thanh Thích trả lời.

“Ngọc như ý? A...” Huyền Ngôn Nặc hình như nghĩ tới cái gì đó, lại hỏi, “Người nói đem ngọc như ý cho ta chính là vì cái lý do này... Như vậy... Còn có cả đồng khối ngọc như ý...”

“A? !” Dật Thanh Thích không nghĩ tới Huyền Ngôn Nặc sẽ hỏi như vậy, xấu hổ ho khan hai tiếng, “Tiểu Nặc, người nhìn thấy ta kêu các nàng được ta triệu vào tắm cung rồi sao?”

Huyền Ngôn Nặc nghiêm túc gật đầu.

Dật Thanh Thích không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Dật, người đã nói thích tiểu Nặc... Đúng... Cũng không nói là chỉ thích tiểu Nặc...” Đầu Huyền Ngôn Nặc càng cúi càng thấp. Dật Thanh Thích đi qua nhẹ nhàng chọc chọc vai Huyền Ngôn Nặc, lại cúi đầu nhìn biểu tình của Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc cúi đầu không nói lời nào, cái miệng nhỏ nhắn hồng mọng dẫu lên cao cao. Dật Thanh Thích vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, ôm lấy Huyền Ngôn Nặc, đặt y ở trên người mà ra sức hôn môi.

Chân Huyền Ngôn Nặc đá loạn, tay cũng không ngừng đâm Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích dùng một tay nắm lấy hai cổ tay Huyền Ngôn Nặc, tay kia lại bắt đầu cởi quần áo. Thật vất vả kéo xuống, lại khẩn cấp vói vào xoa nắn da thịt trơn mềm của Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc bị hôn đến thở không nổi, tay lại không thể cử động, chỉ có thể trong miệng sinh ra một ít thanh âm phản kháng. Dật Thanh Thích rời ra môi Huyền Ngôn Nặc, thoả mãn thấy Huyền Ngôn Nặc bởi vì thiếu dưỡng khí mà hai gò má trở nên ửng hồng, bờ môi vừa mới bị chà đạp mở lớn ra sức mà hô hấp không khí lại càng mê người. Dật Thanh Thích lại nhin không được cúi đầu hôn môi Huyền Ngôn Nặc, hân chỉ cảm thấy một dòng nhiệt tụ tập tại

hạ phúc, nhin không được một hơi kéo tuột đai lưng Huyền Ngôn Nặc. Lồng ngực trắng nõn hoàn mỹ hiện ra trước mặt Dật Thanh Thích, Dật Thanh Thích không khỏi nuốt nước bọt.

Chương 22.

Lồng ngực trắng nõn hoàn mỹ hiện ra trước mặt Dật Thanh Thích, Dật Thanh Thích không khỏi nuốt nước bọt.

Huyền Ngôn Nặc thật vất vả mới tỉnh táo lại, lại nhìn thấy tầm mắt đang nhìn chằm chằm của một con sói háo sắc, không khỏi dâng lên một trận khủng hoảng, rất muốn giãy, hết lần này tới lần khác sức nặng của hai người đè lên không cho phép Huyền Ngôn Nặc làm như vậy, chỉ có thể liên tục đá loạn, nói rằng: “Dật... Người muốn làm chi...”

“Hửm?” Dật Thanh Thích ngẩng đầu nhìn thoáng qua Huyền Ngôn Nặc, đầu tiên là lộ ra một nụ cười người mê người, hôn lên cái trán của Huyền Ngôn Nặc, nói, “Còn có thể làm gì ~ yên tâm, ta sẽ không làm người đau đâu.”

Huyền Ngôn Nặc bất an nhúc nhích thân thể.

Dật Thanh Thích cởi y phục của chính mình, lưu lại đúng một cái tiết khó (quần con ý :”>), cúi đầu vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cái cổ của Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc rụt lui cổ, lồm bồm không muốn Dật Thanh Thích liếm loạn. Dật Thanh Thích ngậm lấy một khối da trên cổ Huyền Ngôn Nặc, hàm vào trong miệng mà mút, dùng đầu lưỡi liên tục liếm qua lại, thật vui vẻ khi thấy bộ dạng Huyền Ngôn Nặc đỏ mặt run nhè nhẹ.

Dật Thanh Thích cắn một cái lên cổ Huyền Ngôn Nặc để lại một vết tích.

Hai gò má Huyền Ngôn Nặc ửng hồng, không biết phải làm gì, chỉ có thể phát ra một ít thanh âm phối hợp.

Dật Thanh Thích nghe được càng hưng phấn, liên tục lưu lại dấu hôn trên xương quai xanh của Huyền Ngôn (chém đầy. Khó hiểu quá hic). Cảm giác ngứa ngáy mê dại liên tục kích thích lên Huyền Ngôn Nặc. Dật Thanh Thích lần thứ hai hôn lên xương quai xanh của Huyền Ngôn Nặc, lại bắt đầu liếm cắn hai đóa hồng quả trước ngực Huyền Ngôn Nặc. Đầu lưỡi hần linh hoạt liên tục liếm duyên đảo quanh, Huyền Ngôn Nặc chỉ cảm thấy có một loại thoải mái nói không nên lời, y nhắm mắt lại bắt đầu hưởng thụ. Dật Thanh Thích bá đạo lưu lại dấu ở trên mặt y, chứng minh Huyền Ngôn Nặc đã người của hắn.

Cảm giác đột nhiên lạnh lẽo cùng kích thích khiến Huyền Ngôn Nặc thoáng cái mở mắt. Huyền Ngôn Nặc miễn cưỡng cong lên nửa người trên, nhìn thấy tiết khó của mình đã bị cởi từ bao giờ, lại nhìn thấy cái đầu đen thui đang liên tục liếm cắn nơi đùi trong của mình, lưu lại những dấu vết lấm tấm hồng nhạt.

Huyền Ngôn Nặc chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng, vô cùng kinh ngạc nhìn những điều này.

Dật Thanh Thích ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt lo lắng ngốc nghếch của Huyền Ngôn Nặc, không khỏi cười cười, rướn người lên hôn lấy môi Huyền Ngôn Nặc, một tay vuốt ve lên xuống lưng Huyền Ngôn Nặc, ngất một cái lên cái mông tròn tròn, bắt đầu tiến đến hậu đình. Hậu đình khô khốc bởi vì bị ngón tay xâm nhập mà nhanh chóng co rút lại, Dật Thanh Thích chịu đựng ngón tay đau nhức mà tiếp tục tiến vào. Thẳng đến khi Huyền Ngôn Nặc thực sự chịu không nổi nữa, miễn cưỡng hừ ra một tiếng hô “đau” hắn mới ngừng tay. Bỗng nhiên nghĩ đến căn bản là chưa bôi trơn, lúc đó hắn liền sợ hãi. (Tác giả: Ta nghĩ là hù chết ta ấy.) Dật Thanh Thích xoa lên phân thân đã có chút sưng của Huyền Ngôn Nặc, xoa nắn lên xuống. Huyền Ngôn Nặc gắt gao cắn môi không cho chính mình phát ra âm thanh, sợ bị người khác nghe được.

Dật Thanh Thích liên tục liếm cắn vành tai non nớt của Huyền Ngôn Nặc, đùa giỡn khiêu khích chính là vì muốn Huyền Ngôn Nặc phát ra tiếng rên rỉ. Hết lần này tới lần khác Huyền Ngôn Nặc cũng không chịu nên hắn cũng đành buông tha. Dịch thể nóng rực chảy ra tràn đầy lòng bàn tay, Dật Thanh Thích nhìn thấy Huyền Ngôn Nặc cắn môi chảy ra máu, con mắt xinh đẹp trở nên hồng hồng. Dật Thanh Thích thở dài một hơi, nhẹ nhàng giúp y liếm đi vết máu trên môi, càng làm ngón tay thâm nhập vào sâu u huyết.

Thật vất vả tiến nhập một ngón tay, ngón tay thứ hai vừa đi vào một chút thì nghe thấy Huyền Ngôn Nặc ở bên kia nói lồm bồm nói gì đó, lồng ngực mềm ra muốn dừng lại, rồi lại bận tâm nhớ sau đó lại muốn... Khụ khụ, hiện tại phải làm cho y thích ứng. Dật Thanh Thích hạ quyết tâm, tiếp tục tiến vào. Nước mắt

của Huyền Ngôn Nặc chung quy nhện không được mà rút xuống. Dật Thanh Thích yêu thương giúp y hôn đi nước mắt, tay một khắc cũng không quên tiến lên.

Thẳng đến ngón tay thứ ba tiến nhập được phân nửa, Huyền Ngôn Nặc cắn mạnh lên vai Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích nhẫn cũng thật khó khăn, thật vất vả làm cho hậu đình Huyền Ngôn Nặc thả lỏng một chút, Dật Thanh Thích khẩn cấp giật ra hai chân Huyền Ngôn Nặc, đem phân thân của mình tiến vào. Huyền Ngôn Nặc có cảm giác thống khổ xé rách đâm thẳng lên não, y cắn vai Dật Thanh Thích liên tục khóc. Dật Thanh Thích vuốt ve lưng Huyền Ngôn Nặc, an ủi y, giúp y thả lỏng, phân thân của chính hắn cũng dừng lại ở bên trong không động. Đợi đến khi Huyền Ngôn Nặc rốt cục thả lỏng một chút, Dật Thanh Thích liền bắt đầu thông thả di chuyển.

Huyền Ngôn Nặc hừ một tiếng, Dật Thanh Thích đã bị sợ đến không dám luật động tiếp.

Như thể đền đáp lại điều đó, Huyền Ngôn Nặc rốt cục thích ứng, Dật Thanh Thích cũng bắt đầu lớn mật vận động rất nhanh. Huyền Ngôn Nặc bị rung động đến nói không nên lời, chỉ có thể miễn cưỡng phát ra mấy âm ngắn. Cảm giác được phân thân của Dật Thanh Thích càng lúc càng trưởng lớn trong thân thể, Huyền Ngôn Nặc đột nhiên có điểm sợ, ôm chặt lấy Dật Thanh Thích, liên tục bắt hắn phải chịu trách nhiệm bảo vệ y cả đời các loại. Dật Thanh Thích hôn nhẹ lên thái dương Huyền Ngôn Nặc, đáp ứng, một tay cũng không ngừng tiếp tục xoa nắn phân thân Huyền Ngôn Nặc.

Tốc độ của Dật Thanh Thích càng lúc càng nhanh, Huyền Ngôn Nặc chôn chặt đầu ở trong lòng hắn hưởng thụ khoái cảm, liên tục phát ra tiếng rên rỉ phối hợp với Dật Thanh Thích.

Huyền Ngôn Nặc cảm giác có một thứ gì đó nóng rực tràn đầy trong hậu huyệt của mình, cảm giác hư không sau khi xong việc ập đến, khi mà Dật Thanh Thích dự định bắt đầu muốn tấn công đợt hai thì Huyền Ngôn Nặc lắc đầu, nói y mệt chết đi được, muốn đi ngủ. Dật Thanh Thích hôn lên trán của Huyền Ngôn Nặc, rút phân thân từ trong cơ thể của Huyền Ngôn Nặc ra, ôm y nằm ở trên giường, chỉnh chỉnh rồi đi vào giấc ngủ. Huyền Ngôn Nặc vững vàng ôm lấy Dật Thanh Thích, phẳng phất muốn làm cho bản thân hòa tan cùng hắn, Dật Thanh Thích vuốt ve lưng Huyền Ngôn Nặc, cũng dần dần nhắm mắt lại đi ngủ.

22. Chương 22

Chương 22.

Lòng ngực trắng nõn hoàn mỹ hiện ra trước mặt Dật Thanh Thích, Dật Thanh Thích không khỏi nuốt nước bọt.

Huyền Ngôn Nặc thật vất vả mới tỉnh táo lại, lại nhìn thấy tầm mắt đang nhìn chằm chằm của một con sói háo sắc, không khỏi dâng lên một trận khủng hoảng, rất muốn giãy, hết lần này tới lần khác sức nặng của hai người đè lên không cho phép Huyền Ngôn Nặc làm như vậy, chỉ có thể liên tục đá loạn, nói rằng: “Dật... Người muốn làm chi...”

“Hửm?” Dật Thanh Thích ngẩng đầu nhìn thoáng qua Huyền Ngôn Nặc, đầu tiên là lộ ra một nụ cười người mê người, hôn lên cái trán của Huyền Ngôn Nặc, nói, “Còn có thể làm gì ~ yên tâm, ta sẽ không làm người đau đâu.”

Huyền Ngôn Nặc bất an nhúc nhích thân thể.

Dật Thanh Thích cởi y phục của chính mình, lưu lại đúng một cái tiết khó (quần con ý :”>), cúi đầu vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm cái cổ của Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc rút lui cổ, lăm lăm không muốn Dật Thanh Thích liếm loạn. Dật Thanh Thích ngậm lấy một khối da trên cổ Huyền Ngôn Nặc, hàm vào trong miệng mà mút, dùng đầu lưỡi liên tục liếm qua lại, thật vui vẻ khi thấy bộ dạng Huyền Ngôn Nặc đỏ mặt run nhè nhẹ.

Dật Thanh Thích cắn một cái lên cổ Huyền Ngôn Nặc để lại một vết tích.

Hai gò má Huyền Ngôn Nặc ửng hồng, không biết phải làm gì, chỉ có thể phát ra một ít thanh âm phối hợp.

Dật Thanh Thích nghe được càng hưng phấn, liên tục lưu lại dấu hôn trên xương quai xanh của Huyền Ngôn (chém đầy. Khó hiểu quá hic). Cảm giác ngứa ngáy mê dại liên tục kích thích lên Huyền Ngôn Nặc. Dật Thanh Thích lần thứ hai hôn lên xương quai xanh của Huyền Ngôn Nặc, lại bắt đầu liếm cắn hai đóa hồng quả trước ngực Huyền Ngôn Nặc. Đầu lưỡi hần linh hoạt liên tục liếm duyên đảo quanh, Huyền Ngôn Nặc chỉ cảm thấy có một loại thoải mái nói không nên lời, y nhắm mắt lại bắt đầu hưởng thụ. Dật Thanh Thích bá đạo lưu lại dấu ở trên mặt y, chứng minh Huyền Ngôn Nặc đã người của hắn.

Cảm giác đột nhiên lạnh lẽo cùng kích thích khiến Huyền Ngôn Nặc thoáng cái mở mắt. Huyền Ngôn Nặc miễn cưỡng cong lên nửa người trên, nhìn thấy tiết khớp của mình đã bị cởi từ bao giờ, lại nhìn thấy cái đầu đen thui đang liên tục liếm cắn nơi đùi trong của mình, lưu lại những dấu vết lấm tấm hồng nhạt.

Huyền Ngôn Nặc chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng, vô cùng kinh ngạc nhìn những điều này.

Dật Thanh Thích ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt lo lắng ngốc nghếch của Huyền Ngôn Nặc, không khỏi cười cười, rướn người lên hôn lấy môi Huyền Ngôn Nặc, một tay vuốt ve lên xuống lưng Huyền Ngôn Nặc, ngất một cái lên cái mông tròn tròn, bắt đầu tiến đến hậu đình. Hậu đình khô khốc bởi vì bị ngón tay xâm nhập mà nhanh chóng co rút lại, Dật Thanh Thích chịu đựng ngón tay đau nhức mà tiếp tục tiến vào. Thẳng đến khi Huyền Ngôn Nặc thực sự chịu không nổi nữa, miễn cưỡng hừ ra một tiếng hô “đau” hần mới ngừng tay. Bỗng nhiên nghĩ đến căn bản là chưa bôi trơn, lúc đó hần liền sợ hãi. (Tác giả: Ta nghĩ là hù chết ta ấy.) Dật Thanh Thích xoa lên phân thân đã có chút sưng của Huyền Ngôn Nặc, xoa nắn lên xuống. Huyền Ngôn Nặc gắt gao cắn môi không cho chính mình phát ra âm thanh, sợ bị người khác nghe được.

Dật Thanh Thích liên tục liếm cắn vành tai non nớt của Huyền Ngôn Nặc, đùa giỡn khiêu khích chính là vì muốn Huyền Ngôn Nặc phát ra tiếng rên rỉ. Hết lần này tới lần khác Huyền Ngôn Nặc cũng không chịu nên hần cũng đành buông tha. Dịch thể nóng rực chảy ra tràn đầy lòng bàn tay, Dật Thanh Thích nhìn thấy Huyền Ngôn Nặc cắn môi chảy ra máu, con mắt xinh đẹp trở nên hồng hồng. Dật Thanh Thích thở dài một hơi, nhẹ nhàng giúp y liếm đi vết máu trên môi, càng làm ngón tay thâm nhập vào sâu u huyết.

Thật vất vả tiến nhập một ngón tay, ngón tay thứ hai vừa đi vào một chút thì nghe thấy Huyền Ngôn Nặc ở bên kia nói lẩm bẩm nói gì đó, lòng như mềm ra muốn dừng lại, rồi lại bận tâm nhớ sau đó lại muốn... Khụ khụ, hiện tại phải làm cho y thích ứng. Dật Thanh Thích hạ quyết tâm, tiếp tục tiến vào. Nước mắt của Huyền Ngôn Nặc chung quy nhìn không được mà rớt xuống. Dật Thanh Thích yêu thương giúp y hôn đi nước mắt, tay một khắc cũng không quên tiến lên.

Thẳng đến ngón tay thứ ba tiến nhập được phân nửa, Huyền Ngôn Nặc cắn mạnh lên vai Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích nhẫn cũng thật khó khăn, thật vất vả làm cho hậu đình Huyền Ngôn Nặc thả lỏng một chút, Dật Thanh Thích khấn cấp giạt ra hai chân Huyền Ngôn Nặc, đem phân thân của mình tiến vào. Huyền Ngôn Nặc có cảm giác thống khổ xé rách đâm thẳng lên não, y cắn vai Dật Thanh Thích liên tục khóc. Dật Thanh Thích vuốt ve lưng Huyền Ngôn Nặc, an ủi y, giúp y thả lỏng, phân thân của chính hắn cũng dừng lại ở bên trong không động. Đợi đến khi Huyền Ngôn Nặc rốt cục thả lỏng một chút, Dật Thanh Thích liền bắt đầu thông thả di chuyển.

Huyền Ngôn Nặc hừ một tiếng, Dật Thanh Thích đã bị sợ đến không dám luật động tiếp.

Như thể đền đáp lại điều đó, Huyền Ngôn Nặc rốt cục thích ứng, Dật Thanh Thích cũng bắt đầu lớn mật vận động rất nhanh. Huyền Ngôn Nặc bị rung động đến nói không nên lời, chỉ có thể miễn cưỡng phát ra mấy âm ngắn. Cảm giác được phân thân của Dật Thanh Thích càng lúc càng trường lớn trong thân thể, Huyền Ngôn Nặc đột nhiên có điểm sợ, ôm chặt lấy Dật Thanh Thích, liên tục bắt hắn phải chịu trách nhiệm bảo vệ y cả đời các loại. Dật Thanh Thích hôn nhẹ lên thái dương Huyền Ngôn Nặc, đáp ứng, một tay cũng không ngừng tiếp tục xoa nắn phân thân Huyền Ngôn Nặc.

Tốc độ của Dật Thanh Thích càng lúc càng nhanh, Huyền Ngôn Nặc chôn chặt đầu ở trong lòng hần hưởng thụ khoái cảm, liên tục phát ra tiếng rên rỉ phối hợp với Dật Thanh Thích.

Huyền Ngôn Nặc cảm giác có một thứ gì đó nóng rực tràn đầy trong hậu huyết của mình, cảm giác hư không sau khi xong việc ập đến, khi mà Dật Thanh Thích dự định bắt đầu muốn tấn công đợt hai thì Huyền Ngôn Nặc lắc đầu, nói y mệt chết đi được, muốn đi ngủ. Dật Thanh Thích hôn lên trán của Huyền Ngôn Nặc, rút

phân thân từ trong cơ thể của Huyền Ngôn Nặc ra, ôm y nằm ở trên giường, chỉnh chỉnh rồi đi vào giấc ngủ. Huyền Ngôn Nặc vững vàng ôm lấy Dật Thanh Thích, phảng phất muốn làm cho bản thân hòa tan cùng hắn, Dật Thanh Thích vuốt ve lưng Huyền Ngôn Nặc, cũng dần dần nhắm mắt lại đi ngủ.

=====

Ai cho ta một đao...

Ta muốn đâm chết chính mình ...

Hãy cố gắng xem đi...

Ta thực sự không biết viết mà...

T. T. .

Trong sự gào khóc thảm thiết...

23. Chương 23

CHƯƠNG 23.

Dật Thanh Thích vuốt ve lưng Huyền Ngôn Nặc, cũng dần dần nhắm mắt lại đi ngủ.

Đợi đến khi Dật Thanh Thích tỉnh lại thì đã là hoàng hôn từ lâu. Nhìn thiên hạ trong lòng đang ngủ say sưa, hắn cũng không nhẫn tâm đánh thức dậy. Dật Thanh Thích lấy tay khởi động nửa người trên, nghiêng mặt nhìn về mặt ngủ say của Huyền Ngôn Nặc, nhin không được vươn tay khẽ lướt nhẹ theo đường viền của khuôn mặt. Huyền Ngôn Nặc cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, chui sâu vào trong lòng Dật Thanh Thích trốn tránh, hai chân ý định quăn lên thắt lưng Dật Thanh Thích lại bị đau đốn kích thích mà tỉnh lại. Dật Thanh Thích nằm xuống, sờ đầu Huyền Ngôn Nặc, ôn nhu hỏi: “Tỉnh? Cảm giác thế nào? Phía dưới... khu... đau không?”

Huyền Ngôn Nặc dụi dụi cặp mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, lại chui vào lòng Dật Thanh Thích, trong miệng lầm bầm nói muốn ngủ thêm chút nữa, mệt chết đi các loại. Dật Thanh Thích cười khổ vỗ lưng Huyền Ngôn Nặc, ôm chặt lấy y.

Huyền Ngôn Nặc đột nhiên mở miệng: “Rất đau...”

Dật Thanh Thích cố ý hỏi: “Cái gì?”

Huyền Ngôn Nặc mặt đỏ lên, chôn chặt mặt vào ngực Dật Thanh Thích, nói: “... Phía dưới...”

Dật Thanh Thích ha ha nở nụ cười, vươn tay vỗ lên cái mông yêu kiều của Huyền Ngôn Nặc, nói: “Lần đầu tiên mà, đau là rất bình thường, sau này sẽ thành thói quen.”

Huyền Ngôn Nặc ngẩng đầu sợ hãi hỏi Dật Thanh Thích: “A? ! Còn có... Sau này... Cái kia... Sau này có thể không làm hay không... Loại sự tình này... Rất đau... Sau này còn không biết có thể tiếp nhận hay không...”

Dật Thanh Thích nghiêm mặt nói: “Có, nhất định có thể tiếp nhận. Hơn nữa nha, loại chuyện này sao có thể không làm chứ? Đây là gia vị cần phải có trong sinh hoạt vợ chồng của chúng ta sau này nha.”

“... Gia vị...” Huyền Ngôn Nặc khóc thảm dãi mặt chon đầu vào lòng hắn.

“Thiếu gia, hoàng thượng, ăn cơm thôi.”

“... Ừm...” Nghe được tiếng gào ngoài cửa, Huyền Ngôn Nặc vô lực đáp lại một tiếng.

Dật Thanh Thích ôm lấy Huyền Ngôn Nặc tựa vào trước ngực của mình, giúp y mặc lại quần áo rơi lả tả trên mặt đất. Huyền Ngôn Nặc vẻ mặt tâm không cam lòng không nguyện lầm bầm: “Lúc người dùng tay khuấy lộn ở bên trong ta chỉ có ý nghĩ muốn đá người một cước... quá khó tiếp nhận...”

Dật Thanh Thích lén lút lau một trận mồ hôi.

Huyền Ngôn Nặc vừa di động thân thể một chút, mặt liền đỏ bừng căng trướng, không dám lại cử động thêm.

“A? Tiểu Nặc, sao rồi?” Dật Thanh Thích thấy Huyền Ngôn Nặc ngồi ở trên giường vẫn không nhúc nhích, lòng hiếu kỳ không khỏi nổi lên. Huyền Ngôn Nặc cứng ngắc quay đầu, nhìn Dật Thanh Thích nói: “Cái kia... Người đi trước ăn cơm đi... Thuận tiện giúp ta nói một câu... Ta muốn tắm, đợi lát nữa ta sẽ ra ăn.”

“Tắm? Có muốn ta giúp người tẩy hay không?” Dật Thanh Thích mang theo biểu tình đặc biệt háo sắc, một bên mặc quần áo một bên hỏi y.

“Không cần! Người đi ăn đi!” Huyền Ngôn Nặc đẩy Dật Thanh Thích mới mặc được một nửa quần áo xuống giường, “Dù sao người đi nói một chút là được. Một chút nữa ta lập tức đến.”

“... Tiểu Nặc, ” Dật Thanh Thích ngồi dưới đất chỉnh lý lại quần áo, ngẩng đầu hỏi, “Người không phải là có bí mật không thể cho ai biết chứ? Mới không chịu để ta giúp người tẩy?”

Huyền Ngôn Nặc liều mạng lắc đầu.

“Thực sự không có?” Dật Thanh Thích đứng lên đi về phía trước,捏 lại con mắt hỏi.

“... Ếc... Ta là muốn tắm... Phía dưới... Cảm thấy dính dính khó chịu... Cho nên muốn tắm rửa, cứ như vậy đi.” Huyền Ngôn Nặc lùi về phía giường, thành thực trả lời.

Nghe được Huyền Ngôn Nặc nói như vậy, hắn mới nhớ tới sau khi tắm ở bên trong hắn còn chưa giúp Huyền Ngôn Nặc tẩy trừ thân thể. Lỡ như sinh bệnh thì sẽ không hay. Vì vậy hắn nói: “Tiểu Nặc... Người biết nên tắm như thế nào sao?”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24.

Vì vậy hắn nói: “Tiểu Nặc... Người biết nên tắm như thế nào sao?” Huyền Ngôn Nặc suy nghĩ một hồi, gật đầu.

Dật Thanh Thích khóc thầm hỏi: “Làm sao mà người lại biết được!!!!!!”

Huyền Ngôn Nặc một bộ đương nhiên trả lời: “Tắm mà ~ ai mà không biết chứ?? Lẽ nào Dật... Người là không biết sao? Oa ~ vậy Dật người không phải mỗi ngày phải có người hỗ trợ tắm giúp chứ?”

“... Không phải là hỗ trợ tắm, là hầu hạ tắm, ” Dật Thanh Thích nửa ngày mới miễn cưỡng nhen ra một câu nói như thế, “Tiểu Nặc à! Người có biết phải làm những thứ ở bên trong ở phía dưới của người đi ra hết, bằng không sẽ không tốt với thân thể hay không. Tiểu Nặc không thích sinh bệnh mà? Đúng không?”

“Thế nhưng... Sinh bệnh rồi cần người hầu hạ, cho nên chính mình chỉ cần ngoan ngoãn nằm trên giường, không cần nhúc nhích, rất thoải mái nha.” Về mặt Huyền Ngôn Nặc sáng bừng nói.

...

Một lát sau, một trận rống giận vang lên: “Mặc kệ! Trẫm sẽ giúp người tắm!”

Cửa “ầm” một tiếng bị đá ra, lập tức một vật thể không rõ ràng bị cửa thoát cái đập vào tường, thanh âm buồn bực càng vang dội. Dật Thanh Thích không quan tâm, lập tức bắt đầu kêu to: “Người đâu đến! Đi giúp trẫm nói với Huyền Nghị một tiếng, cơm tối ngày hôm nay không ăn nữa!” Sau đó lại bắt được một người tỳ nữ ở phía sau diên cuồng hét lên với nàng: “Còn có! Nấu nước tắm cho trẫm!!!!!! Trẫm muốn tắm!!!!!!”

Tiếng đóng cửa “ầm” lại vang lên.

Tỳ nữ ở bên ngoài vừa lúc đi ngang qua không thể nghi ngờ là rất thê thảm, đầu tiên là bị cửa mở thoáng cái đụng đập vào tường, chỉnh trang lại khuôn mặt vừa đập vào tường, còn không có phản ứng đã bị một đôi tay bắt lại, sau đó lại thấy được khuôn mặt đẹp trai của Dật Thanh Thích ở trước mặt, nàng còn không kịp chảy nước miếng, chợt nghe thấy tiếng hô bắt chợt của Dật Thanh Thích, vang dội khiến cho cái lỗ tai nàng đều sắp điếc; cảm giác chính mình được buông ra, tưởng được yên tĩnh một chút lại lập tức nghe thấy một tiếng “ầm, nhất thời mất đi tri giác...”

Huyền Ngôn Nặc ngơ ngác nhìn Dật Thanh Thích làm xong mấy việc này, thấy Dật Thanh Thích đắc ý dạt xoay người, nụ cười của hắn vô cùng nham hiểm liền nghĩ có chuyện không tốt. Sau đó liền thấy Dật Thanh Thích vọt nhanh vọt về phía mình, lại bắt đầu cởi quần áo của y, y một bên chống đối một bên hô to: “Người cứu mạng với!!! Cưỡng gian nha!!!”

Dật Thanh Thích không quan tâm tiếp tục cởi.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa đáng thương cảm lần thứ hai gặp tập kích, Huyền Nghi hòa Dật Thanh Trí một cước đá vỡ cửa, Huyền Ngôn Nhược hét lớn một tiếng: “Kẻ nào có lá gan lớn như vậy dám cưỡng gian đệ đệ của ta!”

Tiếp theo đó ba người liền thấy Dật Thanh Thích thân thể hơi nghiêng, tay đang cởi quần Huyền Ngôn Nặc xuống, nghe thấy thanh âm thì quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn ba người đứng ở cửa; mà Huyền Ngôn Nặc ngược lại là một bộ sắp khóc, tay chặt chẽ cầm quần dốc sức ngăn đầu lên, hơn nữa Huyền Ngôn Nặc không có mặc y phục, trên người lấm tấm dấu hôn ngân hồng hồng. Thấy ba người, Huyền Ngôn Nặc dùng thanh âm vô cùng sợ hãi nói: “Hai vị phụ thân... Tỷ tỷ... Người cứu mạng a...”

Ba người rất có ăn ý lui đi ra ngoài, Huyền Ngôn Nặc ở bên trong gào khóc thảm thiết cũng không ai để ý đến y. Sau đó chợt nghe thấy Huyền Ngôn Nặc lần thứ hai phát sinh thét chói tai: “A a a a a!!!!!!!!!!” Người cứu mạng nha!!!!!!”

Ba người ở bên ngoài cười trộm. Huyền Nghi vỗ vai Huyền Ngôn Nhược: “Ai nha ~ con gái à ~ người thật tốt quá ~ bảo bối của chúng ta rốt cục bị hắn ăn rồi. Ta cũng an tâm.”

Huyền Ngôn Nhược hạ giọng nói: “Đó là đương nhiên.”

Dật Thanh Trí rất vô tội chợt chợt vai Huyền Nghi: “Nghi nhi ~ chừng nào thì người mới tiếp nhận ta...”

Huyền Nghi trả lời vô cùng thẳng thắn: “Chờ đến khi ta bằng lòng tiếp nhận người.”

Dật Thanh Trí khóc không ra nước mắt...

25. Chương 25

CHƯƠNG 25.

Dật Thanh Trí khóc không ra nước mắt...

Trong phòng, Huyền Ngôn Nặc vẻ mặt xanh xao ngồi ở trong bồn tắm, Dật Thanh Thích cũng ngồi ở trong bồn tắm. Càng quá đáng hơn chính là Dật Thanh Thích lấy danh là tắm, vô cùng hài lòng mà đụng chạm lên người Huyền Ngôn Nặc, chỗ đó cũng sờ, mà bản thân bởi vì đau đớn mà không thể phản kháng, chỉ có thể cắn giận trừng mắt nhìn hắn.

Bỗng nhiên, Dật Thanh Thích ngẩng đầu: “Tiểu Nặc, ta muốn phân tán hậu cung.”

“A?” Không kịp thu hồi đường nhìn Huyền Ngôn Nặc bị hù dọa, hoang mang rối loạn cúi thấp đầu, điều chỉnh tốt tâm tình rồi hỏi, “Vì sao?”

“Ừm... Ta không muốn cho người chịu uất ức.”

“Thế nào là sẽ chịu uất ức?”

“Hai, ” Dật Thanh Thích thở dài, cúi đầu nói, “Người phải biết rằng, trong hậu cung của ta có không ít cái phi tần. Người... Hẳn là biết, hậu cung bình thường để tranh đoạt tình cảm mà độc hại các phi tử, thủ pháp cũng rất hung ác, ta cũng không nghĩ ra... Ngày nào đó không biết chừng lại thấy được thi thể của người...”

Huyền Ngôn Nặc không nói gì nhìn Dật Thanh Thích, một lát sau mở miệng nói: “Vậy phải phân tán hậu cung a? Vậy không phải đối với các nàng đều rất không công bằng sao? Các nàng thiên tâm vạn khổ mới vào được cung, lẽ nào lại bởi vì một câu ‘Phân tán hậu cung’ của người liền lập tức rời đi hay sao? Thứ nhất, các nàng sẽ không muốn; thứ hai, các nàng ra cung thì phải đi đâu đây? Ai sẽ thu lưu bọn họ? Còn có ~ phi tử ở hậu cung của người lại nhiều như vậy, người có thể ứng phó được hết sao, cẩn thận một ngày đêm tinh tấn nhân vong.” Nói xong, Huyền Ngôn Nặc trốn mắt xem thường.

“Ta sẽ an bài nơi ở cho các nàng. Nếu không muốn, tìm người tha đi ra ngoài, nhất định phải đi, nói chung, hậu cung ta nhất định phải phân tán. Huống chi, dù sao đi nữa... Hàng năm đều sẽ có một lần chỉnh đốn hậu cung, năm nay còn không có, vậy lấy cớ này mà phân tán hậu cung hẳn là cũng không tệ lắm.”

Huyền Ngôn Nặc thấy Dật Thanh Thích kiên định, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cầm miệng, cúi đầu nghich nước. Dật Thanh Thích cầm tay y, tiếp tục: “Có điều... Hoàng hậu phải lưu lại. Dù sao nàng là quốc gia chi mẫu, không thể để nàng rời đi.”

“Ừm.” Huyền Ngôn Nặc đơn giản trả lời một câu, từ trong nước đứng lên, bắt đầu mặc quần áo. Dật Thanh Thích cũng vội vã đứng dậy, sau khi mặc xong quần áo liền lôi kéo Huyền Ngôn Nặc đi ra phòng ngoài của y. Tay Huyền Ngôn Nặc bị Dật Thanh Thích nắm chặt trong tay, cùng hắn song vai bước đi, y nhìn không được nói: “Dật, ta mong muốn người có thể suy nghĩ lại.”

“Hả? Nghĩ cái gì?” Dật Thanh Thích quay đầu nhìn Huyền Ngôn Nặc.

“Chính là phân tán hậu cung ấy.”

“Ta nhất định phải phân tán hậu cung. Không có gì phải nghĩ nữa.”

“Thế nhưng... Người có nghĩ tới hay không, nếu người muốn phân tán hậu cung, người muốn các nàng tiến cung để làm gì? Như thế có công bằng đối với các nàng hay không? Tốt với các nàng ư? Chính là còn có một đám người người cũng không có sủng hạnh qua, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không có bố thí cho các nàng, người nghĩ tới các nàng chưa?”

Dật Thanh Thích cất cao âm lượng: “Là các nàng muốn tiến cung, ta căn bản là không nghĩ muốn các nàng. Huống chi phân tán các nàng không phải tốt hơn việc lưu các nàng lại trong hậu cung để đấu đá nhau đến đầu rơi máu chảy hay sao? Đi ra ngoài có thể còn có thể sống sót, ở trong cung dù cho các nàng không chiếm được sủng hạnh, cũng phải cả đời sống trong cái ***g giam ấy! Căn bản ra không được! Người có biết hay không có bao nhiêu phi tử của ta ở hậu cung ngóng trông hoàng đế nhanh nhanh phân tán hậu cung, các nàng có thể đi ra ngoài tìm kiếm như ý lang quân của chính mình, ta sai rồi sao? Ta có chỗ nào không nghĩ cho các nàng? Lẽ nào ta phân tán hậu cung là sai sao?”

“Nếu như trong hậu cung của người có người rất yêu rất yêu rất yêu người thì sao?”

“Ta không thương nàng. Ta chỉ sủng ái người, từ trước đến giờ chưa bao giờ yêu người.”

Chỉ sủng ái người, từ trước đến giờ chưa bao giờ yêu người.

Thảo nào.

“Khó trách người nghĩ phân tán hậu cung là tốt cho các nàng.”

Huyền Ngôn Nặc lưu lại một câu này, gạt tay Dật Thanh Thích ra, một mình đi tới đại đường. Dật Thanh Thích theo sát phía sau đi tới đại đường. Hai người đều tự ngồi vào chỗ, một câu cũng không nói. Huyền Nghị thấy bọn họ trên mặt đều có nét giận dữ, liền thanh hống hỏi: “Này... Các người làm sao vậy?”

Dật Thanh Trí tiến đến bên tai Huyền Nghị, nhẹ nhàng nói: “Người có phải đồ ngốc không, vừa nhìn là biết cãi nhau rồi.”

“...” Huyền Nghị hung dữ trừng y.

“Tiểu Nặc? Làm sao vậy?” Huyền Ngôn Nhược ở bàn dưới nhẹ nhàng lắc cánh tay Huyền Ngôn Nặc. Huyền Ngôn Nặc quay đầu nhìn Huyền Ngôn Nhược, lắc đầu.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26.

Huyền Ngôn Nặc quay đầu nhìn Huyền Ngôn Nhược, lắc đầu.

Huyền Ngôn Nhược không thể làm gì khác hơn là buông tha việc hỏi Huyền Ngôn Nặc, ngược lại hỏi Dật Thanh Thích: “Này, các người rốt cuộc làm sao vậy? Hình như tâm tình đều rất kém, nói ta nghe một chút đi.”

Dật Thanh Thích liếc mắt nhìn Huyền Ngôn Nhược, lại nhìn Huyền Ngôn Nặc thật lâu, đồng dạng cũng lắc đầu.

Bầu không khí cực kỳ nặng nề.

Lúc ăn cơm, Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích cũng chỉ là tự mình ăn đồ của mình, đều không nói. Chỉ chốc lát sau, Huyền Ngôn Nặc buông chiếc đũa nói mình no rồi, lập tức rời đi. Dật Thanh Thích ngẩng đầu nhìn bóng lưng Huyền Ngôn Nặc rời đi, lòng khó chịu, suy nghĩ lại những lời đã nói ngày hôm nay, trong lòng bỗng nhiên kinh ngạc! Không chút suy nghĩ liền lập tức buông chiếc đũa, hẩn chạy về phía Huyền Ngôn Nặc vừa đi. Huyền Ngôn Nặc đột nhiên cảm giác cánh tay bị người nào đó kéo, phản xạ quay đầu vừa nhìn, lập tức lại bắt đầu giãy giụa. Dật Thanh Thích cầm lấy cánh tay Huyền Ngôn Nặc không chịu buông, ôm chặt lấy thân thể Huyền Ngôn Nặc, hỏi: “Tiểu Nặc, tức giận sao?”

Huyền Ngôn Nặc quay đầu sang một bên, không có nhìn hẩn.

Dật Thanh Thích thở dài, dùng hai tay kéo đầu Huyền Ngôn Nặc quay lại, nói: “Không phải chỉ là phân tán hậu cung sao? Có cần phải tức giận như vậy không? Ta cũng vì muốn tốt cho người.”

“Hừ, người nào làm phi tử của người thật đáng thương.”

Huyền Ngôn Nặc nhẹ giọng nói, lại bị Dật Thanh Thích đang ở gần trong gang tấc nghe được: “Phải, người làm phi tử của ta thật đáng thương cảm, thế nhưng... Người cũng là phi tử của ta không phải sao, người không có đáng thương, người sẽ là nam phi còn lại duy nhất ngoại trừ hoàng hậu còn ở trong cung.”

Dật Thanh Thích định điểm lên mũi Huyền Ngôn Nặc lại bị Huyền Ngôn Nặc né tránh. Huyền Ngôn Nặc nói với Dật Thanh Thích: “Ta cũng là phi tử trong hậu cung của người, người cứ thẳng thắn trục xuất ta khỏi cung luôn đi.”

“Tiểu Nặc, người... Không thích ta sao?”

“Phải, ta thích người. Thế nhưng! Ta thích người có ích lợi gì sao? Trước lúc ăn cơm người đã nói cái gì? Người nói ‘Ta chỉ sủng người, chưa bao giờ yêu người.’ Ta đây thích người làm gì? Hiện tại người luôn miệng nói người thích ta, là gạt người đi? Được, cứ cho là hiện tại người thực sự thích ta, thế nhưng sau đó thì sao? Nhiều nhất là coi ta như sủng vật, lúc vui vẻ thì vỗ đầu ta, không vui liền trực tiếp ném ta sang một bên, đúng không?”

Dật Thanh Thích cau mày nói rằng: “Người nói bậy bạ gì đó?”

“Ta không nói bậy.”

Dật Thanh Thích vươn tay nắm vai Huyền Ngôn Nặc: “Người đây là cố tình gây sự!”

“Ta không có!” Huyền Ngôn Nặc hất mạnh tay Dật Thanh Thích ra, xoay người rời đi.

Dật Thanh Thích lửa giận bùng bùng, vừa lúc thấy Huyền Nghi, Dật Thanh Trí Huyền Ngôn Nhược chạy đến. Dật Thanh Trí vô vai Dật Thanh Thích hỏi hẩn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Dật Thanh Thích vừa lúc

liền quay sang trút giận lên y: “Người không đi ăn tối đây làm gì? Người lớn như vậy rồi, đến cả việc ăn đúng giờ cũng không biết sao? Mấy năm nay người sống thế nào hả! A?! Ngày nào đó nếu như người sinh bệnh cũng đừng tìm thái y! Hừ!”

Sau khi Dật Thanh Thích xong mấy câu này với Dật Thanh Trí liền rời đi.

Dật Thanh Trí bị Dật Thanh Thích mắng không rõ lí do, vẻ mặt đầy uất ức, không thể làm gì khác hơn là khóc lóc kể lể với Huyền Nghị: “Nghị nhi ~ người xem đi... Hoàng huynh đều đối với ta như thế...”

Huyền Nghị vẻ mặt ghét bỏ chui ra phía sau Huyền Ngôn Nhược, né tránh Dật Thanh Trí đến gần.

Ở trong phòng, Huyền Ngôn Nặc sắp xếp quần áo vào bao, vừa sắp xếp xong đang định rời đi thì đụng phải Huyền Nghị đang đứng ở cửa. Huyền Ngôn Nặc rất không vui mếu máo: “Phụ thân.”

Huyền Nghị rất kỳ quái nhìn bao quần áo trên lưng Huyền Ngôn Nặc, hỏi: “Làm gì đấy?”

“Phụ thân người không thấy sao? Đương nhiên là đi ra ngoài rồi.”

“Đi ra ngoài? Người có thể đi chỗ nào?”

“Đến chỗ Sở Quân tỷ tỷ.”

“Sở Quân? Người ngốc à, nàng đã chết từ lâu rồi!”

“Con không ngốc! Con muốn đi đến mộ phần của Sở Quân tỷ tỷ.”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27.

“Con không ngốc! Con muốn đi đến mộ phần của Sở Quân tỷ tỷ.”

Về mặt Huyền Nghị lộ vẻ khó tin nhìn Huyền Ngôn Nặc: “Người... Điên rồi hả? Đến chỗ mộ phần?!”

“Con không điên!” Huyền Ngôn Nặc vô cùng tức giận, vòng qua Huyền Nghị trực tiếp đi ra ngoài. Huyền Nghị nắm lấy tay Huyền Ngôn Nặc nói: “Tiểu Nặc! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Huyền Ngôn Nặc giãy khỏi tay của Huyền Nghị: “không có chuyện gì xảy ra.”

Huyền Nghị đi đến trước mặt Huyền Ngôn Nặc, dè dặt hỏi: “Là cãi nhau với Dật Thanh Thích sao?”

Huyền Ngôn Nặc nhìn Huyền Nghị, gật đầu.

“Sao lại cãi nhau, ” Huyền Nghị khổ não day huyệt Thái Dương, tiếp tục nói, “Có muốn phụ thân giúp các người hợp lại hay không? Nói một chút xem nào, rốt cuộc là chuyện gì mà dẫn đến việc các người cãi nhau khủng khiếp như vậy? Còn không thêm để ý tới nhau nữa chứ.”

“Đi mà hỏi hần.”

Huyền Nghị thở dài: “Hai... Thật vất vả mới tìm được người yêu của mình, người kia cũng yêu mình, hà tất làm loạn lên như vậy? Hòa giải đi, ngoan, nghe lời phụ thân.”

Huyền Ngôn Nặc cố chấp lắc đầu.

=====

“Hoàng huynh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Sao lại âm ỉ với tiểu Nặc như vậy?” Bên kia, Dật Thanh Trí đi tới phòng Dật Thanh Thích, thấy Dật Thanh Thích đang ngồi ở trên ghế một mình uống trà sinh hồn dồi, y ngồi xuống bên cạnh hần, muốn hỏi rõ ràng chân tướng sự việc, nghĩ biện pháp để giải quyết.

“Có thể có chuyện gì, ” Dật Thanh Thích đem nước trà trong cốc một hơi uống cạn sạch, ném cốc trở lại bàn, “Tiểu Nặc y căn bản là cố tình gây sự! Ta làm như vậy cũng là vì tốt cho y! Y lại còn nói ta coi y là

sủng vật! Ta Dật Thanh Thích từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên vì một người mà động lòng lẽ nào chính là loại kết quả này sao?”

“Cái gì mà làm sủng vật?”

Dật Thanh Thích ý thức được bản thân thất thố (thất lễ), bình tĩnh lại chính mình, trả lời: “Không có gì. Việc nhỏ mà thôi. Không cần quan tâm y.”

“Việc nhỏ có thể nghiêm trọng đến vậy sao? Hoàng huynh, huynh nghĩ đệ là kẻ ngu si à!”

Dật Thanh Thích bị Dật Thanh Trí nói mà phiền, chỉ ra cửa với nói Dật Thanh Trí: “Ta nói không có gì! Đi ra ngoài! Lập tức ra ngoài cho ta! Để ta yên tĩnh một chút!”

Dật Thanh Thích hé miệng: “Hoàng huynh, đệ đệ lại nói thêm mấy câu cuối cùng: huynh là thiên tử, rất nhiều nữ nhân đều yêu thương nhưng nhớ huynh, đây là khẳng định, đệ không biết các nàng đối với huynh đến tột cùng là tình cảm gì, thế nhưng, huynh yêu được mấy người? Sợ rằng nữ nhân trong hậu cung nhiều nhất thì huynh chỉ sủng ái một chút, tìm được một người tốt hơn liền lập tức ném người ta đi. Đệ muốn biết, huynh có phải cũng như vậy đối với tiểu Nặc hay không? Nếu như phải, đệ đây thực sự phải thay tiểu Nặc cảm thấy không đáng.”

“Hừ, ta đối với tiểu Nặc sao có thể là dạng đó chứ? Ta vừa rồi không phải nói rồi sao, lần đầu tiên vì một người mà động lòng. Cái đám người trong hậu cung ta nhìn mà chán ghét, ta chỉ nghĩ phân tán hậu cung để tiểu Nặc không bị uy hiếp mà thôi.”

“Ừm, vì tiểu Nặc mà phân tán hậu cung, vậy huynh là đùa thật rồi. Như vậy, tiểu Nặc thích huynh sao? Tốt, nhìn tình hình mấy ngày này, tiểu Nặc thích huynh, rất thích huynh, huynh làm cho y khóc mấy lần? Lẽ nào lần này huynh không thể nhân nhượng một chút sao? Mỗi lần đều là huynh làm chủ, y cũng sẽ khó chịu. Được rồi, đệ đã nói xong, chính huynh ngấm lại đi, thỉnh thoảng buông xuống cái giá của mình mà chiều y một chút, đối với huynh cũng không có tổn thất gì, rất thích hợp rồi.” Dật Thanh Trí lẳng lặng nói xong những lời này liền rời khỏi phòng Dật Thanh Thích.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28.

Dật Thanh Trí lẳng lặng nói xong những lời này liền rời khỏi phòng Dật Thanh Thích.

Dật Thanh Thích nghe xong mấy câu này trong lòng tràn ngập cảm giác khó chịu.

Bản thân có bao giờ không nhân nhượng y? Huống chi y khóc có liên quan gì đến ta chứ? Hắn chẳng qua chỉ nói mấy câu nước mắt y liền rơi xuống, có thể trách ta sao?

Dật Thanh Thích suy nghĩ mà tâm phiền ý loạn (lòng phiền toái buồn bực), cào mạnh tóc, ngồi xuống ghế hờn dỗi.

Bên kia, Huyền Ngôn Nặc tuy rằng cố chấp, nhưng vẫn bị Huyền Nghị khuyên mà kể lại mọi chuyện. Huyền Nghị gật đầu, nói: “Thì ra là thế ~ một việc rất đơn giản, vì sao các người lại làm căng lên như vậy? Người ngấm lại mà xem, hắn phân tán hậu cung không phải là vì muốn người không bị các phi tử đố kỵ mà hãm hại, thương tổn người hay sao, ta nghĩ hắn không có làm sai đâu. Ngược lại là người, quá mềm lòng. Người là ngọc hay không?”

Huyền Ngôn Nặc bĩu môi: “Con đây có nói gì sai đâu? Đám nữ nhân trong hậu cung đều rất đáng thương, còn chưa có làm ra chuyện gì đã bị hắn ném ra cung. Con không rõ, hắn không thích các nàng, vậy vì sao lại đưa bọn họ vào trong cung? Lẽ nào chỉ là vì biểu hiện vẻ quyền quý của chính mình hay sao? Danh

phận cũng không cho các nàng còn chưa tính, càng quá đáng hơn chính là ngay cả một ánh mắt cũng không thêm bổ thí! Người như thế! Con thấy mà khó chịu!”

“Thế nhưng, lỡ như sau khi con tiến cung bị người bắt nạt thì làm sao bây giờ? Cho nên phân tán hậu cung chính một biện pháp tốt không phải sao? Tiểu Nặc à, người nghĩ một cái tốt của việc này.”

“Phụ thân!” Huyền Ngôn Nặc đứng bật dậy, “Vì sao ngay cả phụ thân cũng hướng về hần! Người kêu con giấu cái tốt của việc này, vậy sao mấy người không nghĩ đến cái xấu của việc này đi!”

“Tiểu Nặc...” Huyền Nghị thấy Huyền Ngôn Nặc đột nhiên tức giận, bị dọa đến không biết làm sao, chỉ có thể nhẹ nhàng kêu một tiếng, cũng không có thêm hành động nào khác.

“Hừ.”

Huyền Ngôn Nặc cầm bao quần áo đi ra ngoài cửa, vừa lúc đụng phải Dật Thanh Thích vì nghĩ đến sắp diện mặt đi ra hít thở không khí, nhìn cũng không thèm nhìn trực tiếp lướt qua hần đi ra ngoài. Dật Thanh Thích thấy trên tay y cầm bao quần áo, biết y muốn rời nhà trốn đi, nhú mày lại, xông lên vươn tay ngăn Huyền Ngôn Nặc lại, hỏi: “Người làm gì?”

Huyền Ngôn Nặc quay đầu đi, không có trả lời.

“Huyền Ngôn Nặc! Ta hỏi người cầm bao quần áo làm gì!”

Huyền Ngôn Nặc vẫn như cũ không có trả lời.

Dật Thanh Thích chỉ cảm thấy trong lòng có một sự tức giận dấy lên, hần kéo đầu Huyền Ngôn Nặc lại hỏi: “Người có nghe thấy lời nói của ta hay không! Vì sao không trả lời!”

“Ta làm gì liên quan gì đến người! Người là gì của ta chứ?”

“Ta là phu quân của người!”

“Hừ, phu quân sao? Thật cuồn cuồn, chúng ta đây liền cắt đứt đi, người hưu (li dị) ta là được rồi.”

“Người...” Dật Thanh Thích chán nản, giận dữ nói, “Cắt liền cắt!”

“Tốt, vậy mời tránh ra, ta muốn đi ra ngoài tìm người, xin không nên ngăn trước mặt ta.”

“Tìm người? Nam...” Dật Thanh Thích vừa định hỏi, nhưng bởi vì câu nói vừa thốt ra đang phải nuốt nửa câu sau lại, nói: “Thật không? Chịu không nổi cô đơn? Ta không nhớ rõ người lại ti tiện như thế.”

Huyền Ngôn Nặc mở to hai mắt phản bác nói: “Người không nên quá đáng!”

“Quá đáng? Là ta quá đáng hay là người quá đáng? Ta làm chuyện này còn không phải là vì muốn tốt cho người sao! Ta có thể nói cho người, từ khi ta lên làm hoàng đế đến nay, người là người thứ nhất khiến ta nảy lên ý niệm muốn phân tán hậu cung trong đầu, ta làm sai sao? Ta quá đáng ư? Ngược lại thật ra người chính là cố tình gây sự!”

“Ta cố tình gây sự? ! Ta nói sai sao? Lẽ nào...”

“Được rồi được rồi được rồi, các người đừng cãi nữa, ” Huyền Nghị cùng Dật Thanh Trí từ hai bên xuất hiện, kéo Huyền Ngôn Nặc và Dật Thanh Thích ra, nói, “Đừng hơi tí là lại cãi nhau.”

Dật Thanh Thích nói với Dật Thanh Trí: “Người nghĩ rằng ta muốn cãi nhau sao? Là y quá đáng!”

“Rốt cuộc là ai quá đáng đây? Phiền người nói một chút rõ ràng được chứ?”

“Ta nói chính là người, là người quá đáng ở bên kia cố tình gây sự!”

“Ta...” Huyền Ngôn Nặc tức giận công tâm (cách gọi trong đông y, chỉ tức quá phần nổi mà dẫn đến hôn mê), không nghĩ tới thoáng cái liền hôn mê bất tỉnh.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29.

“Ta...” Huyền Ngôn Nặc tức giận công tâm, không nghĩ tới thoảng cái liền hôn mê bất tỉnh.

Dật Thanh Thích nhìn thấy một màn như vậy lại càng hoảng sợ, vội vàng ôm lấy Huyền Ngôn Nặc vội vàng chạy về phòng của y, đặt y lên trên giường rồi lập tức cho người gọi đại phu đến.

Đại phu lập tức tới, bắt mạch cho Huyền Ngôn Nặc, vượt râu nói: “Lệnh công tử không có chuyện gì, chỉ là tức giận công tâm mà thôi, nghỉ ngơi tốt là được.”

Dật Thanh Thích thân thiết nhìn Huyền Ngôn Nặc đang nhắm mắt nằm trên giường, nói: “Ừm, đa tạ đại phu.”

Dật Thanh Trí vỗ vai Dật Thanh Thích, nói: “Này, huynh là hoàng thượng nha ~ đại nhân rộng lượng, đi xin lỗi trước đi? Huống chi huynh nói đích xác có chút quá đáng, tiểu Nặc đã bị huynh chọc giận thành cái dạng này rồi không phải sao? Đi thôi đi thôi, chờ tiểu Nặc tỉnh lại, đi xin lỗi trước đi ~ “

Dật Thanh Thích không có trả lời, ngồi xuống mép giường của Huyền Ngôn Nặc, sờ mặt y: “Tiểu Nặc, nếu không phải vì ngươi, ta cần gì phải phân phát hậu cung, làm vậy không phải tự làm khổ mình hay sao? Ai... Quên đi, nhanh tỉnh lại đi, tỉnh rồi ta sẽ xin lỗi ngươi, nói ta xin lỗi có được hay không? Tỉnh, tỉnh đi.”

Huyền Ngôn Nặc bị cảm giác ngứa ngứa trên mặt đánh thức, mở mắt liền thấy Dật Thanh Thích, không khỏi lại bốc hỏa, trực tiếp đập tay Dật Thanh Thích, nói: “Ngươi làm gì đấy!”

Bàn tay Dật Thanh Thích bị đập sinh đau, không khỏi nhú mày, sau đó còn nói thêm: “Tiểu Nặc... Xin lỗi. Là lỗi của ta... Tha thứ cho ta có được hay không?”

Huyền Ngôn Nặc tròn to mắt nhìn Dật Thanh Thích, nửa ngày mới nói ra một câu: “Không được!”

Dật Thanh Thích ảo não quay đầu: “Ta cũng đã cầu xin ngươi tha thứ, vì sao ngươi không chịu?”

“Không được quên câu mà ngươi đã từng nói và câu ngươi vừa mới nói! Ta không muốn làm một sủng vật ti tiện! Cút!” Huyền Ngôn Nặc đầu tiên là một phát đá Dật Thanh Thích từ trên giường xuống đất, ngay lúc Dật Thanh Thích rất chặt vật muốn đứng lên, còn cầm lấy gối đầu ở trên giường ném Dật Thanh Thích, đến khi Dật Thanh Thích rời khỏi phòng y mới thôi. Dật Thanh Thích cảm thấy thật kì quái, hẳn cũng đã ăn nói khép nép xin y tha thứ rồi, y còn thần kinh hề hề tức giận cái gì chứ? Y còn không tức giận, y có tư cách gì! Mẹ nó, còn đá ta! Lấy gối ném ta!

Huyền Nghị ngồi ở mép giường trấn an tâm tình Huyền Ngôn Nặc, Dật Thanh Trí thì vội vã lao ra khỏi phòng, nắm lấy tay áo Dật Thanh Thích: “Khụ, nói gì quá đáng rồi sao? Đều là do bản thân huynh nha, không để cho chính mình đường lui.”

“Hừ, vừa rồi là ai kêu ta chủ động xin lỗi? Kết quả lại chính là cái dạng này hay sao? Có phải ngươi muốn hại chết ta hay không!” Dật Thanh Thích một bên xoa móng, một bên cắn giận tố khổ với Dật Thanh Trí.

Dật Thanh Trí gãi đầu, nói: “Cũng không phải đệ cố ý, đệ chỉ là thật không ngờ kết quả lại thành ra như thế. Hoàng huynh à, vừa rồi huynh ngã rất chặt vật nha.”

“Ngươi còn dám nói!” Dật Thanh Thích từ phía sau hung hăng đá Dật Thanh Trí một phát, Dật Thanh Trí trọng tâm không ổn, ngã mặt thân mật tiếp xúc với đất, còn kém chút là hôn mê thôi. Dật Thanh Trí ăn đau kêu một tiếng khiến Huyền Nghị thấy được bộ dạng hẳn chặt vật ngã sắp xuống mà kinh ngạc không ngớt, Dật Thanh Trí trên mặt lúc xanh lúc trắng, lập tức đứng dậy, xoa xoa cái móng, vẫy tay với Huyền Nghị.

Huyền Nghị chỉ vào Dật Thanh Trí cười điên cuồng không ngừng.

Huyền Ngôn Nặc hiếu kỳ đi ra nhìn, chỉ là thấy Dật Thanh Trí sắc mặt không tốt đang trừng mắt nhìn Dật Thanh Thích, hai tay đang cật lực xoa xoa móng, mà về mặt Dật Thanh Thích thì lại đắc ý dào dạt, khiêu khích nhìn Dật Thanh Trí. Huyền Ngôn Nặc không khỏi hỏi: “Phụ thân, làm sao vậy?”

“A?” Huyền Nghị miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng của bản thân, nói với Huyền Ngôn Nặc, “VẬY... bộ dạng của Dật Thanh Trí vừa rồi cùng Dật Thanh Thích giống nhau như đúc đó, tiểu Nặc, có thể tưởng tượng không?”

Dật Thanh Thích.

Huyền Ngôn Nặc nhìn thoáng qua về hướng Dật Thanh Thích, đúng lúc Dật Thanh Thích cũng nhìn về phía y, y liền làm mặt quỷ với hắn, nói với Huyền Nghị: “Phụ thân, này có cái gì buồn cười chứ?”

“Ồi chào? Không buồn cười sao?”

“Không buồn cười.” Huyền Ngôn Nặc nói xong từng câu từng chữ liền lôi kéo Huyền Nghị đi vào gian phòng, đóng cửa lại.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30.

Đây là phần vô cùng BT...

Xem xong đừng mắng ta

=====

“Không buồn cười.” Huyền Ngôn Nặc nói xong từng câu từng chữ liền lôi kéo Huyền Nghị đi vào gian phòng, đóng cửa lại.

Huyền Ngôn Nặc kéo Huyền Nghị ngồi xuống cạnh bàn. Huyền Ngôn Nặc tay chống cằm, hỏi: “Phụ thân, người với Dật Thanh Trí phát triển thế nào rồi?”

Huyền Nghị mất hứng trợn mắt xem thường: “Đừng nói về chúng ta trước, các người hiện tại thế nào rồi? Tiểu Nặc, người thực sự định sẽ không tha thứ hắn sao? Hắn dù sao cũng đã buông thân phận hoàng đế xuống đến cầu xin người tha thứ nha ~ huống chi hắn đã biết sai rồi không phải sao? Nghe phụ thân nói một câu, tha thứ cho hắn đi.”

“Phụ thân, người nghe tiểu Nặc nói một câu, cùng một chỗ với Dật Thanh Trí đi.”

“... Không được, tại sao phải nghe người nói.”

“Sao lại không được. Trừ phi hắn không phân tán hậu cung, sau đó lại làm như hai câu hắn nói thành khẩn xin lỗi mới được. Hắn là đang muốn cái gì chứ? Một vài câu thiếu chút nữa làm ấm ý lên! Hắn còn nói con ti tiện.” Huyền Ngôn Nặc vừa nghĩ tới câu nói cuối cùng sai bữa tối hôm nay của Dật Thanh Thích lại tức giận.

Huyền Nghị lại gần Huyền Ngôn Nặc hỏi: “Hắn nói người ti tiện là sai rồi. Thế nhưng... Người còn không thể tha thứ được hay sao? Đây, tiểu Nặc à, phụ thân hiểu người, có phải hắn còn nói cái gì nữa mới cho người tức giận như vậy đúng hay không? Hửm?”

“... Hắn thuyết hắn chỉ sủng không thương. Vậy con đây là cái gì? ” Huyền Ngôn Nặc nằm bò lên trên bàn, tay ôm lấy đầu, bộ mặt rầu rĩ trả lời, “Con nghĩ con giống như một con chó nhỏ... Hắn vui vẻ thì vỗ về vài cái, không vui thì liền vứt bỏ... Tuy rằng đến bây giờ chưa xảy ra những việc như vậy... Thế nhưng... Thế nhưng... Khó bảo đảm sau này không như thế. Sau đó tiểu Nặc sẽ cô đơn một mình trong cung...”

Huyền Nghị bắt đầu cảm khái bản thân sao lại sinh ra đứa con có trí tưởng tượng như vậy.

Huyền Ngôn Nặc tiếp tục nói: “Ồi... Sớm biết vậy sẽ không tiến cung... Sao tỷ tỷ lại sinh bệnh đúng lúc đó chứ... A

“Không có sao? Phụ thân!”

“Ý... Tiểu Nặc.”

Huyền Ngôn Nặc chỉ vào Dật Thanh Thích nói: “Hắn nói phụ hoàng hắn chưa nói qua chuyện này cho hắn.”

“Ô? Không có sao?” Huyền Nghị vẻ mặt nghi hoặc hỏi Dật Thanh Thích, “Phụ hoàng người thực sự chưa nói cho người? Không lý nào... Hắn là sẽ nói cho con trai trưởng mới đúng chứ...”

Dật Thanh Thích bình tĩnh đại ngộ, biểu tình trên mặt đột nhiên trở nên rất thống khổ, nhưng mà lập tức liền bình tĩnh lại, rất đậm nhiên nói: “Ta không phải con trưởng của phụ hoàng.”

“Cái gì? !”

” Ta không phải con trưởng của phụ hoàng.”

Huyền Ngôn Nặc cùng Huyền Nghị hai mặt nhìn nhau.

“Tiểu Nặc, ta biết cái ước định này, ta ở trong hoàng thất đứng hàng thứ ba.”

“Vây... Vây... Vây lão đại đâu?”

“Hắn... Đã bị ta giết.” Dứt lời, Dật Thanh Thích nhìn Dật Thanh Trí một chút. Dật Thanh Trí vẻ mặt kinh ngạc, miễn cưỡng đi về phía trước vài bước, khoát tay lên Dật Thanh Thích, hỏi: “Huynh nói... Huynh không phải là đại hoàng huynh của đệ, chỉ là Tam Hoàng huynh? Hơn nữa... Đại hoàng huynh là huynh giết? Như vậy... Lão nhị đâu? Lão nhị là ai?”

Dật Thanh Thích gật đầu: “Đại hoàng huynh... Có thể nói là bị ta giết.”

“Có ý gì?”

“Kỳ thực hắn chết đích thực rất đơn giản. Ta nhớ kỹ, đại hoàng huynh là ta gián tiếp hại chết. Ta nhớ vô cùng rõ ràng. Ngày đó trời mưa, ta lôi kéo đại hoàng huynh đi ra ngoài chơi. Sau khi trở về, đại hoàng huynh bị bệnh, bắt đầu phát sốt, mãi không đỡ. Người hắn thân thiết nhất là ta, lúc hắn bị bệnh ta thường qua thăm hắn. Phụ hoàng gọi thái y, sau khi thái y bắt mạch, kê đơn, ta thay hắn đi nấu thuốc. Sau lại có một thái y đi vào, gã nói đại hoàng huynh gọi ta qua, ta thể nhưng lại nghe lời gã nói, ta đi. Kết quả đại hoàng huynh nói hắn hoàn toàn là không có tìm ta. Ta nghĩ là trò đùa dai của người kia, vì thế ta cũng không nghĩ đến cái khác, trở về tiếp tục đun thuốc. Sau khi thuốc nấu xong, ta mang qua cho đại hoàng huynh uống, kết quả... À... Đại hoàng huynh đêm đó chết ở trên giường. Thái y nghiệm thuốc, chứng minh có độc, thể nhưng cũng không nói ra ngoài. Cho nên ta liền trở thành người bị hiềm nghi. Bị phụ hoàng kêu lên hỏi vài lần. Ta chỉ biết ta bị oan chết được, nhưng ta cũng không thể tránh được. Dần dần, ngay cả ta cũng bắt đầu tiếp nhận chuyện chính ta giết chết đại hoàng huynh. Sau đó lại điều tra ra, bên trong được liệu... có độc. Thái y kia bị điều tra. Thế nhưng... Ta vẫn cho rằng nếu như ta lúc ấy không có đi nấu loại thuốc này, có thể đại hoàng huynh sẽ không phải chết... Nếu như nói ta ban đầu không có buồng bình lôi kéo đại hoàng huynh đi ra ngoài, có thể... Đại hoàng huynh cũng sẽ không sinh bệnh... A...” Dứt lời, Dật Thanh Thích lộ ra một nụ cười khổ, lập tức trong lòng nổi lên một trận cay đắng.

“Vây... Vây... Hoàng huynh, lão nhị đâu? Lão nhị là ai?”

“Lão nhị? Nàng hình như là một nữ, sinh ra vừa được tuổi đã bị phụ hoàng ném. Hình như nói là... Bởi vì lão nhị là đứa con do phụ hoàng và nhũ mẫu của lão sinh, cho nên lão không chịu thừa nhận, liền ném đi, hình như là tại vùng ngoại thành.”

Dật Thanh Thích cúi đầu, thật lâu không nói gì.

Huyền Ngôn Nặc đi lên ôm lấy Dật Thanh Thích, chon đầu vào ngực hắn: “Dật... ôi, người hãy nghe ta nói, mọi việc đã qua thật lâu thật lâu rồi, cũng không phải người làm hại đại hoàng huynh của người, vậy nên người đừng tự trách nữa. Cho nên... Ngoan... Đừng không vui...”

Dật Thanh Thích cúi đầu hôn trán Huyền Ngôn Nặc: “Ừ.”

Huyền Nghị bắt đầu phiền não: “Vây... Dật Thanh Thích, phụ thân ta nói muốn cho tiểu Nặc gả cho đứa con lớn nhất của phụ hoàng người lớn nhất... Chính là đại hoàng huynh đã chết của người đó...”

“Có ý gì? Người muốn gả tiểu Nặc cho một người đã chết? Không đúng... Vừa rồi Tiểu Nặc hỏi, hỏi chính là đứa con thứ nhất... đứa con thứ nhất... không phải Huyền Ngôn Nhược sao? Tại sao lại kéo tiểu Nặc vào?” Dật Thanh Thích ôm chặt Huyền Ngôn Nặc trong lòng. Huyền Ngôn Nặc cũng rất phối hợp ôm chặt lấy hắn.

“A... Đây... Ngôn Nhược là đứa trẻ chúng ta nhặt được. Tiểu Nặc mới là trưởng tử.”

“Nhặt được? Ở nơi nào? Lúc nào? Đại khái mấy tuổi?”

“Tại vùng ngoại thành... Thời gian chính là 10 năm trước, Ngôn Nhược chỉ có bảy tuổi.”

“Vậy... Lúc người nhặt được nàng... Có thấy trên vai của nàng có một cái bớt hay không?”

“... Người làm thế nào mà biết!”

Dật Thanh Thích nói với Dật Thanh Trí: “Hoàng đệ... Là nhị hoàng tử.”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31.

Dật Thanh Thích nói với Dật Thanh Trí: “Hoàng đệ... Là nhị hoàng tử.”

Dật Thanh Trí lập tức lắc đầu nói: “Không có khả năng, Huyền Ngôn Nhược năm nay chỉ có 17 tuổi, huynh là 26, ta 24, sao có thể là nhị hoàng tử!”

Dật Thanh Thích nói: “Đúng vậy. Người phải biết rằng, khi phụ hoàng còn sống, thứ hạng của hài tử được xếp theo mức độ sủng ái của mẫu thân người đó. Giống như đại hoàng huynh, nếu như bây giờ hắn còn sống, cũng mới chỉ 21, còn nhỏ hơn người và ta, chỉ là bởi vì mẫu phi của hắn là người được sủng ái nhất, cho nên xếp hạng lão đại.”

Dật Thanh Trí cười khổ: “... Những điều không phải rất không công bằng sao. Từ xưa đến nay, có quốc gia nào lại có người lấy mức độ được sủng ái của mẫu phi để xếp thứ bậc của con cháu đâu chứ. Phụ hoàng... Hắn là người đầu tiên trong lịch sử.”

Dật Thanh Thích nhún vai: “Có biện pháp nào.”

Huyền Ngôn Nặc gian nan xoay người trong lòng Dật Thanh Thích, nói với Huyền Nghị: “Phụ thân, người đi gọi tỷ tỷ đến đi, để cho bọn họ xác nhận một chút.”

“... A? Ta không nên đi. Tỷ tỷ người nói, khuê phòng nữ nhân nam nhân không được vào.”

Dật Thanh Thích vỗ vai Huyền Ngôn Nặc nói: “Chờ ngày mai đi, ngày mai xác nhận cũng không trễ.”

“Ồ, ” Huyền Ngôn Nặc ngoan ngoãn gật đầu, “Các vị, đã khuya rồi, đều đi ngủ đi.”

Nói xong, Huyền Ngôn Nặc giãy khỏi sự ôm ấp của Dật Thanh Thích, chạy về phòng của mình. Dật Thanh Thích vội vàng nắm cổ tay Huyền Ngôn Nặc, cúi xuống ghé vào bên tai Huyền Ngôn Nặc nói: “Tiểu Nặc, không phải ta cùng ngủ với người hay sao?”

Huyền Ngôn Nặc đẩy Dật Thanh Thích ra nói: “Không thể!”

“Vì sao? Vừa rồi không phải chúng ta đã hòa hợp rồi sao?”

“Ai nói chứ? Ai nói chúng ta đã hòa hợp?”

“Vậy người còn ôm ta...”

“Ta là nhìn người không vui, ôm người chỉ là giúp người thoải mái mà thôi, ta cũng không nói muốn hòa hợp, hai câu nói kia của người thực sự quá đáng! ! ! ! !” Huyền Ngôn Nặc một bên lấy tay chọc chọc vai Dật Thanh Thích nói.

“Ta... Xin lỗi, tha thứ ta có được hay không?” Dật Thanh Thích hai tay chấp lại, liên tục gật đầu, rất thành khẩn thỉnh cầu Huyền Ngôn Nặc tha thứ.

“Nhìn biểu hiện của người.” Huyền Ngôn Nặc bỏ lại câu nói này cười cười đi vào phòng.

Dật Thanh Thích cuối cùng cũng thấy Huyền Ngôn Nặc nở nụ cười, tâm tình tốt, quay đầu lại thấy Dật Thanh Trí cùng Huyền Nghị dây dưa cùng nhau. Dật Thanh Trí mặt dày mày dạn muốn ngủ cùng Huyền Nghị, Huyền Nghị thế nào cũng không chịu, vừa định rời đi đã bị Dật Thanh Trí ôm chặt vào trong lòng, không cách nào động đậy, bĩu môi trừng mắt tức giận nhìn Dật Thanh Trí. Thế nhưng Dật Thanh Trí không thèm để ý, vươn tay nhéo mặt Huyền Nghị, còn cúi đầu hôn môi Huyền Nghị khiến Huyền Nghị mặt đỏ bừng, nỗ lực vươn một tay, hung hăng đánh lên mặt Dật Thanh Trí. Dật Thanh Trí ăn đau thả Huyền Nghị ra, Huyền Nghị lập tức bỏ đi.

Mất thấy tất cả, Dật Thanh Thích rất không có phong độ cùng phúc hậu chỉ vào cặp mắt gấu mèo của Dật Thanh Trí cười cả buổi, thẳng đến khi Dật Thanh Trí rốt cục chịu không nổi nữa, đánh một quyền vào cặp mắt của Dật Thanh Thích. Dật Thanh Thích bị đánh cho té lảo đảo trên đất, đương nhiên rất tức giận, đứng lên chỉnh lại y phục rồi cùng Dật Thanh Trí đánh nhau.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Nghị cùng Huyền Ngôn Nặc cùng chỉ vào mặt Dật Thanh Thích và Dật Thanh Trí kinh hô: Chuyện gì xảy ra? Sao lại thành cái dạng này?

Dật Thanh Thích và Dật Thanh Trí rất có ăn ý trừng nhau.

Huyền Ngôn Nặc cùng Huyền Nghị nhìn cả buổi cố không cười ra, phân phó nha đầu đi lấy hòm thuốc, đều tự thay hai người bọn họ bôi thuốc. Đáng tiếc hai vị huynh đệ này không nhìn được đau, lúc bôi thuốc gào khóc thảm thiết làm cho đám nha đầu bị dọa rớt nửa cái mạng. Lăn qua lăn lại cả buổi, Dật Thanh Thích hỏi: “Tiểu Nặc, tỷ tỷ người Huyền Ngôn Nhược đâu? Kêu nàng ra đi để ta xem xem nàng đến tột cùng có phải là nhị hoàng tỷ của chúng ta hay không.”

32. Chương 32

CHƯƠNG 32.

Lăn qua lăn lại cả buổi, Dật Thanh Thích hỏi: “Tiểu Nặc, tỷ tỷ Huyền Ngôn Nhược của người đâu? Gọi nàng đi ra để ta xem thử đến tột cùng nàng có phải đúng là nhị hoàng tỷ của chúng ta không.”

“Tỷ tỷ đang ở trong phòng bếp, lập tức sẽ ra ngay.”

Huyền Ngôn Nhược bưng bữa sáng, lộ ra nửa cái đầu từ đằng sau cây cột, lau vệt đen trên mặt. “Tiểu Nặc, tiểu Nặc ~ vừa rồi có phải có người gọi ta hay không?”

“Đúng vậy, ” Huyền Ngôn Nặc kéo Huyền Ngôn Nhược từ sau cây cột đến trước mặt Dật Thanh Thích, “Ừm, tỷ tỷ của ta đây, người nhìn kỹ đi.”

Dật Thanh Thích đứng lên, đi một vòng quanh Huyền Ngôn Nhược một vòng lại một vòng, sờ sờ cằm, nói với Huyền Ngôn Nhược: “Ừm, trên vai người có có một cái bớt đúng hay không?”

Huyền Ngôn Nhược che vai nói: “Sao ngài biết?”

“Nhị hoàng tỷ!” Dật Thanh Trí đứng dậy, “Người có phải là nhị hoàng tỷ của ta và hoàng huynh không?”

“... Cái gì nha? Cái gì nhị hoàng tỷ?” Huyền Ngôn Nhược đi tới bên cạnh Huyền Nghị, “Ta và các người không quen biết, ta là trưởng nữ của Huyền gia —— Huyền Ngôn Nhược, không phải là nhị hoàng tỷ của các người ~!”

“Ta hỏi người, cái bớt của người có phải nằm ở bên vai trái đúng hay không?”

“... Đúng vậy.”

Dật Thanh Thích vỗ đầu: “Người thật sự là nhị hoàng tử của chúng ta, không thể phủ nhận.”

“Người nói vậy bậy bạ gì đó? Ta nói rồi ta là trưởng nữ của Huyền gia Huyền Ngôn Nhược, với Dật gia các người một chút quan hệ cũng không có! Sao lại nói ta là nhị hoàng tử của các người! Huống chi, ta nhỏ hơn các người có được hay không? Thế nào có thể là tỷ tỷ của các người chứ ~ này... Hai người các người nha, trò đùa này không buồn cười chút nào ~ đúng không, phụ thân?” Huyền Ngôn Nhược vỗ vai Huyền Nghị hỏi.

Huyền Nghị vỗ bàn tay Huyền Ngôn Nhược đang đặt trên vai mình, nói: “Có thể con thật là nhị hoàng tử của bọn họ.”

“Cái gì?”

“Ngôn Nhược, con bình tĩnh một chút, ta muốn kể một chuyện cho con, có thể con sẽ hiểu rõ hơn.” Huyền Nghị kéo Huyền Ngôn Nhược vào phòng.

Huyền Ngôn Nặc nhìn bóng lưng tỷ tỷ, nói với Dật Thanh Thích: “Người cần gì nói ra sớm như vậy? Rõ ràng có thể thu xếp ổn thỏa trước, chờ sau đó khiến cho tỷ tỷ chậm rãi tiếp nhận mà.”

Dật Thanh Thích đi lên trước ôm lấy Huyền Ngôn Nặc, hôn lên mặt y nói: “Dù sao đi nữa sau này cũng cần tiếp nhận, không bằng hiện tại nói ra luôn.”

Huyền Ngôn Nặc rất không khách khí nhẹ nhàng vỗ mặt Dật Thanh Thích nói: “Ta sợ tỷ tỷ của ta chịu không nổi. Dù sao, chính mình đột nhiên bị nói phụ thân nuôi dưỡng mình mười năm cư nhiên chỉ là dưỡng phụ (cha nuôi), sợ rằng ai cũng đều chịu không nổi. Huống chi, không thể chỉ bằng một vết bớt cùng với việc thời gian phụ thân ta nhạt được tỷ tỷ và tuổi tác giống nhị hoàng tử đã mất tích của người là có thể đưa ra kết luận sớm như vậy được.”

Dật Thanh Thích làm bộ đau đớn xoa mặt mình, nói: “Không có cách nào, ai bảo nàng là nhị hoàng tử của chúng ta. Thân là hoàng thượng, ta phải mang nàng trở lại. Hơn nữa, loại chuyện này thực sự vô cùng trùng hợp, chúng ta... cũng phải hoài nghi. Hơn nữa, nếu như ta đưa nhị hoàng tử trở về, ta đây có thể không cần xử lý quốc sự nữa, ta thoái vị, nhường vị trí hoàng đế cho tỷ tỷ người.”

Dật Thanh Trí rốt cục chịu không nổi nữa, đứng ra nói: “Này này, hai người các người muốn khanh khanh ta ta phiền phức không nên ở trước mặt ta nha ~ ta còn chưa theo đuổi được Nghị nhi...”

“Ai cùng hấn khanh khanh ta ta chứ!” Huyền Ngôn Nặc đỏ mặt đẩy Dật Thanh Thích ra.

“Ồ ~ Mặt cũng đỏ rồi còn nói không có sao ~” Dật Thanh Trí dựa gần vào Huyền Ngôn Nặc, chỉ vào mặt y chế nhạo nói.

Dật Thanh Thích kéo Dật Thanh Trí ra, nói: “Phiền phức người, tiểu Nặc là người của ta, người muốn Nghị nhi của người cần gì lại gần tiểu Nặc như vậy? Cảnh cáo người nha, không được lại gần y.”

Dật Thanh Trí bất đắc dĩ nhún vai.

Đột nhiên bên trong phòng truyền đến thanh âm không rõ: “Phụ thân! Người nói vậy rồi! Cái gì chứ? Con chính là nữ nhi thân sinh của người! Cho nên người nói con là nhị hoàng tử của bọn họ con sẽ không thừa nhận đâu!”

Chương 33.

Đột nhiên bên trong phòng truyền đến thanh âm không rõ: “Phụ thân! Người nói vậy rồi! Cái gì chứ? Con chính là nữ nhi thân sinh của người! Cho nên người nói con là nhị hoàng tử của bọn họ con sẽ không thừa nhận đâu!”

Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích, Dật Thanh Trí đều giật mình quay đầu lại nhìn, liền thấy Huyền Ngôn Nhược nổi giận dùm dùm từ trong phòng chạy ra, Huyền Nghị ôm một đồng hồ sứ theo sát phía sau. Huyền Ngôn Nhược đứng trước mặt Huyền Ngôn Nặc nói: “Tiểu Nặc, ừm, đệ là đệ đệ ruột của ta, ta là tỷ tỷ ruột của đệ đúng không? Ta... không phải được nhạt về có đúng hay không?”

Huyền Ngôn Nặc bối rối nhìn Huyền Ngôn Nhược, quay đầu hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Dật Thanh Thích.

Huyền Ngôn Nhược thấy biểu tình của Huyền Ngôn Nặc, túm lấy vai Huyền Ngôn Nặc hỏi lại: “Tiểu Nặc! Sẽ không phải ngay cả đệ cũng tin chứ? Ta biết các người đang nói đùa mà thôi! Tiểu Nặc! ! Trả lời ta đi!”

Về mặt Huyền Ngôn Nặc sợ hãi: “A... ? Đệ... Ngày hôm qua phụ thân nói với đệ... Nói tỷ thật là bị nhốt được... Huống chi đệ nhỏ hơn tỷ... sao đệ biết chuyện này đúng hay sai chứ... Cái kia... Tỷ tỷ, tỷ viết phong thư gửi mẫu thân, nàng khẳng định biết!”

Trên mặt Huyền Ngôn Nhược hiện ra nụ cười, nói với Huyền Nghị: “Đúng rồi, mẫu thân khẳng định biết. Phụ thân, người có biết mẫu thân hiện tại ở nơi nào hay không?”

Huyền Nghị yêu thương ôm đồ sứ trong tay, oán trách nói: “Ngôn Nhược, con cũng không phải không biết, mẫu thân con gần đây giận dữ ta, ta làm sao biết nàng ở nơi nào chứ?”

Huyền Ngôn Nhược cau mày suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên bừng tỉnh, nắm tay Huyền Ngôn Nặc nói: “A? A, đúng rồi, nhà mẹ đẻ của mẫu thân ở Tuyền Châu! ! Tiểu Nặc, đệ cùng tỷ tỷ Tuyền Châu một chuyến đi, tỷ muốn cho họ biết tỷ không phải là nhị hoàng tỷ của bọn họ! Còn có, hai người các người cũng cùng đi!”

Huyền Ngôn Nhược chỉ vào Dật Thanh Thích và Dật Thanh Trí.

Huyền Ngôn Nặc gật đầu: “Được, tiểu Nặc đi cùng tỷ tỷ.”

Dật Thanh Thích giật lại tay Huyền Ngôn Nhược, nói: “Nếu tiểu Nặc muốn đi, được, ta đi.”

Dật Thanh Trí đi tới bên cạnh Huyền Nghị, cầm tay Huyền Nghị nói: “Nghị nhi đi thì ta đi.”

Huyền Nghị không chút do dự đập lên móng vuốt của Dật Thanh Trí, trừng mắt xem thường nói: “Ta đương nhiên muốn đi! Ta muốn đi gặp thê tử của ta thỉnh cầu tha thứ!”

Dật Thanh Trí bĩu môi: “Người cũng không phải...”

Nửa câu sau “Ta thích người muốn đuổi theo đuổi người” bị một ánh mắt của Huyền Nghị đánh cho nuốt lại.

“Được được, ta đây lập tức cho người chuẩn bị xe ngựa!” Huyền Ngôn Nhược nói rồi bỏ chạy ra ngoài, hướng về phía cửa hô to, “Tiểu Vân! Tiểu Vân! ! Giúp ta đi chuẩn bị ba cỗ xe ngựa! Lập tức! Lập tức! Ta hiện tại muốn dùng!”

Huyền Ngôn Nhược quay đầu nhìn bốn người vẫn không nhúc nhích rống: “Các người ngây đó làm gì? ! Phải đi Tuyền Châu rồi! Còn không mau đi chuẩn bị hành lý đi! !”

Bốn người lúc này mới bừng tỉnh đi về phòng.

Dật Thanh Thích cùng Dật Thanh Trí hành lý ít, chỉ chốc lát đã thu thập xong, kết quả là hai người đều chạy về phía phòng của người thương.

Huyền Ngôn Nặc rầu rĩ chuẩn bị hành lý trong phòng, Dật Thanh Thích dựa vào cửa nhìn rất lâu mới ghen ra một câu: “Tiểu Nặc, người chuẩn bị hành lý chậm vậy, muốn làm tới khi nào?”

Huyền Ngôn Nặc trừng mắt nhìn Dật Thanh Thích: “Vậy người tới làm đi!”

Dật Thanh Thích vén lên tay áo nói: “Được, đến thì đến.”

Dật Thanh Thích nắm lấy túi quần áo trong tay Huyền Ngôn Nặc, từ trong tủ áo của y lấy ra y phục cần phải dùng, từng bộ từng bộ chuẩn bị ổn rồi đặt vào trong túi quần áo, rồi bỏ đi những món đồ không cần thiết, xong xuôi liền đem túi quần áo đưa cho Huyền Ngôn Nặc, ôm chầm lấy vai Huyền Ngôn Nặc nói: “Ừm, chuẩn bị xong rồi.”

Huyền Ngôn Nặc nhìn túi quần áo, ngẩng đầu kiễng chân, thưởng cho Dật Thanh Thích một cái hôn nhẹ. Mới Huyền Ngôn Nặc vẫn dán trên môi Dật Thanh Thích không buông ra, ngay lúc Dật Thanh Thích muốn thâm nhập vào, liền lập tức rời đi, chạy khỏi phòng, Dật Thanh Thích phản ứng rất nhanh, ôm lấy Huyền Ngôn Nặc, kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn lên môi Huyền Ngôn Nặc. Vừa mới bắt đầu Dật Thanh Thích

đã nghĩ tiến công, liên tục muốn mở hàm răng Huyền Ngôn Nặc, thế nhưng Huyền Ngôn Nặc gắt gao ngâm chặt, không cho Dật Thanh Thích tiến vào công thành chiếm đất.

Dật Thanh Thích không có cách nào, chỉ có thể liếm môi Huyền Ngôn Nặc, tiếp tục cắn phá môi Huyền Ngôn Nặc.

Môi Huyền Ngôn Nặc bị cắn phá đến tê dại, ngay một khắc Dật Thanh Thích thoảng rời đi, lập tức vươn đầu lưỡi muốn liếm một chút, lại bị Dật Thanh Thích dánh sát lại, đưa đầu lưỡi của Huyền Ngôn Nặc ngâm vào miệng, quay đầu lưỡi liên tục mút vào, khiêu khích, khiến cho người đang dựa trong lòng hấn động cũng không dám động.

Một lát sau, Dật Thanh Thích rời khỏi môi Huyền Ngôn Nặc, liếm đôi môi bị mình chà đạp có điểm sưng đỏ, ôm lấy Huyền Ngôn Nặc nói: “Đi thôi.”

Dật Thanh Trí chạy đến phòng của Huyền Nghị, lộ ra nửa cái đầu nói: “Nghị nhi, Nghị nhi, hành lí chuẩn bị sao rồi? Có muốn ta hỗ trợ hay không?”

Một cái gối từ trong không trung bay thẳng vào mặt Dật Thanh Trí.

“Ai cần người hỗ trợ? Người vào phòng ta làm gì? Muốn chết!” Dật Thanh Trí bắt được gối đầu liền thấy Huyền Nghị rất tức giận trừng mắt nhìn mình. Dật Thanh Trí lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười nói: “Nghị nhi, ta thấy người thu thập hành lí có chút chậm chạp cho nên muốn giúp người chuẩn bị thôi mà.”

“Không cần!” Huyền Nghị nói xong, mặc kệ Dật Thanh Trí đi ra khỏi phòng. Dật Thanh Trí nắm tay Huyền Nghị, kéo y lại, Huyền Nghị liền ngã vào trong lòng Dật Thanh Trí. Huyền Nghị nổi giận dửng dưng ngắt đầu quát: “Người phát điên cái gì chứ!”

Dật Thanh Trí da mặt rất dày ôm lấy Huyền Nghị, kéo y ngồi ổn thỏa trên ghế rồi bắt đầu động tay thu dọn hành lí cho y. Huyền Nghị giật lấy túi quần áo trong tay Dật Thanh Trí, nói: “Ta có thể tự làm!”

“Ta hỗ trợ mà ~” Dật Thanh Trí lại giật lại túi quần áo trong tay Huyền Nghị, cúi đầu bắt đầu thu dọn.

Huyền Nghị nhìn bóng lưng Dật Thanh Trí cao thấp, nghĩ, tên này kỳ thực cũng không tệ lắm. Chính là da mặt rất dày, không biết mất mặt. Bản thân tốt xấu gì cũng là một Vương gia... Bình thường đều là được người khác hầu hạ đi... Tốt như vậy à ~ giúp ta thu thập hành lí ~ nương tử của ta chưa từng đối xử tốt với ta như vậy...

Đột nhiên một loại cảm giác ngọt ngào nảy lên trong lòng.

“Nghị nhi, Nghị nhi, người làm sao vậy? Nghị nhi? !” Dật Thanh Trí vừa thu thập xong, ngắt đầu lên liền thấy Huyền Nghị đang chăm chăm nhìn mình cảm thấy rất vui vẻ, kết quả kêu vài tiếng cũng không có phản ứng, trong lòng liền vội vàng, lại kêu thêm vài tiếng, chính là vẫn không có phản ứng. Dật Thanh Trí nhìn Huyền Nghị đang ngờ ngác, nhận không được cúi đầu hôn lên môi Huyền Nghị. Càng hôn càng say đắm, nhận không được thử lộ ra đầu lưỡi liếm môi Huyền Nghị, thấy Huyền Nghị không có phản ứng, liền lớn mật tiến công, khiêu khích đầu lưỡi Huyền Nghị, vừa liếm vừa nhẹ cắn.

Kỳ thực mà nói Huyền Nghị đã sớm cảm giác được ngay khi Dật Thanh Trí vừa bắt đầu hôn y rồi, theo phản xạ định đẩy hấn ra, nhưng nghĩ muốn thử tiếp nhận Dật Thanh Trí một chút, liền không hề động.

Kỳ thực nói thật ra thì, cảm giác cũng không tệ lắm...

Thẳng đến khi Dật Thanh Trí lớn mật với đầu lưỡi vào, vừa liến vừa cắn cái miệng nhỏ nhắn của Huyền Nghị, Huyền Nghị mặt đỏ lên, ngứa ngứa tê dại, lại có cảm giác hơi đau đớn khi bị hàm răng cắn liên tục kích thích y, nhận không được y lộ ra thanh âm rên rỉ: “Um...”

Dật Thanh Trí bị dọa sợ, vội vã ngắt đầu liền thấy Huyền Nghị vẻ mặt ửng hồng nhìn hấn, đôi môi đỏ tươi ướt át, vì vừa bị chà đạp mà nhu nhuận sáng bóng... Dật Thanh Trí vội vã nuốt nước miếng, vội vội vàng vàng nhét túi quần áo vào trong tay Huyền Nghị, thanh thanh cổ họng nói: “Cái kia... Chúng ta đi thôi.”

Khi Dật Thanh Trí vừa bước đến cửa phòng, Huyền Nghị nhẹ nhàng nắm lấy tay hấn.

Dật Thanh Trí ngừng bước, khó hiểu cúi đầu nhìn Huyền Nghị đang nhẹ nhàng cầm lấy tay hấn. Huyền Nghị cảm nhận được ánh mắt của Dật Thanh Trí, ngắt đầu nhìn Dật Thanh Trí, lại lập tức cúi đầu, trên

33. Chương 33

Chương 33.

Đột nhiên bên trong phòng truyền đến thanh âm không rõ: “Phụ thân! Người nói vậy rồi! Cái gì chứ? Con chính là nữ nhi thân sinh của người! Cho nên người nói con là nhị hoàng tử của bọn họ con sẽ không thừa nhận đâu!”

Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích, Dật Thanh Trí đều giật mình quay đầu lại nhìn, liền thấy Huyền Ngôn Nhược nổi giận dừn dừn từ trong phòng chạy ra, Huyền Nghị ôm một đồng đồ sứ theo sát phía sau. Huyền Ngôn Nhược đứng trước mặt Huyền Ngôn Nặc nói: “Tiểu Nặc, ừm, đệ là đệ đệ ruột của ta, ta là tỷ tỷ ruột của đệ đúng không? Ta... không phải được nhật về có đúng hay không?”

Huyền Ngôn Nặc bối rối nhìn Huyền Ngôn Nhược, quay đầu hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Dật Thanh Thích.

Huyền Ngôn Nhược thấy biểu tình của Huyền Ngôn Nặc, túm lấy vai Huyền Ngôn Nặc hỏi lại: “Tiểu Nặc! Sẽ không phải ngay cả đệ cũng tin chứ? Ta biết các người đang nói đùa mà thôi! Tiểu Nặc! ! Trả lời ta đi!”

Về mặt Huyền Ngôn Nặc sợ hãi: “A... ? Đệ... Ngày hôm qua phụ thân nói với đệ... Nói tỷ thật là bị nhật được... Huống chi đệ nhỏ hơn tỷ... sao đệ biết chuyện này đúng hay sai chứ... Cái kia... Tỷ tỷ, tỷ viết phong thư gửi mẫu thân, nàng khẳng định biết!”

Trên mặt Huyền Ngôn Nhược hiện ra nụ cười, nói với Huyền Nghị: “Đúng rồi, mẫu thân khẳng định biết. Phụ thân, người có biết mẫu thân hiện tại ở nơi nào hay không?”

Huyền Nghị yêu thương ôm đồ sứ trong tay, oán trách nói: “Ngôn Nhược, con cũng không phải không biết, mẫu thân con gần đây giận dữ ta, ta làm sao biết nàng ở nơi nào chứ?”

Huyền Ngôn Nhược cau mày suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên bình tĩnh, nắm tay Huyền Ngôn Nặc nói: “A? A, đúng rồi, nhà mẹ đẻ của mẫu thân ở Tuyền Châu! ! Tiểu Nặc, đệ cùng tỷ tỷ Tuyền Châu một chuyến đi, tỷ muốn cho họ biết tỷ không phải là nhị hoàng tử của bọn họ! Còn có, hai người các người cũng cùng đi!”

Huyền Ngôn Nhược chỉ vào Dật Thanh Thích và Dật Thanh Trí.

Huyền Ngôn Nặc gật đầu: “Được, tiểu Nặc đi cùng tỷ tỷ.”

Dật Thanh Thích giật lại tay Huyền Ngôn Nhược, nói: “Nếu tiểu Nặc muốn đi, được, ta đi.”

Dật Thanh Trí đi tới bên cạnh Huyền Nghị, cầm tay Huyền Nghị nói: “Nghị nhi đi thì ta đi.”

Huyền Nghị không chút do dự đập lên móng vuốt của Dật Thanh Trí, trừng mắt xem thường nói: “Ta đương nhiên muốn đi! Ta muốn đi gặp thê tử của ta thỉnh cầu tha thứ!”

Dật Thanh Trí bĩu môi: “Người cũng không phải...”

Nửa câu sau “Ta thích người muốn đuổi theo đuổi người” bị một ánh mắt của Huyền Nghị đánh cho nuốt lại.

“Được được, ta đây lập tức cho người chuẩn bị xe ngựa!” Huyền Ngôn Nhược nói rồi bỏ chạy ra ngoài, hướng về phía cửa hô to, “Tiểu Vân! Tiểu Vân! ! Giúp ta đi chuẩn bị ba cỗ xe ngựa! Lập tức! Lập tức! Ta hiện tại muốn dùng!”

Huyền Ngôn Nhược quay đầu nhìn bốn người vẫn không nhúc nhích rống: “Các người ngây đó làm gì? ! Phải đi Tuyền Châu rồi! Còn không mau đi chuẩn bị hành lý đi! !”

Bốn người lúc này mới bình tĩnh đi về phòng.

Dật Thanh Thích cùng Dật Thanh Trí hành lý ít, chỉ chốc lát đã thu thập xong, kết quả là hai người đều chạy về phía phòng của người thương.

Huyền Ngôn Nặc rầu rĩ chuẩn bị hành lý trong phòng, Dật Thanh Thích dựa vào cửa nhìn rất lâu mới nghẹn ra một câu: “Tiểu Nặc, người chuẩn bị hành lý chậm vậy, muốn làm tới khi nào?”

Huyền Ngôn Nặc trừng mắt nhìn Dật Thanh Thích: “Vậy người tới làm đi!”

Dật Thanh Thích vén lên tay áo nói: “Được, đến thì đến.”

Dật Thanh Thích nắm lấy túi quần áo trong tay Huyền Ngôn Nặc, từ trong tủ áo của y lấy ra y phục cần phải dùng, từng bộ từng bộ chuẩn bị ổn rồi đặt vào trong túi quần áo, rồi bỏ đi những món đồ không cần thiết, xong xuôi liền đem túi quần áo đưa cho Huyền Ngôn Nặc, ôm chầm lấy vai Huyền Ngôn Nặc nói: “Ừm, chuẩn bị xong rồi.”

Huyền Ngôn Nặc nhìn túi quần áo, ngẩng đầu kiễng chân, thưởng cho Dật Thanh Thích một cái hôn nhẹ. Môi Huyền Ngôn Nặc vẫn dán trên môi Dật Thanh Thích không buông ra, ngay lúc Dật Thanh Thích muốn thâm nhập vào, liền lập tức rời đi, chạy khỏi phòng, Dật Thanh Thích phản ứng rất nhanh, ôm lấy Huyền Ngôn Nặc, kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn lên môi Huyền Ngôn Nặc. Vừa mới bắt đầu Dật Thanh Thích đã nghĩ tiến công, liên tục muốn mở hàm răng Huyền Ngôn Nặc, thế nhưng Huyền Ngôn Nặc gắt gao ngâm chặt, không cho Dật Thanh Thích tiến vào công thành chiếm đất.

Dật Thanh Thích không có cách nào, chỉ có thể liếm môi Huyền Ngôn Nặc, tiếp tục cắn phá môi Huyền Ngôn Nặc.

Môi Huyền Ngôn Nặc bị cắn phá đến tê dại, ngay một khắc Dật Thanh Thích thoáng rời đi, lập tức vươn đầu lưỡi muốn liếm một chút, lại bị Dật Thanh Thích đánh sát lại, đưa đầu lưỡi của Huyền Ngôn Nặc ngâm vào miệng, quay đầu lưỡi liên tục mút vào, khiêu khích, khiến cho người đang dựa trong lòng hấn động cũng không dám động.

Một lát sau, Dật Thanh Thích rời khỏi môi Huyền Ngôn Nặc, liếm đôi môi bị mình chà đạp có điểm sưng đỏ, ôm lấy Huyền Ngôn Nặc nói: “Đi thôi.”

Dật Thanh Trí chạy đến phòng của Huyền Nghị, lộ ra nửa cái đầu nói: “Nghị nhi, Nghị nhi, hành lí chuẩn bị sao rồi? Có muốn ta hỗ trợ hay không?”

Một cái gối từ trong không trung bay thẳng vào mặt Dật Thanh Trí.

“Ai cần người hỗ trợ? Người vào phòng ta làm gì? Muốn chết!” Dật Thanh Trí bắt được gối đầu liền thấy Huyền Nghị rất tức giận trừng mắt nhìn mình. Dật Thanh Trí lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười nói: “Nghị nhi, ta thấy người thu thập hành lí có chút chậm chạp cho nên muốn giúp người chuẩn bị thôi mà.”

“Không cần!” Huyền Nghị nói xong, mặc kệ Dật Thanh Trí đi ra khỏi phòng. Dật Thanh Trí nắm tay Huyền Nghị, kéo y lại, Huyền Nghị liền ngã vào trong lòng Dật Thanh Trí. Huyền Nghị nổi giận dưng dưng ngắt đầu quát: “Người phát điên cái gì chứ!”

Dật Thanh Trí da mặt rất dày ôm lấy Huyền Nghị, kéo y ngồi ổn thỏa trên ghế rồi bắt đầu động tay thu dọn hành lí cho y. Huyền Nghị giật lấy túi quần áo trong tay Dật Thanh Trí, nói: “Ta có thể tự làm!”

“Ta hỗ trợ mà ~” Dật Thanh Trí lại giật lại túi quần áo trong tay Huyền Nghị, cúi đầu bắt đầu thu dọn.

Huyền Nghị nhìn bóng lưng Dật Thanh Trí cao thấp, nghĩ, tên này kỳ thực cũng không tệ lắm. Chính là da mặt rất dày, không biết mất mặt. Bản thân tốt xấu gì cũng là một Vương gia... Bình thường đều là được người khác hầu hạ đi... Tốt như vậy à ~ giúp ta thu thập hành lí ~ nương tử của ta chưa từng đối xử tốt với ta như vậy...

Đột nhiên một loại cảm giác ngọt ngào nẩy lên trong lòng.

“Nghị nhi, Nghị nhi, người làm sao vậy? Nghị nhi? !” Dật Thanh Trí vừa thu thập xong, ngẩng đầu lên liền thấy Huyền Nghị đang chăm chăm nhìn mình cảm thấy rất vui vẻ, kết quả kêu vài tiếng cũng không có phản ứng, trong lòng liền vội vàng, lại kêu thêm vài tiếng, chính là vẫn không có phản ứng. Dật Thanh Trí nhìn Huyền Nghị đang ngơ ngác, nhin không được cúi đầu hôn lên môi Huyền Nghị. Càng hôn càng say đắm, nhin không được thử lộ ra đầu lưỡi liếm môi Huyền Nghị, thấy Huyền Nghị không có phản ứng, liền lớn mật tiến công, khiêu khích đầu lưỡi Huyền Nghị, vừa liếm vừa nhẹ cắn.

Kỳ thực mà nói Huyền Nghị đã sớm cảm giác được ngay khi Dật Thanh Trí vừa bắt đầu hôn y rồi, theo phản xạ định đẩy hấn ra, nhưng nghĩ muốn thử tiếp nhận Dật Thanh Trí một chút, liền không hề động.

Thẳng đến khi Dật Thanh Trí lớn mật với đầu lưỡi vào, vừa liến vừa cắn cái miệng nhỏ nhắn của Huyền Nghi, Huyền Nghi mặt đỏ lên, ngứa ngứa tê dại, lại có cảm giác hơi đau đớn khi bị hàm răng cắn liên tục kích thích y, nhìn không được y lộ ra thanh âm rên rỉ: “Ừm...”

Khi Dật Thanh Trí vừa bước đến cửa phòng, Huyền Nghi nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

“Ôi ~ huynh đệ của ta ơi! Các người sao mà đến muộn như vậy chứ!” Dật Thanh Thích ôm Huyền Ngôn Nặc vừa đi vào phòng khách, chợt nghe thấy âm thanh Huyền Ngôn Nhược oán giận.

Dật Thanh Thích dùng chóp mũi chạm chạm chóp mũi Huyền Ngôn Nặc nói: “Không muốn.”

“Tỷ tỷ à, tỷ chuẩn bị mấy chiếc xe?”

“Ba chiếc? Không cần phải ba chiếc đâu, một chiếc là đủ rồi không phải sao?”

Trên mặt Huyền Ngôn Nặc xuất hiện rằng mây hồng: “Tốt cái gì... A a... Tiểu vân cũng muốn đi sao?”

Huyền Ngôn Nhược tức giận trừng Dật Thanh Thích: “Chính là tỳ nữ bị người làm cho rất thảm vào cái hôm người giúp tiểu Nặc tắm. Chắc chắc ~ thế mà lại nhanh quên như thế.”

Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc song song nhìn thoáng qua tay Huyền Nghi và Dật Thanh Trí đang ở cùng một chỗ, lại nhìn thoáng qua Huyền Nghi thường thường ngẩng đầu nhìn Dật Thanh Trí cùng với tay y đang muốn tránh thoát, ngược đều hiểu rõ ràng.

Dật Thanh Trí nhú mày, nhìn thoáng qua Huyền Nghi đang cúi đầu, tay càng nắm chặt.

“Tiểu thư... Tiểu thư, ta ở chỗ này.” Tiểu Vân đeo trên lưng rất nhiều đồ vật xuất hiện.

Dật Thanh Thích cũng ôm Huyền Ngôn Nặc leo lên chiếc xe ngựa thứ ba.

56

Dật Thanh Trí buông tay, chỉ chốc lát sau liền lập tức nắm lấy, hắc cười nói: “Nè, ta vừa thả rồi, là người không nắm chặt thời gian lau khô mồ hôi trên tay nha.”

Huyền Nghị oán trách trừng Dật Thanh Trí.

Dật Thanh Nghị chọt chọt mũi Huyền Nghị, ôm lấy Huyền Nghị lên xe ngựa.

Trốn ở trong chiếc xe ngựa thứ ba, Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc vén màn cửa nhìn thấy toàn bộ quá trình, hai người che miệng lại cười trộm.

Vì vậy, một đám người vì tìm hiểu rõ thân thế của Huyền Ngôn Nhược, hùng dũng hướng Tuyền Châu mà xuất phát!

=====

Tương đương với ba ngày suy nghĩ của ta nha...

Cho nên nói...

Ngày hôm nay cơ bản là thuộc về canh tư...

34. Chương 34

CHƯƠNG 34.

Vì vậy, một đám người vì tìm hiểu rõ thân thế của Huyền Ngôn Nhược, hùng dũng hướng Tuyền Châu mà xuất phát!

Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc ngồi bên trong xe ngựa tự nhiên là rất rất rất rất rất hạnh phúc rồi, cuộc tranh cãi của hai người trước đó chỉ còn là quá khứ, vì vậy, hai người ngồi bên trong xe ngựa hôn đến hôn đi, đánh đánh nháo nháo, tiếng cười đùa hoan hỉ không ngừng nha

~Huyền Nghị còn đang vì chuyện vừa rồi mà phiền não, Dật Thanh Trí tự nhiên là không buông tha cơ hội có thể trộm đậu hũ này, lập tức sáp lại hôn lên môi Huyền Nghị ~ một ngụm. Huyền Nghị mở to hai mắt trừng Dật Thanh Trí đang bối vì trộm đậu hũ thành công mà âm thầm vui sướng trước mắt, ngực kêu vang phiền não nha phiền não nha, đợi lát nữa làm thế nào giải thích với nương tử của mình đây?

Còn có một chiếc xe ngựa, bởi vì là hai nữ nhân, chúng ta liền tự động quên đi.

Bởi Dương Châu cách Tuyền Châu cũng không quá xa, chiếu theo tốc độ của bọn họ mà nói, hai ngày có thể chạy tới. Thế nhưng, trên đường khẳng định sẽ phát sinh một sự tình

~Sắc trời đã tối, bốn người tìm một quán trọ bình dân nghỉ tạm. Huyền Ngôn Nhược tốt xấu gì cũng là nhị công chúa của hoàng thất, tướng mạo khẳng định rất không tồi, vì vậy vừa vào quán trọ liền bị hàng nghìn ánh mắt của đám nam nhân nhìn chăm chăm; Huyền Ngôn Nặc tốt xấu gì cũng là người mà Dật Thanh Thích nhìn trúng, không cần tưởng tượng cũng biết tướng mạo mỹ lệ nha mỹ lệ nha, cùng Huyền Ngôn Nhược như nhau, mới vừa vào khách sạn bình dân thì có vô số nam tử nhìn y chảy nước miếng. Huyền Ngôn Nặc rất ít ra ngoài, tự nhiên là không quen, vì vậy cũng rất sợ trốn bên người Dật Thanh Thích, tay nắm chặt góc tay áo của Dật Thanh Thích không chịu buông.

Dật Thanh Thích mỉm cười cười, đưa tay nắm lấy bàn tay Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc mặt đỏ lên, đặt tay kia phủ lên trên tay hắn.

Huyền Nghị tuy rằng tuổi đã gần bốn mươi, thế nhưng vẫn như trước rực rỡ mỹ lệ, bằng không Dật Thanh Trí sao có thể coi trọng Huyền Nghị chứ? Vừa vào cửa thì có người nhìn Huyền Nghị con mắt tỏa ánh sáng, Dật Thanh Trí tự nhiên là nhìn không được, kéo Huyền Nghị ra sau người, đôi bên trừng nhau, “giết chết” không ít người đang có dự niệm ngắm nhìn Huyền Nghị, chỉ có thể phẫn nộ mà cúi đầu.

“Lão bản, cho ta ba gian phòng.”

“A a? Ba phòng sao?” Lão bản từ trong sự kinh diễm giật mình phản ứng, vội vã lau đi nước bọt trên mép, cúi đầu tính xong sổ sách nói, “Ừm, các vị muốn ở bao lâu? Là muốn phòng hảo hạng sao?”

“Chúng ta muốn lên phòng, chỉ ở một tối.”

“Ồ... Phòng hảo hạng... Một buổi tối... Phòng hảo hạng một buổi tối một người cần một lượng bạc, các vị sáu người cần sáu lượng, xin trả tiền trước.” Lão bản gian trá hề hề cười, vươn tay hướng bọn họ đòi tiền.

“Tiểu Vân, trả tiền.”

“Đa, tiểu thư.” Tiểu Vân lục lọi bao hành lý nửa ngày, móc ra sáu lượng, đặt vào tay lão bản. Lão bản thu tiền xong còn nói thêm: “Các vị khách quan, các vị có muốn ăn cơm tối hay không? Có điều cần trả thêm tiền.”

“A... Tiểu thư, muốn ăn không?”

“Được rồi, cứ đem mấy món chiêu bài của bọn người lên là được, không có việc gì nữa, chúng ta lên lầu trước đã.” Huyền Ngôn Nhược nói xong những lời này liền lên lầu.

“Được, món chiêu bài à... Tổng cộng hai mươi lượng.”

“... Hai mươi lượng... Hãm hại người mà...” Tiểu Vân nói thầm, móc ra hai mươi lượng trong bao hành lý đặt vào tay lão bản. Lão bản thấy tiền sáng mắt, tựa như một thần giữ cửa bắt đầu đếm bạc trong tay, sau đó cất kỹ.

Huyền ngôn Nặc kéo kéo tay áo Dật Thanh Thích.

Dật Thanh Thích lập tức liền hiểu: “Lão bản, phiền người cho thêm một phần bánh hoa quế.”

“Bánh hoa quế?” Lão bản giương mí mắt nhìn bọn họ, “Chỗ ta không biết làm bánh hoa quế.”

Huyền Ngôn Nặc hạ giọng nói với Dật Thanh Thích: “Dật, chúng ta đi ra bên ngoài mua đi.”

“Xin lỗi, ” Cho dù thanh âm rất thấp, nhưng vẫn bị lão bản nghe được, “Đồ ăn bên ngoài không cho phép mang vào bản *** ăn. Đương nhiên, nếu như các vị thực sự muốn ăn như vậy, chúng ta có thể giúp các vị làm. Có điều, phải trả thêm tiền. Tổng cộng là mười hai lượng, mua nguyên liệu đại khái một lượng, nhóm lửa đại khái một lượng, mời trả tiền.”

Lão bản vươn tay chờ nhận tiền.

“Quên đi, không ăn nữa.” Huyền Ngôn Nặc thở dài, nói với Dật Thanh Thích.

Dật Thanh Thích không đành lòng thấy Huyền Ngôn Nặc thất vọng, lấy ra mười hai lượng trong túi, quay sang lão bản nghiêng răng nghiêng lợi: “Phiền phức người rồi.”

Lão bản rất hài lòng nhận lấy mười hai lượng bạc trong tay Dật Thanh Thích, lập tức trở nên nịnh nọt: “Được được, chúng ta lập tức giúp ngài làm, lập tức giúp ngài làm, khẳng định làm vô cùng vô cùng ngon...”

Huyền Ngôn Nặc và Dật Thanh Thích nhìn bộ dạng của lão bản liền cảm thấy chán ghét, không đợi lão bản nói xong liền đi lên lầu.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35.

Huyền Ngôn Nặc và Dật Thanh Thích nhìn bộ dạng của lão bản liền cảm thấy chán ghét, không đợi lão bản nói xong liền đi lên lầu.

Vừa lên đến lầu hai, Huyền Ngôn Nhược đã nói: “Ai ~ ba gian phòng, liền phân phối như lúc phân xe ~ hiểu chưa? Đi ~ “

“Ta không muốn!” Huyền Nghị chỉ vào Dật Thanh Trí lớn tiếng kháng nghị, “Ta không muốn ngủ cùng hắc! Hắc là sắc lang nha! Ta sợ ta sẽ bị hắc giết chết đó!”

Huyền Ngôn Nhược cười gian: “Này không sao cả ~ người là nam nhân mà!”

“Nam nhân cũng cần trinh tiết!”

Huyền Ngôn Nhược nhìn thoáng qua Dật Thanh Trí. Dật Thanh Thích gật đầu một cái, một tay ôm lấy Huyền Nghị đi về phía căn phòng thứ ba. Hai chân Huyền Nghị đá mạnh trong không trung: “Này! Người làm gì thế nè người! Nè ~! ! ! Dật Thanh Trí! Người thả ta xuống đi! Nè! ! Dật Thanh Trí người có nghe hay không...”

Thẳng đến khi cửa bị đóng, thanh âm Huyền Nghị mới dần dần tiêu thất.

Con mắt Huyền Ngôn Nhược liếc về phía Dật Thanh Thích hòa Huyền Ngôn Nặc chuyển động qua lại, nói: “Hai người các người... Hắc là không có ý kiến đi?”

Dật Thanh Thích rất hài lòng nhìn Huyền Ngôn Nặc: “Ta đương nhiên là không có ý kiến rồi.”

Huyền Ngôn Nặc lắc đầu, biểu thị không ý kiến.

“Ừ hừ ~ không tôi không tôi, ta đây về phòng. Phòng ta là phòng số hai.”

Dật Thanh Thích, cổ mà nắm chặt.

Huyền Ngôn Nhược dùng hình khẩu nói với Dật Thanh Thích.

Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích ở căn phòng thứ nhất.

Hai người vừa buông hành lý, chợt nghe thấy bên ngoài âm ỉ ồn ào. Lòng hiếu kỳ trời sinh muốn bọn họ ra khỏi phòng nhìn rõ chân tướng sự việc, vì vậy, đi xuống lầu. Đi xuống lầu liền thấy một đám quan binh ở trong *** tay cầm binh khí dường như muốn đập quán, một vị thái giám đứng ở cửa khoa tay múa chân, uy hiếp bọn họ nói muốn đập quán. Dật Thanh Thích, Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Trí thoáng cái liền nhận ra, thốt ra một câu: “Trịnh công công!”

Trịnh công công nghe được tiếng của bọn họ, không khỏi ngẩng đầu lên tìm nơi phát ra thanh âm, vừa thấy bọn họ liền sợ đến suýt rớt nửa cái mạng, vội vã mang theo đám quan binh kia quỳ xuống hô to: “Tham kiến hoàng thượng! Tham kiến Trí Vương gia! Tham kiến nương nương!”

“Nương nương?” Huyền Ngôn Nặc hiếu kỳ quay đầu tìm kiếm tung tích “Nương nương”.

Dật Thanh Thích kéo đầu Huyền Ngôn Nặc về phía mình: “Chính là người đó.”

“Ta? Ta là nam nhân có được hay không? Cái gì nương nương chứ... Là người sắc phong sao?”

Dật Thanh Thích giải thích: “Tiểu Nặc à, ta mấy ngày nay một mực ở trong nhà người có được hay không? Ta muốn sắc phong thì phải viết thư, người cũng phải ở trong cung mới có thể sắc phong chứ. Phỏng chừng là bọn hắc kêu loạn thôi, đừng để ý đến bọn họ. Có điều, ta là đích xác muốn sau khi hồi cung sắc phong người làm nương nương ~ đưa vào hàng quý phi đứng đầu, có được hay không?”

“Người sẽ phân phát hậu cung sao?”

“Ta nghe lời người.”

Thanh âm hai người nói chuyện đã rất nhỏ rồi, thế nhưng đám người đang đứng cạnh bọn họ đều nổi da gà đều rớt xuống đất.

Để chúng ta nhìn bộ dạng hiện tại của hắc *** lão bản.

Hắc *** lão bản vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn mấy người nam nhân tướng mạo anh tuấn tiêu sái ở lâu hai, lại xem phục sức của bọn họ, tinh xảo hoa lệ, ai biết thân phận của bọn họ lại cao quý như vậy! Trong lòng lão bản cảm khái: tại sao không từ trên người bọn họ kiếm thêm nhiều tiền hơn! Nương nương? Là người nào? Chỉ có hai nữ nhân ở giữa, là người nào đây? Hoàng thượng là người nào? Trí Vương gia là người nào? Mặc kệ đi, phải nhanh qua xum xoe (nịnh hót, chân chó =. =~ ghét thẳng cha này thế cơ chứ *đạp đạp*) thôi

~Lão bản xông lên đứng cạnh Huyền Ngôn Nhược một bên chà xát tay một bên nói nói: “Cái kia... Nương nương nha ~ ngài hiện tại có phân phó cái gì không? Người xem, ngài thật là rực rỡ xinh đẹp! Có muốn ăn chút gì hay không? Tiểu nhân lập tức phân phó tiểu nhị đi làm! Tuyệt đối là miễn phí! Nào nào nào, để tiểu nhân tới giúp ngài đổi gian phòng?”

Huyền Ngôn Nhược vô cùng khinh bỉ nhìn gã một cái, một cước đá gã ngã xuống lầu: “Ai là nương nương? ! Ta còn chưa thành thân! Không cần dùng ánh mắt của người mà đi phán đoán?” Một tay kéo Huyền Ngôn Nặc qua, chỉ vào y mà nói: “Y mới là nương nương!” Lại kéo Dật Thanh Thích qua: “Hắn là hoàng thượng!” Chỉ vào Dật Thanh Trí: “Hắn là Trí Vương gia! Đừng có mà lẫn lộn!”

Trông mắt lão bản thiếu chút nữa rớt ra.

Thì ra... Thì ra đương kim hoàng thượng lại đoạn tay áo chỉ phích (là đồng tính ấy ạ =)))))) ...

“A ~ còn có, ” Huyền Ngôn Nhược tiến đến bên cạnh Huyền Nghị, chỉ vào y nói, “Người này có hai người thân phận! Một là phụ thân của nương nương, còn một là Vương phi!”

Huyền Nghị bị dọa hoảng sợ, lão bản thiếu chút nữa trật khớp cằm.

Thì ra... Thì ra trí Vương gia cũng có long dương chi hảo (cũng là đồng tính =))))))))))))) ôi nhiều cách gọi ghê cơ ý :)))...

Huyền Nghị chụp lấy bàn tay Huyền Ngôn Nhược đang chỉ vào mình nói: “Con nói bậy bạ gì đó hả! Ta cùng hắn rõ ràng quan hệ gì cũng không có có được hay không?”

Huyền Ngôn Nhược dùng ngữ khí rất hoài nghi hỏi lại: “Thật không ~ “

“Thật...” Huyền Nghị vừa định trả lời, đã bị Dật Thanh Trí ôm chầm thắt lưng ngăn chặn miệng. Rõ như ban ngày, đứng trước công chúng, Huyền Nghị bị Dật Thanh Trí cưỡng hôn. Dật Thanh Trí quần quít hôn môi Huyền Nghị rất lâu rất lâu mới lưu luyến rời ra, Huyền Nghị mở lớn hai mắt nửa ngày không có phản ứng, sau khi trong đám quần chúng phát sinh tiếng hô, mặt y thoáng cái thành cây táo, rước lấy Dật Thanh Trí lại cúi đầu nhẹ nhàng cắn khuôn mặt hồng hồng của y một chút.

Huyền Nghị bưng mặt mình, trừng mắt nhìn tên nam nhân da mặt dày trước mắt này.

Dật Thanh Thích ôm eo Huyền Ngôn Nặc đứng ở một bên xem kịch vui.

Ánh mắt Huyền Nghị hướng về phía Huyền Ngôn Nặc.

Huyền Ngôn Nặc cười gật đầu.

Khuôn mặt Huyền Nghị lại càng đỏ hồng.

“Khụ khụ.” Huyền Ngôn Nhược thanh thanh tiếng nói, bốn người rút cục cũng đã phản ứng.

Dật Thanh Thích ho khan, hỏi: “Khụ, này... Trịnh công công, người vừa rồi hình như nói cái gì cái gì muốn phá quán... Điểm này có chỗ nào sai sao?”

“Hoàng thượng ơi ~ cái *** này là hắc *** đó ~!”

“Hắc ***? !” Trong *** mọi người kinh ngạc hô.

“Đúng vậy.” Trịnh công công gật đầu.

Huyền Ngôn Nặc nhẹ giọng nói: “Trách không được đòi nhiều tiền như vậy.”

Dật Thanh Thích sờ đầu y nói: “Chúng ta đây đổi quán trọ bình thường khác?”

Huyền Ngôn Nặc lầm bầm nói: “Tiền đều thanh toán rồi...”

Trịnh công công trong tay đang cầm bạc đi tới trước mặt Dật Thanh Thích: “À... Cái kia... Hoàng thượng, chúng thần vừa rồi đã đem tiền của mọi người lấy lại, chúng thần hiện tại đang ở chỗ Huyện lệnh, hoàng thượng... người có muốn qua đó ở hay không?”

Dật Thanh Thích tiếp nhận bạc, nhìn thoáng qua Huyền Ngôn Nặc. Thấy Huyền Ngôn Nặc gật đầu, hắn mới trả lời: “Được.”

Một đám người thu thập hành lý, lần thứ hai hùng hùng dũng dũng đi trước phủ Huyện lệnh.

Huyện lệnh chính là Huyện lệnh, nhà thật tốt.

Huyện lệnh rất nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, an bài bọn họ ở dãy nhà phía sau.

Chính là cái dạng này, Huyền Ngôn Nhược và tiểu Vân một gian, Dật Thanh Thích với Huyền Ngôn Nặc một gian, Dật Thanh Trí cùng Huyền Nghị một gian. Vừa mới bắt đầu Huyền Nghị còn lớn tiếng kháng nghị bị một người hôn khiến cho không rõ phương hướng, mơ mơ màng màng vào gian phòng, mãi cho đến khi Dật Thanh Trí ôm lấy y, ghé vào lỗ tai y nói mới giật mình tỉnh lại.

Cơm tối qua đi, vài người chạy ra ngoài mua một ít đồ ăn đều tự trở về phòng, lên giường đi ngủ!

Huyền Nghị vừa cởi áo khoác liền cảm giác được bên cạnh có một ánh mắt nóng rực đang chăm chú nhìn thân thể mình chằm chằm, quay đầu mới thấy là Dật Thanh Trí, lại lập tức mặc lại áo khoác, đem một cái chăn và một cái gối đưa cho hắn, nói: “Người ngủ trên mặt đất, ta ngủ trên giường.”

“Người đây là ngược đãi trượng phu...”

“Người cũng không phải trượng phu của ta! Huống chi ta là một nam nhân! Cần trượng phu làm gì? !”

“Bất kể ở trong phòng này cũng sẽ thương yêu người. Ăn ~ dùng ~ uống ~ còn có một điểm rất trọng yếu ~ chính là ở trên giường mà thương thường yêu yêu người nha ...”

(sao thẳng đàn ông nào cũng đều có cái ý tưởng muốn ăn người yêu mình thế nhỉ =.=~ một đám sống và nghĩ bằng nửa dưới =.=~)

“Ai muốn người thương yêu a!” Huyền Nghị đỏ mặt ném cái chăn khác ở trên giường về phía hắn.

“Được được, ta ngủ trên mặt đất là được.” Dật Thanh Trí rất tử thân bày đệm chăn xong xuôi, đột nhiên phát hiện Huyền Nghị không có chăn, nói, “Nghị nhi à, cả hai cái chăn người đều cho ta rồi, người không có chăn.”

Huyền Nghị nhìn trên giường, đoạt lấy một cái chăn trong tay Dật Thanh Trí.

Dật Thanh Trí còn nói thêm: “Ta đây chỉ có một cái chăn... phải dùng cái gì trải trên đất đây?”

“Ta làm sao mà biết.”

“Nghị nhi, ta cũng muốn ngủ trên giường, bằng không ngày mai ta sẽ bị phong hàn, sẽ truyền nhiễm cho người ~” Dật Thanh Trí tội nghiệp kéo kéo ống tay áo của Huyền Nghị nói.

Huyền Nghị suy nghĩ một hồi lâu, rất khó khăn nói: “Được... rồi. Người ngủ trên giường, thế nhưng không được tới gần ta! Bằng không ta sẽ đá người xuống dưới!”

“Được!” Dật Thanh Trí vô cùng vui vẻ ôm chăn cùng gối đầu ném lên giường.

Hai người yên ổn vô sự.

Nửa đêm, Dật Thanh Trí nghe được động tĩnh Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích ở trong phòng sát vách rất lớn, lập tức liền biết bọn họ đang làm cái gì. Dật Thanh Trí nuốt một ngụm nước bọt, nhìn thiên hạ ở bên cạnh đang quay lưng về phía mình ngủ say, nhịn không được sát lại gần lên cổ Huyền Nghị.

Huyền Nghị đang ngủ thấy trên cổ ngứa ngứa, lại có chút đau đớn, thế nhưng rất thoải mái, hình như có ai đó đang gặm cắn cổ y. Huyền Nghị dụi dụi con mắt, miễn cưỡng mở mắt quay đầu thấy có người đang chồm mặt vào cổ y, liên tục dùng đầu lưỡi liếm cổ y, còn thường thường dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn. Bắp đùi trong có chút ngứa, là Dật Thanh Trí sao? Là hắn sao?

Huyền Nghị đưa tay phủ lên cái tay kia, cảm giác cái tay kia cương cứng một chút, co rút lại, song song, cảm giác đau đớn trên cổ cũng tiêu thất.

Huyền Nghị xoay người ôm lấy người bên cạnh, nỉ non nói: “Dật Thanh Trí... Vừa có là người phải không... Ừ... Rất thoải mái... Còn muốn...”

Dật Thanh Trí trong lòng vui mừng quá đỗi, vội vã xoay người đặt người trong lòng ở dưới thân. Huyền Nghị cảm giác được trọng lượng thân thể phía trên, miễn cưỡng giương lên nửa người trên, ôm lấy hân, đầu nhẹ nhàng cọ cọ vào trong lòng hân: “Dật Thanh Trí... Hừ... Muốn... Rất thoải mái... Thích... Người...”

Trá tim Dật Thanh Trí thoáng cái muốn ngừng đập.

Thích?

Thích?

Thích ta?

Thực sự?

Huyền Nghị ngẩng đầu khỏi lòng Dật Thanh Trí, ngắt nhéo thất lưng: “Vì sao... Lại dừng... Hừ... Dật Thanh Trí... Người nói người thích ta...”

Dật Thanh Trí đỡ gáy Huyền Nghị nhẹ giọng hỏi: “Có phải thực sự hay không? Người không phải thực sự thích ta chứ? Hay là... Hoàn toàn chỉ là người nói mớ?”

Tay Huyền Nghị cuốn lấy cổ Dật Thanh Trí, dâng lên đôi môi mình, nói: “Người không thích sao...”

Thích! Đương nhiên thích!

Dật Thanh Trí dùng hành động biểu lộ những lời này.

Dật Thanh Trí một bên hôn môi Huyền Nghị, một bên bắt tay vói vào trong áo y vuốt ve cái lưng tinh tế mỗi một tác da thịt, thường thường dùng móng tay nhẹ nhàng mà gầy một chút, làm cho người trong lòng run rẩy từng đợt. Dật Thanh Trí hôn lên da thịt trơn tru của Huyền Nghị một đường đi xuống, lưu luyến tại xương quai xanh không rời. Dật Thanh Trí nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh hình dạng hoàn mỹ, tay cũng một đường đi xuống, vói vào trong tiết khớp, dùng móng tay lướt qua bắp đùi trong. Huyền Nghị hơi có chút chống cự, trong miệng thường thường phát ra một tia rên rỉ mềm mại, càng khiêu khích lửa dục của Dật Thanh Trí.

Y phục từ trên vai Huyền Nghị rơi xuống, lộ ra da thịt bởi *** mà trở nên phấn hồng, mang theo những dấu hôn ngân. Dật Thanh Trí tưởng như không kịp cởi bỏ mặc áo chính mình, hai người nhẹ nhàng quấn chặt lấy nhau, da thịt thân mật tiếp xúc da thịt làm cho *** của hai người càng dâng cao.

Hồng quả hồng sắc ngực non mềm kích thích hai mắt Dật Thanh Trí, Dật Thanh Trí cúi đầu ngậm lấy, vươn đầu lưỡi đè ép, lại dùng răng nhẹ nhàng ma sát, khiêu khích. Nhan sắc của hồng quả dần dần biến thâm, cũng dần dần cứng lên, Dật Thanh Trí thỏa mãn liếm liếm, lại hôn lên môi Huyền Nghị.

Đầu lưỡi dây dưa cùng đầu lưỡi phát sinh thanh âm *** mỹ, Huyền Nghị nghe được mặt đỏ tim đập, ôm chặt lấy Dật Thanh Trí. Dật Thanh Trí thuận thế cởi y phục Huyền Nghị, thân thể tuyệt đẹp thoáng chốc hiện ra trước mắt Dật Thanh Thích.

Huyền Nghị nhìn bản thân, lại nhìn Dật Thanh Trí, bắt đầu động tay vừa cởi quần mình, vừa nói: “Người cũng phải cởi...”

“Cởi, đương nhiên cởi.” Dật Thanh Trí cởi bỏ quần mình, cúi đầu hôn lên bụng Huyền Nghị, linh hoạt dùng đầu lưỡi tại đảo quanh cái rốn, một tay ôm lưng Dật Thanh Trí, tay kia đi tới cái mông y, lấy tay liên tục vuốt ve, ngón tay nhẹ nhàng xen vào cúc huyệt, cho đến khi cả năm ngón tay toàn bộ tiến nhập, mới bắt đầu thông thả vận động.

Huyền Nghị cảm giác rất không thoải mái, cảm giác đau đớn một lần so với một lần càng tăng, thiếu chút nữa rút nước mắt, vì vậy y lấy tay nhẹ nhàng đâm vào lưng Dật Thanh Trí hỏi: “Người... Làm gì...”

“Mặc làm gì cả... Nếu có cảm giác đau đớn, kiên nhẫn một chút, ngoan.” Tiếng nói hơi khàn khàn trầm thấp mê hoặc Huyền Nghị, Dật Thanh Trí ngắt đầu hôn môi Huyền Nghị, tiếp tục bắt tay vào công việc.

Huyền Nghị đánh nhẹ lên Dật Thanh Trí biểu thị chống cự.

Dật Thanh Trí cảm giác được hậu đình đã thả lỏng, liền ôm lấy Huyền Nghị, để y quỳ gối lên đùi mình, phân thân nóng hổi nhắm ngay huyệt khẩu đang hé ra co lại mời gọi hân tiến nhập, nhẹ nhàng đè lại thân

“Ai là nương tử của người! Buông tay!” Con mắt Lương Vân mở to trừng cái tay đang lôi kéo tay áo mình của Huyền Nghị, uy hiếp Huyền Nghị lập tức buông tay.

Huyền Nghị hậm hực buông ra, trốn ở phía sau Dật Thanh Trí.

Dật Thanh Trí sờ sờ đầu Huyền Nghị, nói với Lương Vân: “Người có chỗ nào không bình thường à? Sao lại hưng dữ với Nghị nhi như vậy? Khó hiểu.”

“Ôi chào~! ! ! Người nói cái gì chứ! Người cái tên nam nhân thối! Yo ~ Nghị nhi, Nghị nhi kêu thuận miệng quá ha. Huyền Nghị! Người nói rõ cho ta!” Lương Vân hai tay chống nạnh, tiếp tục trừng Huyền Nghị.

Huyền Nghị lôi kéo tay áo Lương Vân lầm bầm: “Nói rõ cái gì chứ... Nàng vốn hiểu lầm rồi... Ta với hắn là không có quan hệ gì đâu...”

“Nghị nhi!” Dật Thanh Trí kéo Huyền Nghị vào trong lòng, cúi đầu hôn một cái lên mặt y nói, “Cái gì không quan hệ! Ngày hôm qua người cùng ta làm chuyện gì? Là người đêm qua nói muốn, cũng không nên trách ta. Sáng sớm ngày hôm nay bọn họ đều thấy rồi, hơn nữa trên người người còn lưu vết tích, người đừng có chối.”

Huyền Nghị bắt đắc dĩ nhìn Lương Vân.

Lương Vân trừng mắt nhìn Huyền Nghị, Huyền Nghị nuốt ngụm nước bọt, đi qua kéo kéo tay áo Lương Vân nói: “Cái kia... Cái kia... Ta là thực sự không biết là chuyện gì xảy ra...”

Dật Thanh Trí lần thứ hai kéo Huyền Nghị trở về, nói với y: “Người đêm qua nói người thích ta!”

Huyền Nghị lớn tiếng phản kháng: “Ta không có! Người chứng cứ sao? Người có chứng cứ người lấy cho ta xem!”

Dật Thanh Trí thoáng cái nở nụ cười: “Được. Ta cho người xem.”

“Chờ chờ chờ! ! ! !” Huyền Ngôn Nhược nhìn không được nữa, đứng ra nói, “Mấy người làm loạn cái gì? Có thể ngấm lại chúng ta tới nơi này để làm gì hay không? Thế nào cũng không phải để cho mấy người làm loạn? Làm ơn, mấy người cũng là người trưởng thành rồi, đã không còn là trẻ con nữa rồi đó? Cả đám sắp tới bốn mươi rồi còn ấu trĩ như vậy, làm con gái mấy người con thật là trên mặt không ánh sáng (quá đen) mà! Mấy người là trưởng bối đó! Ở trước mặt cả đám văn bối cãi nhau thành như vậy, còn ra thể thống gì nữa?”

Lương Vân điều chỉnh lại lửa giận trong lòng, quay sang mỉm cười với con gái: “Tiểu Nhược, con tìm vi nương có chuyện gì? Có phải Huyền Nghị mấy ngày nay toàn đi ra ngoài câu dẫn nam nhân hay không?”

Huyền Nghị oan uổng cực kỳ, vừa định phản kháng đã bị Lương Vân trừng dọa sợ im lặng, lui tới trong lòng Dật Thanh Trí. Dật Thanh Trí thỏa mãn gật đầu, ôm thắt lưng y, rất khiêu khích nhìn Lương Vân. Lửa giận của Lương Vân càng thêm lớn, lại ngại mấy câu nói vừa rồi của con gái mà không tiện phát tác, chỉ có thể gắt gao trừng cái tay của Dật Thanh Trí đang ôm thắt lưng của phu quân. Huyền Nghị cũng muốn né ra, lại bị Dật Thanh Trí gắt gao ôm lấy không cách rời ra. Chỉ có thể ở giữa ánh nhìn trừng trừng của hai người mà giãy dụa.

“Ai nha! Mẫu thân!” Huyền Ngôn Nhược thực sự chịu không nổi nữa, “Phụ thân có một Dật Thanh Trí đã đủ phiền rồi, làm sao có thời giờ đi câu dẫn nam nhân khác chứ! Ngày hôm nay con tới tìm người, là muốn biết rõ ràng một việc. Con, có phải là do hai người nhặt được hay không? Còn có, bọn họ nói... Con là nhị hoàng tử của bọn họ... Có phải sự thực hay không?”

Sắc mặt Lương Vân lập tức thay đổi, thanh âm cũng có một điểm run: “Tiểu Nhược... thì ra... con... đã biết...”

Huyền Ngôn Nhược mặt tối sầm: “VẬY... Con thật là được hai người nhặt được?”

Lương Vân hít một hơi sâu: “Phải, con thật sự là do chúng ta nhặt được. Ta biết thân phận của con. Ta nghĩ ta thực sự cần phải nói rõ ràng mọi chuyện. Đi, chúng ta đi vào trong nhà.”

Đoàn người theo Lương Vân vào trong nhà.

Lương Vân mời mọi người ngồi rồi nói: “Mọi chuyện là thế này. Tiểu Nhược, con thật sự là công chúa của triều đại này. Ta muốn nói chính là, mẫu thân thân sinh của con chính là bảo mẫu của phụ hoàng con, kỳ thực là tỷ tỷ của ta. Phụ hoàng con cùng mẫu thân con phát sinh quan hệ sau đó sinh ra con, phụ hoàng con tuy rằng sủng tỷ tỷ của ta, thế nhưng không muốn nhận con, rồi lại bởi do tỷ tỷ, không thể không loại bỏ con. Nếu giết chết con, sợ rằng sẽ bị tỷ tỷ quở trách, bởi vậy chỉ có thể đem con lưu lại.

Lúc con bảy tuổi, mẫu thân thân sinh của con bệnh tình nguy kịch, ở thời điểm đó, tỷ tỷ gọi ta vào, nói là nhất định phải bảo hộ con thật tốt, tuyệt đối không được để con xảy ra chuyện gì. Đương nhiên rồi, ta làm muội muội của nàng không hề nghĩ ngợi đáp ứng. Một vài ngày sau, mẫu thân con ra đi. Lúc đó ta cùng Huyền Nghị thành thân. Phụ hoàng con thấy mẫu thân con đã qua đời, liền không có gì cố kỵ nữa, vì vậy cho tìm một thái giám, đem con thần không biết quỷ không hay mà giết chết. Sau khi ta biết tin tức này, nghĩ đến di ngôn của tỷ tỷ, ta nghĩ cũng không nghĩ, vào lúc ban đêm liền mượn cơ tiến cung, đem con bế ra ngoài.

Ta không biết phụ hoàng con thế nào, có lẽ là không nhìn thấy con nữa, liền cho rằng thái giám kia đã giết con rồi, liền không hề truy cứu. Ta đem con gửi tại nhà một người khác. Có một ngày, ta nghĩ muốn đón con trở về. Vì vậy ta cùng người kia thỏa thuận, để cho bọn họ ngày đó đem con bỏ lại ở vùng ngoại ô. Mà ta làm bộ cùng Huyền Nghị ra vùng ngoại ô giải sầu, trên thực tế là đi tìm con. Thế nhưng cố kỵ Huyền Nghị, ta chỉ có một bên ứng phó y, một bên tìm con. Cuối cùng ta chọn đại một lý do, tự mình đi tìm. Thế nhưng ta là thực sự tìm không thấy. Thế nhưng, lúc chúng ta trở về, ta liền thấy con đã đang ngủ trong lòng Huyền Nghị rồi.

Sau khi ta đem con trở về, ta hạ được vào đồ ăn của con, cho con quên đi một đoạn ký ức kia. Mọi chuyện chính là như thế.”

Trên mặt Huyền Ngôn Nhược vẫn như trước là không tin: “Không có khả năng...”

“Thật là như vậy. Con tin cũng tốt, không tin cũng được, sự thực chính là sự thực, không thể thay đổi.”

“Mấy người nói vậy...”

“Không có, thực sự không có.”

Huyền Ngôn Nhược cúi đầu: “Con đã biết. Vậy, mẫu thân, con về phòng người nghỉ ngơi một chút.” Nói xong đi ra khỏi phòng.

Huyền Ngôn Nặc kéo tay áo Dật Thanh Thích hỏi: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ...”

Dật Thanh Thích cầm tay Huyền Ngôn Nặc nói: “Hắn là sẽ không.”

“Này! Huyền Nghị! Người giải thích rõ ràng cho ta! Người cùng cái tên nam nhân thối này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? !” Một bên, Lương Vân lại bắt đầu bảo nổi .

Huyền Nghị lộ ra vẻ mặt khổ sở giải thích: “Không có quan hệ... Thực sự không có quan hệ... Chỉ là chơi đùa mà thôi... Ta và hắn quan hệ gì cũng không có...”

“Nghị nhi!” Dật Thanh Trí vô cùng tức giận, “Cái gì không quan hệ? Đem qua chúng ta đã làm cái gì người đều quên rồi sao? Có phải muốn ta đem toàn bộ y phục trên người người cởi ra người mới bằng lòng tin tưởng hay không? Sáng sớm hôm nay người cũng không phải không thấy, vết tích trên người người nói rõ cái gì? Hả?”

“Ta...”

“Người cái gì? ! Huyền Nghị người ngày hôm nay nói rõ cho ta! Người rốt cuộc muốn ta hay là muốn hắn? Ai, người ngấm rõ ràng cho ta, hắn là một nam nhân ~ “

“Ta... Không biết...”

“Không biết? Cái gì không biết?” Dật Thanh Trí kéo qua Huyền Nghị, “Nghị nhi, đem qua là người mời gọi ta! Ta chính tai nghe được người nói người thích ta! Này có thể chối bỏ sao?”

“Ta lại không biết người có nói vậy hay không...”

“Ta...” Dật Thanh Trí thiếu chút nữa chán nản, bỗng nhiên cười lên, “Tốt. Người đã không tin ta, người đã nói là ta nói bậy, có nghĩa là người căn bản là không thích ta, đối ta một điểm cảm giác cũng không có, ta đây còn có thể nói gì nữa? Như vậy tiếp tục, dù sao cũng là ta phí công vô ích, coi như hết, coi như ta không có quen biết người.”

Dật Thanh Trí quay đầu nhìn Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc đang đứng ở một bên xem kịch vui: “Các người giúp ta làm chứng. Ta, Dật Thanh Trí, coi như không quen biết qua Huyền Nghị.”

Dật Thanh Trí lại quay đầu nhìn Huyền Nghị: “Hiểu rồi chứ?”

“Ta...”

“Tốt ~ Vậy là hay nhất!” Lương Vân chỉ chỉ Dật Thanh Trí, nói với Huyền Nghị, “Thấy chưa? Lại chỉ vì một câu nói liền muốn cùng người nhất đao lưỡng đoạn ~! Loại này nam nhân có cái gì tốt.”

Dật Thanh Trí không có tức giận, chỉ là nhìn Huyền Nghị một lần cuối, rồi xoay người rời khỏi địa phương này.

Huyền Nghị nhìn bóng lưng Dật Thanh Trí, không biết phải nói gì.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37.

Huyền Nghị nhìn bóng lưng Dật Thanh Trí, không biết phải nói gì.

Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc thấy Huyền Nghị chỉ ngơ ngác nhìn không có phản ứng, đều nóng vội, Huyền Ngôn Nặc đá Dật Thanh Thích một phát kêu hắn đi nhìn Dật Thanh Trí, còn bản thân thì ở cạnh Huyền Nghị. Dật Thanh Thích rất tức giận nhìn Huyền Ngôn Nặc đá mình một cước, cho đến khi nhận được ánh mắt “người còn không mau đi” mới lập tức đi.

Lương Vân chú ý tới quan hệ của Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích không bình thường, nhện không được quan tâm đi qua hỏi: “Tiểu Nặc à, cái tên nam nhân kia là ai vậy? Quan hệ với con thật tốt.”

“A? Hắn... là ca ca ... của Dật Thanh Trí ... Hắn... Rất thích con. Con cũng rất thích hắn ~ chính là cái quan hệ này, hắn còn nói muốn kết hôn với con, người hiểu chưa?”

Lương Vân rất kinh hãi hô: “A? ! Hắn là ca ca của cái tên biến thái kia? ! Vậy hắn nhất định cũng rất biến thái rồi! Hắn thích con, con thích hắn, hai người các người lưỡng tình tương duyệt? ! Điều này sao có thể chứ? ! Con trai ta xinh đẹp như sao có thể gả cho ca ca cái biến thái này được chứ! ! !”

Huyền Ngôn Nặc nhỏ giọng nói thầm một câu: “Dật không có biến thái...”

“Hà? Con vừa nói gì đó?”

“Không có gì!” Huyền Ngôn Nặc len lén nhìn thoáng qua Huyền Nghị, thấy y hoàn chỉ là nhìn ngơ ngác, cũng không động đậy, đều vội vàng muốn chết. Suy đoán là bởi vì sợ Lương Vân ở đây mà không dám đi, liền kéo tay Lương Vân làm nũng, nói muốn đi chơi, muốn Lương Vân đi cùng mình. Lương Vân từ nhỏ đến lớn rất cưng chiều con trai bảo bối này, liền đồng ý. Huyền Ngôn Nặc rời đi còn len lén đá Huyền Nghị một cước, thấy Huyền Nghị quay đầu về mặt đầy nghi hoặc, liền dùng ánh mắt chỉ thị y đuổi theo Dật Thanh Trí. Huyền Nghị lắc đầu. Huyền Ngôn Nặc thấy bộ dạng Huyền Nghị vậy liền tức giận, thật muốn đá y một cước, nhưng chính mình đang cùng Lương Vân tay trong tay đi ra ngoài dạo phố. Lúc đi đến cửa y vẫn còn thấy Huyền Nghị đang đứng ở chỗ cũ, thiếu chút nữa tức ngất mất.

Lăn qua lăn lại cũng đến khuya, Lương Vân lưu bọn họ lại, an bài gian phòng xong, tự mình đi ngủ.

Đương nhiên rồi, Huyền Nghị ngủ ở phòng Lương Vân.

Huyền Nghị nằm ở trên giường lật qua lật lại không ngủ được.

Đêm qua thực sự có nói thích hắn sao... Hình như có... Vậy vì sao không chịu thừa nhận chứ... Rõ ràng hắn cũng tốt... Chính mình cũng đúng là có cảm giác với hắn... Thế nhưng...

“Nghĩ cái gì thế...” Lương Vân thì thào ôm lấy thắt lưng Huyền Nghị.

“Không.” Huyền Nghị xoay người nhẹ nhàng ôm Lương Vân vào trong lòng. Lương Vân cọ hai cái trong lòng Huyền Nghị liền ngủ tiếp. Nhưng thật ra Huyền Nghị, thế nào cũng không ngủ được.

Ngày thứ hai, Huyền Nghị xuất hiện với hai vành mắt đen trên mặt.

Huyền Ngôn Nhược đã điều chỉnh được tâm tình rồi, ồn ào muốn Huyền Ngôn Nặc mang nạng hời cung tham quan một chút. Lý do của Huyền Ngôn Nặc là: Dật Thanh Thích còn chưa trở về! Không thể đi trước.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Dật Thanh Thích đá văng cửa, dựa lên người Huyền Ngôn Nặc nói: “Ngày hôm qua ta và Trí cãi cả một buổi tối, kết quả hấn đánh ta hôn mê, chạy mất. Ta cũng không biết hấn đi chỗ nào rồi, hấn vật gì cũng không lưu lại... Tra đều tra không được.”

Nói xong đánh một cái ngáp, ngã vào trên người Huyền Ngôn Nặc ngủ.

Huyền Ngôn Nặc chống đỡ trọng lượng trên người, còn len lén nhìn thoáng qua Huyền Nghị.

Vành mắt Huyền Nghị đen thui chắc là bởi vì Dật Thanh Trí mà tạo thành đi.

Lương Vân thu thập xong đồ đạc, cùng Huyền Nghị với con gái con rể ngồi cùng một chiếc xe ngựa, dự định theo bọn họ quay về Liễu Châu.

Dật Thanh Thích vẫn ôm chặt Huyền Ngôn Nặc, bổ sung giấc ngủ. Huyền Ngôn Nặc rất bất đắc dĩ khiêng vật thể nặng như một con gấu này lên xe ngựa. Vừa lên xe, Dật Thanh Thích liền ôm Huyền Ngôn Nặc không chịu buông, cọ qua cọ lại trên cổ y, bản thân cứ như con gấu koala (gấu mèo). Huyền Nghị nhìn bộ dạng hai người ngọt ngào, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu.

Đoàn người tới Liễu Châu rồi, Huyền Nghị cùng Lương Vân xuống xe, chia tay với con gái.

Lương Vân cảnh cáo Dật Thanh Thích phải đối xử tốt Huyền Ngôn Nặc, nếu như làm ra chuyện có lỗi với y...Hừ hừ. Lương Vân gờ lên nắm tay.

Huyền Ngôn Nặc ôm lấy Dật Thanh Thích, vẻ mặt ai oán nhìn Lương Vân nói: “Mẫu thân... Người đây là uy hiếp phu quân con... Cũng chính là uy hiếp con mà...”

Lương Vân vội vã xua tay nói không phải không phải.

Chỉ có Huyền Nghị một câu cũng không nói.

Đoàn người nói một chút cười cười rồi chia tay, còn lại ba người tới kinh thành, đã là chạng vạng. Cơm nước xong xuôi Dật Thanh Thích an bài Huyền Ngôn Nhược trong tấm cung, còn giúp nàng đổi tên: Dật Thanh Nhược, sau đó mới hồi cung.

Trở lại cung, Huyền Ngôn Nặc lập tức hỏi Dật Thanh Thích về tung tích Dật Thanh Trí.

Dật Thanh Thích trợn mắt xem thường: “Ta không phải nói rồi sao, ta cũng không biết.”

“Người lừa ai hả!” Huyền Ngôn Nặc hung hăng đá Dật Thanh Thích.

Dật Thanh Thích bị ăn đau, không thể làm gì khác hơn là thú nhận, nhưng mà đương nhiên có một điều kiện: “Ngày hôm nay buổi tối theo ta.”

Huyền Ngôn Nặc mặt đỏ lên: “Nửa đêm.”

“Vậy quên đi.”

“Được rồi được rồi! Một đêm thì một đêm. Nói đi nói đi, hấn hiện tại ở đâu? !”

“Ta hiện tại muốn được hôn.” Dật Thanh Thích tiếp tục da mặt dày đặt điều kiện.

Huyền Ngôn Nặc sắp mau bị hấn làm cho tức muốn xỉu, bất đắc dĩ chỉ có thể xông lên hôn một cái rồi nói: “Nói đi!”

Dật Thanh Thích rất không thoả mãn: “Chỉ có vậy hà...”

“Người có nói hay không! Chuyện này liên quan đến chung thân hạnh phúc của phụ thân ta đấy!”

“Hôn chỉ có vậy, ta nói làm gì.”

Huyền Ngôn Nặc hung hăng đá vào đầu gối Dật Thanh Thích một cái, nói: “Không nói thì thôi!”

Dứt lời liền rời đi.

Dật Thanh Thích một bên xoa đầu gối một bên kéo Huyền Ngôn Nặc lại nói: “Được rồi được rồi, ta nói là được. Ngoan, đừng nóng giận, nào.”

Dật Thanh Thích ngồi xuống ghế, ôm Huyền Ngôn Nặc vào lòng nói: “Trí nói, hấn đi Giang Nam du ngoạn rồi, thế nhưng ta là thực sự không biết hành tung cụ thể của hấn. Hấn nói, chờ hấn tâm tình tốt lên sẽ tự nhiên trở về. Còn nói, lúc hai người chúng ta thành thân hấn nhận được tin tức sẽ trở về.”

“A... Vậy Dật, chúng ta mau thành thân đi.”

“... Tốt, ngày mai?”

“Ngày mai á? ! Ngày hôm nay người có đủ thời gian chuẩn bị sao? Như vậy đi, mười ngày sau chúng ta thành thân. Nhớ kỹ, nhất định phải mời phụ thân và mẫu thân ta đến. Cuộc sống và hạnh phúc sau này của phụ thân... thì phải xem ngày đó. Xem thử y thấy Dật Thanh Trí sẽ có phản ứng gì.”

“Được.” Dật Thanh Thích gật đầu, lập tức nheo lại con mắt nhìn Huyền Ngôn Nặc, “Tiểu Nặc à, đã... buổi tối rồi đó? Có muốn hiện tại bắt đầu hay không?”

Huyền Ngôn Nặc nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, lập tức trợn mắt xem thường: “Làm cái gì? Mặt trời còn chưa lặn xuống, hiện tại muốn làm cái gì? Ta không đồng ý.”

“Không sao hết ~!”

Dật Thanh Thích ôm Huyền Ngôn Nặc lên giường, cởi đồ, nhẹ nhàng cắn hồng quả trước ngực.

Huyền Ngôn Nặc run rẩy, đỏ mặt ôm lấy Dật Thanh Thích, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ nhàng nói: “Vậy người phải ôn nhu... Còn phải khắc chế...”

“Không thành vấn đề.” Dật Thanh Thích chiếm được sự cho phép của Huyền Ngôn Nặc, vội vàng đến độ đặt y xuống dưới thân.

Ngày thứ hai, Huyền Ngôn Nặc đỡ thất lưng xuất hiện trước tấm cung Huyền Ngôn Nhược, theo phía sau là Dật Thanh Thích thần thanh khí爽. Huyền Ngôn Nhược vừa nhìn tình cảnh này liền hiểu rõ, ở trong lòng cười gian.

Dật Thanh Thích ngồi trên ghế, để Huyền Ngôn Nặc ngồi trên đùi, ôm chặt lấy y. Huyền Ngôn Nặc vươn tay nhéo một cái lên đùi hấn, Dật Thanh Thích ăn đau kêu lên, trả thù cắn cắn vai Huyền Ngôn Nặc. Về mặt Huyền Ngôn Nặc tức giận quay đầu trừng cái tên nam nhân đang đắc ý dào dạt này, lại không biết phải nói cái gì nữa.

Huyền Ngôn Nhược nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, nói: “Này này, không cần ở trong tấm cung của ta khanh khanh ta ta đâu, ăn hiếp ta chưa lập gia đình có phải hay không? Lần sau tìm phu quân tốt đến kích thích các người.”

“Nhị hoàng tử, người cũng sẽ tìm được phu quân sao?” Dật Thanh Thích không khỏi cười nhạo.

“Sao lại không có khả năng!” Huyền Ngôn Nhược trừng mắt, cảnh cáo Dật Thanh Thích.

Dật Thanh Thích rất vô tội chớp chớp mắt, ngoan ngoãn ngậm miệng. Lại như nhìn thấy gì đó, kéo cổ áo Huyền Ngôn Nặc lên. Huyền Ngôn Nặc khuôn mặt đỏ hồng, nghẹn nửa ngày mới nói ra một câu: “Tỷ tỷ, chúng ta dự định mười ngày sau thành thân, tỷ đi thông báo cho phụ thân với mẫu thân đi, để cho bọn họ nhất định nhất định nhất định nhất định phải trong mười ngày tới được kinh thành! Chuyện này rất là quan trọng!”

Huyền Ngôn Nhược thấy biểu hiện của Dật Thanh Thích chỉ còn kém cười lên, nói vậy hai người kia ngày hôm qua vận động nhất định rất kịch liệt rồi. Có điều trên mặt lại không biến sắc mà nói: “Ừ, hai người các người muốn thành hôn sao, đương nhiên quan trọng.”

Ba người lại hàn huyên một chút việc nhà, Dật Thanh Thích liền mang theo Huyền Ngôn Nặc trở về.

Bọn họ chân trước vừa rời đi, Huyền Ngôn Nhược ở trong phòng của mình nằm bò trên bàn cười liên tục.

Huyền Ngôn Nặc bởi biểu hiện vừa rồi Dật Thanh Thích, thưởng cho hắn một cái trừng mắt xem thường thật lớn.

Ngày thứ mười, Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích kết hôn.

Huyền Nghị mang theo Lương Vân xuất hiện ở hoàng cung, Dật Thanh Trí cũng xuất hiện.

Lương Vân hỏi: “Thế nào... lại ba người?”

“Ai nha, nam tử thành hôn mà, cần nhiều người như vậy làm gì.”

Nghi thức rất bình thường qua đi, hai người vào động phòng.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, vì vậy hai người trốn đến nơi không người nhìn lên.

Sau khi Dật Thanh Trí cùng Huyền Nghị gặp mặt thì vô cùng xấu hổ, nhưng vẫn che giấu nói chuyện.

Huyền Ngôn Nhược lôi kéo Lương Vân muốn đi tham quan hoàng cung, Lương Vân không lay chuyển được, cũng đành phải đi.

Huyền Nghị cùng Dật Thanh Trí ngồi ở cùng bàn, Huyền Nghị vẫn cúi đầu, Dật Thanh Trí ngồi một bên uống rượu giả sầu, uống đến phân nửa đột nhiên đứng dậy muốn rời đi. Huyền Nghị vội vã đứng lên kéo ống tay áo hắn. Dật Thanh Trí quay đầu đi, khẽ liếc nhìn cánh tay trắng nõn kia, nhàn nhạt nói: “Mời buông ra.”

Thấy Huyền Nghị không có ý buông tay, Dật Thanh Trí giằng tay áo.

Huyền Nghị gắt gao túm chặt không chịu buông ra, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Dật Thanh Trí nở nụ cười: “Hình như chuyện này không liên quan đến ngươi đi.”

Huyền Nghị cúi đầu, buông lỏng tay mình.

Dật Thanh Trí rút tay áo về muốn rời đi, lại bị Huyền Nghị ôm lấy, thanh âm rầu rĩ sau lưng phát ra: “Có thể không đi hay không...”

Dật Thanh Trí hung hãn quyết tâm gỡ bỏ hai tay đang ôm lấy eo mình, nói: “Không thể.”

Huyền Nghị ôm chặt hơn: “Không được... Lưu lại đi.”

“Ta không cần phải nghe lời ngươi nói đi.” Dật Thanh Trí lần thứ hai gỡ bỏ hai tay y đi về phía trước.

Huyền Nghị đi theo phía sau hắn.

Đi ra vài bước, Dật Thanh Trí ngừng lại, vẻ mặt không nhin được: “Người có thể không theo hay không!”

Huyền Nghị cũng ngừng bước: “Vậy ngươi đừng đi...”

Dật Thanh Trí không để ý đến y, tiếp tục đi về phía trước.

Huyền Nghị lại đi theo.

Dật Thanh Trí rốt cục bị chọc giận: “Người có thể đừng theo hay không! Ta đi ra ngoài cũng không được à! Quên sao? Mười một ngày trước ta nói rồi coi như ta căn bản không quen biết ngươi, chưa từng gặp qua ngươi, ngươi cũng không chịu thừa nhận ngươi thích ta, ngươi còn theo ta làm gì? Ta lưu lại làm gì? Ngươi đã không chịu tiếp nhận ta, vừa lúc ta cũng cảm thấy được. Phiền ngươi, không cần theo ta.”

“Thế nhưng ta quên không được...” Huyền Nghị cúi đầu, “Ta biết... Ta biết là ta thích ngươi...”

“Hiện tại nói những lời này có ích lợi gì sao?”

“Ta... ta thật là thích ngươi... Ta biết... Chỉ là còn chưa thể tiếp nhận mà thôi... Cho nên mới nói như vậy... Ta nghĩ qua rồi... Người có thể đừng đi không... Lưu lại có được hay không?”

Huyền Nghị lấy dũng khí nói xong mấy câu này, chờ mong phản ứng của Dật Thanh Trí.

Lại không nghĩ rằng Dật Thanh Trí nghe xong mấy câu này, cười nhạo nói: “Người nói bấy bọ gì đó? Người ngày đó là nói như thế nào? Ta nói người ngày đó đích thật là nói qua thích ta, nhưng người lại hoài nghi ta rốt cuộc có phải là nói bậy hay không, người còn có thể để ta nói gì đây? Ta chịu đủ rồi, được không? Trở lại cùng với thể tử của người đi có được hay không?”

Huyền Nghị ngẩng đầu, đỏ viền mắt.

Tâm Dật Thanh Trí chợt đau.

Nhưng hẳn phải giả như chính mình không chút nào lưu ý, đi tới ngoài cửa cung ngồi trên xe ngựa vốn đã chuẩn bị tốt, nghênh ngang đi, mặc cho Huyền Nghị, sau khi Dật Thanh Trí rời đi rồi, vẫn đứng tại chỗ, nước mắt đua nhau rơi.

Vành mắt Huyền Nghị đỏ hồng trở về cung. Huyền Ngôn Nhược cùng Lương Vân thấy bộ dạng của Huyền Nghị, Lương Vân trực tiếp xông lên giúp Huyền Nghị lau nước mắt: “Làm sao vậy? Sao lại khóc?”

Huyền Nghị hít một hơi sâu, nói với Lương Vân: “Cái kia... Đêm qua ta viết một bức hưu thư, nàng kí lên đi, hai người chúng ta chia tay đi.”

Lương Vân thoáng cái ngây ngẩn cả người: “Vì sao? !”

Huyền Nghị lắc đầu.

Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc thực sự nhìn không được nữa, hai người đều đi ra, Huyền Ngôn Nặc nói với Lương Vân t: “Mẫu thân... Phân thân thích chính là Dật Thanh Trí.”

Lương Vân gắt gao đặt tay lên trán Huyền Ngôn Nặc nói: “Tiểu Nặc, con bị bệnh rồi sao? Con nói bấy bọ gì đó nha?”

Huyền Ngôn Nặc cầm tay Lương Vân nói: “Ai nha, con không có nói bậy! Người xem đi, phụ thân khóc. Dật Thanh Trí tới người cũng không phải không biết, tỷ tỷ vừa lôi kéo người đi xem hoàng cung, người không biết, vừa rồi phụ thân đi theo Dật Thanh Trí ra ngoài. Sau đó trở về liền chính là cái dạng này.”

Lương Vân giật mình nhìn Huyền Nghị.

Huyền Nghị móc ra bức hưu thư từ trong lòng nói: “Kỳ thực... Lúc ta đến nhà nàng, ta cũng đã muốn cùng nàng chia tay... Ta biết ta thích chính là ai... Chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi...”

“Bốp!”

Lương Vân tát mạnh lên mặt Huyền Nghị một cái.

Huyền Nghị quay đầu lại, đặt hưu thư trước mặt Lương Vân, nói: “Nàng ký tên đi.”

“Người —— không —— được —— hối —— hận ——” Lương Vân hầu như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Huyền Nghị rất kiên quyết lắc đầu: “Ta sẽ không hối hận.”

Lương Vân cũng không phải loại người mặt dày mày dạn, sau khi nhấc bút kí tên lên bức hưu thư, liền cảm giận rời đi.

Huyền Nghị cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Y ngẩng đầu hỏi Dật Thanh Thích: “Dật Thanh Trí... Rốt cuộc ở đâu...”

Dật Thanh Thích lắc đầu.

Huyền Nghị hạ mi mắt, gật đầu.

Huyền Ngôn Nặc nói: “Phụ thân, ngày hôm nay người ở lại đây đi.”

Huyền Nghị gật đầu.

Dật Thanh Thích giúp Huyền Nghị thu xếp phòng ở, sau mọi người đều trở về tẩm cung.

Một đêm mất ngủ...

Buổi tối, Huyền Nghị vừa nằm ở trên giường thế nào cũng không ngủ được, ban ngày một màn đều hiện ra trước mắt.

Bỗng nhiên cửa bị mở, Huyền Nghị phản xạ ngồi bật dậy, vừa mở miệng đã bị vật gì đó mềm mại ấm áp ngăn chặn miệng. Huyền Nghị thất kinh, kinh ngạc mở miệng mặc cho đầu lưỡi người nọ tình tứ liếm láp mỗi một chỗ trong khoang miệng của mình, cuối cùng còn ở trên môi mình hôn một cái, mới rời đi. Tay người nọ xoa xoa khuôn mặt Huyền Nghị nói: “Nghị nhi, là ta...”

Sau khi Huyền Nghị nghe được thanh âm rất cực có phản ứng, run rẩy nói: “Dật Thanh Trí... Là người sao...?”

Người nọ si ngốc nở nụ cười: “Đương nhiên là ta. Ngoại trừ ta, còn có ai có lá gan lớn như vậy dám hôn người chứ. Ta đều thấy được, một màn ban ngày ta đều thấy được...Sau khi ta lên xe ngựa, từ một bức tường khác ngoài cung bay vào, đứng ở ngoài cửa nghe thấy rõ tất cả a... Mặt đau không... Sưng lên rồi...”

Nước mắt Huyền Nghị rất không chịu thua kém mà rơi xuống.

Dật Thanh Trí yêu thương ôm Huyền Nghị vào trong lòng liên tục vỗ về lưng y, đồng thời trấn an nói: “Ngoan, không có việc gì nữa, ta đã trở về... Đừng khóc... Ta rất đau lòng...”

Huyền Nghị ở trong lòng Dật Thanh Trí, đầu tựa vào ngực hân hức nở nói: “Ta nghĩ đến người không trở lại nữa... rất đau lòng...”

Dật Thanh Trí hôn lên trán Huyền Nghị: “Sao có thể không trở lại? Bỏ lại người mặc kệ sao? Ngoại trừ ta còn có ai chăm sóc người tốt như vậy. Ta đã định người rồi. Đừng nghĩ trốn tránh.”

Huyền Nghị vội vã lắc đầu: “Sẽ không đâu sẽ không đâu! Cả đời cũng sẽ không! Nhưng thật ra người... Không nên lại chạy đi vô tung vô ảnh (không tung tích, không bóng hình) nữa... Lúc này đây ta thực sự rất khổ sở...”

“Ngoan. Đừng khóc.” Dật Thanh Trí thỏa mãn nở nụ cười, cúi đầu hôn lên khóe mắt Huyền Nghị. Lòng mi thật dài bị nước mắt thấm ướt vô cùng mê hoặc, Dật Thanh Trí nhìn không được lại gần hôn một cái, lại lập tức cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vẫn đang nói cả đời sẽ không rời đi.

“Ai...” Ngoài cửa sổ vang lên thanh âm thở dài của ba người.

Huyền Nghị cùng Dật Thanh Trí cùng lúc nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy ba cái đầu tựa ở bệ cửa sổ. Huyền Nghị bị dọa hoảng sợ, hét lên một tiếng trốn vào trong lòng Dật Thanh Trí. Dật Thanh Trí nở nụ cười, vỗ lưng Huyền Nghị nói: “Sợ cái gì nha, là con của người cùng con rể của người mà ~!”

“A?” Huyền Nghị nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Quá tối, ta nhìn không rõ ràng lắm...”

“Ta đi thấp nền.” Dật Thanh Trí muốn đứng lên, lại bị Huyền Nghị kéo lại. Huyền Nghị ôm Dật Thanh Trí thế nào cũng không chịu buông ra: “Không cần thấp! Đừng rời xa ta...”

Dật Thanh Trí trấn an Huyền Nghị: “Chỉ là thấp nền thôi, sẽ không rời đi.”

Huyền Nghị lắc đầu: “Vây cũng không được.”

“Ai...” Ba người đứng ở ngoài cửa sổ lại bắt đầu thở dài.

“Được rồi, ba các người, đi vào đi. Thuận tiện thấp nền.” Dật Thanh Trí không cách nào rời ra, chỉ có thể để cho bọn họ tiến vào thấp nền. Ba người ngoài cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, đốt nến. Ba người đồng thời cười hì hì nhìn Dật Thanh Trí cùng Huyền Nghị, Huyền Ngôn Nhược trêu chọc: “Ai nha ~ thật ngọt ngào nha ~ ta đây lúc nào có thể tìm được một phu quân như vậy đây ~ “

Hai phiếm mây hồng hiện lên trên gương mặt Huyền Nghị.

Huyền Ngôn Nặc kéo tay Dật Thanh Trí nói: “Dật ~ người đừng rời xa ta ~ “

Mặt Huyền Nghị càng đỏ hơn.

Dật Thanh Trí như thấy chuyện lạ trả lời: “Sẽ không, không bao giờ như vậy nữa ~ “

Khuôn mặt Huyền Nghi đỏ thành một mảnh.

Rốt cuộc Dật Thanh Trí nhìn không được nữa: “Này, được rồi a, một vừa hai phải thôi.”

“Yo

“

“Phụ thân à, ” Huyền Ngôn Nặc tiến đến nắm tay Huyền Nghi nói, “Các người lúc nào thành thân đây?”

“Thành thân... ?” Huyền Nghi nhìn thoáng qua Dật Thanh Thích, “Còn sớm mà...”

“Không còn sớm nữa không còn sớm nữa! Phụ thân người cũng sắp bốn mươi rồi đó! Nhanh thành thân đi! Như vậy đi, mười ngày sau, chúng ta hai đôi cùng nhau thành thân đi! Song hỷ lâm môn nha!”

” Hai người các người không phải hôm nay đã thành thân rồi sao?”

“Nào có? ! Con với Dật chỉ mời mẫu thân, phụ thân cùng Dật Thanh Trí, chính là vì để cho hai người các người có thể gặp gỡ nha. Chứ đâu có thành thân gì đâu.”

“Đúng vậy.” Dật Thanh Thích ngồi xuống cạnh Huyền Ngôn Nặc phụ họa nói.

“Vậy... Trí, người nghĩ sao?”

Dật Thanh Trí nghe được Huyền Nghi sửa lại xưng hô, thật vui sướng hồi đáp: “Ta nghe lời người.”

Ba người rùng mình một cái.

“Vậy... Được rồi, cùng nhau thành thân đi.”

“Vâng vâng! ! !” Huyền Ngôn Nặc nở nụ cười.

Huyền Ngôn Nhược vô cùng bất đắc dĩ nói: “...Còn có mình ta là độc thân...”

“Vậy người đi tìm một người đi.”

Dật Thanh Thích chế nhạo nói.

“Hừ, chuyện sớm hay muộn thôi.” Huyền Ngôn Nhược liếc mắt coi thường.

=====

Mười ngày sau, Huyền Nghi và Dật Thanh Trí cùng với Huyền Ngôn Nặc và Dật Thanh Thích thành thân.

Nào một cái kết của câu chuyện cổ tích:

Từ nay về sau, bọn họ đều sống hạnh phúc trọn đời.

Hoàn chính văn.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38 PN1: QUÀ MỪNG ĐÊM THẤT TỊCH.

Vài ngày sau ngày thành thân của Dật Thanh Thích và Huyền Ngôn Nặc là đến đêm thất tịch.

Hai người ngồi trên cái xích đu dưới cây nho to, Huyền Ngôn Nặc dựa lưng vào lòng Dật Thanh Thích hỏi: “Dật, người nói xem, bầu trời thực sự có Ngưu Lang Chức Nữ không? Ngồi dưới cây nho có thể nghe thấy họ nói chuyện không?”

Dật Thanh Thích chon đầu vào hõm cổ Huyền Ngôn Nặc nói: “Đương nhiên có thể rồi, mọi người vẫn đều nói như vậy mà. Thế nhưng Ngưu Lang Chức Nữ ở trên trời khẳng định là không tồn tại. Mọi người luôn

luôn có thói quen thêm thắt chi tiết vào các chuyện xưa, mới biến thành truyền thuyết như ngày hôm nay. Huyền tưởng lúc nào cũng là tốt đẹp.”

“Ừm ~ cũng đúng...” Huyền Ngôn Nặc ở trong lòng Dật Thanh Thích cọ cọ, lại muốn đi ngủ. Dật Thanh Thích vỗ vỗ mặt Huyền Ngôn Nặc nói: “Tiểu Nặc! Tiểu Nặc! Đừng ngủ! Một lát nữa phụ thân ngươi muốn tới!”

“A? ! Phụ thân ta muốn tới? !” Huyền Ngôn Nặc lập tức mở mắt.

“Đúng vậy, phụ thân ngươi nói muốn cùng Dật Thanh Trí tới, cùng chúng ta đón đêm thất tịch.”

“A... Không phải chứ...” Huyền Ngôn Nặc mím môi.

Dật Thanh Thích bắt đắc dĩ nhún vai.

“Tiểu Nặc ~ tiểu Nặc ~ phụ thân tới rồi

” người chưa tới âm thanh đã tới trước, Huyền Ngôn Nặc miễn cưỡng xốc lại tinh thần nghênh tiếp hai người bọn họ đến. Từ sau khi cùng bọn họ thành thân, hai người kia không lúc nào là không quần quít lấy Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích, thật vất vả đợi được đêm thất tịch, cho rằng Huyền Nghị cùng Dật Thanh Trí sẽ như mình, kết quả bọn họ lại nữa rồi rồi ~! ! ! Thật là! Âm hồn không tiêu tan mà... (đại khái là nói vợ chồng nhà kia lúc nào cũng quấy rầy vợ chồng nhà em tâm sự :)) em ngủ đêm thất tịch hai người kia cũng đi hẹn hò, ai dè đâu =))))))))

“Tiểu Nặc, làm sao vậy?” Huyền Nghị tiến đến trước mặt Huyền Ngôn Nặc, nhìn y mặt như khổ qua liên hồi.

“Không sao cả.” Huyền Ngôn Nặc khổ não vươn tay tiếp nhận mấy thứ mà Huyền Nghị cho rằng rất cần trong đêm thất tịch trong tay y, để lên bàn.

Dật Thanh Thích cầm lấy một cây châm tinh tế: “Kim... ? Định làm gì vậy?”

“Dù sao cũng có tác dụng.” Huyền Nghị lấy từng món từng món y mang tới đặt lên bàn, “Nè, vỏ sủi cảo, nhân bánh, đồng tiền, kim (kim khâu), quả táo. Ừ...”

“Ừ cái gì chứ! Phụ thân, người tới để làm gì?”

“Tập tục cần thiết mà, ” Dật Thanh Trí ở một bên giải thích, “Lẽ nào ngươi cả mấy thứ này cũng không biết sao?”

Dật Thanh Thích cùng Huyền Ngôn Nặc liếc nhìn nhau, Huyền Ngôn Nặc lắc đầu.

“Đêm thất tịch lễ còn gọi là hội Chúc Nữ, các cô nương đều cầu Chúc Nữ cho mình được khéo tay thêu thùa vào ngày này đó ~ có rất nhiều rất nhiều phương pháp! Ngày hôm nay chúng ta sẽ ăn sủi cảo! Nào, chúng ta đợi lát nữa làm sủi cảo, đem đồng tiền, kim, quả táo cho vào bên trong bánh, ăn được đồng tiền là có phúc, ăn được quả táo là sẽ kết hôn sớm, ăn được cây kim là được khéo léo, ” Huyền Nghị nói xong, bắt đầu làm sủi cảo, “Kỳ thực đồng tiền và quả táo đối với chúng ta không dùng làm gì, chúng ta sớm đã có phúc rồi, kết hôn sao... Cũng đã kết rồi ~ cho nên nói, xem ai ăn được cây kim nha.”

“Ăn được cây kim...” Huyền Ngôn Nặc nuốt nước bọt, “Ngươi xác định người ăn phải cây kim sẽ không nuốt châm xuống chứ?”

“Ôi chao? !” Huyền Nghị ngẩng đầu lên, “Hẳn là... Không thể nào.”

“Hẳn là? ! Ta van ngươi! ! ! Phụ thân, sẽ chết người đó.”

“Quên đi...” Huyền Nghị buông sủi cảo trong tay xuống.

Thấy vẻ mặt Huyền Nghị thất vọng, Dật Thanh Trí cũng không nhẫn tâm, liền đề nghị nói: “Điều không phải có chân mà. Đêm thất tịch không phải còn có phương pháp cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa là xe chỉ lượn kim sao. Có thể thử xem.”

Dật Thanh Thích chịu không nổi nữa, nói: “Này, lễ Chúc Nữ, cô nương mới có thể làm đi!”

Huyền Ngôn Nặc hung hăng đá hẳn một cước.

Dật Thanh Thích lập tức đổi giọng: “Nhưng mà nam nhân hẳn là cũng có thể.”

Huyền Nghị thật vui vẻ ngẩng đầu, nói: “Tốt tốt, nhưng có... có chỉ sao?”

Ba người hai mặt nhìn nhau.

Huyền Nghị lại rất thất vọng cúi đầu.

“Trong cung hẳn là có, ta đi lấy.”

Huyền Ngôn Nặc nói chạy vào phòng, lấy ra chỉ khâu, đặt lên bàn.

“Xe chỉ luôn kim... Quy tắc là gì?” Huyền Nghị cầm lấy kim chỉ hỏi.

“Ai có thể một hơi thở luôn chỉ qua bảy cái kim thì người đó khéo léo.”

“Ta nào có mang nhiều kim khâu như vậy...” Huyền Nghị buông chỉ khâu, lại cúi đầu.

“Tiểu Nặc, đi theo ta.” Dật Thanh Thích lôi kéo Huyền Ngôn Nặc chạy đi rất xa rất xa.

Huyền Ngôn Nặc thực sự chạy không nổi nữa, hỏi: “Làm gì thế?”

Dật Thanh Thích dừng bước: “Đi bắt con nhện nha.”

Huyền Ngôn Nặc lập tức rút tay về: “Bất để làm gì? Ta không muốn đi.”

Dật Thanh Thích nói: “Lễ Chúc Nữ còn có phương pháp cầu khéo tay: chính là chúng ta đi bắt một con nhện, đặt vào trong hộp, ngày thứ hai mở hộp mạng nhện giăng đầy là được khéo léo. Hộp thì, trong hoàng cung có rất nhiều.”

“Được ~! Ta đây đi lấy hộp! Người đi bắt con nhện.”

“Đi.” Dật Thanh Thích vui vẻ đáp ứng.

Sau đó không lâu, Huyền Ngôn Nặc cầm bốn cái hộp cùng Dật Thanh Thích xuất hiện. Huyền Ngôn Nặc phân mỗi hộp cho mỗi người, nói: “Trong mỗi cái hộp này có một con nhện, Dật nói lễ Chúc Nữ còn có một phương pháp chính là xem xem con nhện có thể giăng tơ vào ngày thứ hai hay không, nếu có chính là được khéo léo. Cho nên, ngày mai chúng ta đều mang ra xem đi.”

“Được được!” Dật Thanh Trí cùng Huyền Nghị đều thật vui mừng.

Huyền Ngôn Nặc cùng Dật Thanh Thích nhìn nhau cười, trở lại ngồi xích đu dưới cây nho, nhắm hai mắt lại.

Dật Thanh Trí cùng Huyền Nghị cũng ngồi xuống xích đu, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người tụ lại mở hộp ra. Tâm tình tràn ngập chờ mong sau khi mở hộp liền tan biến: “A... Sao lại không giăng tơ...”

Con nhện chết.

Làm sao giăng tơ?

Nhìn biểu tình vô cùng phiền muộn của ba người, Dật Thanh Thích cười trộm trong lòng.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-cua-hoang-de>